

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 11. ÚNORA 2024

Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchrany.

EUCARISTIE V LURDSKÉ JESKYNI, *Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem*, Lourdes, Francie, 23. června 2008.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, na prosbu malomocného: „Chceš-li, můžeš mě očistit“, Pán Ježíš odpověděl: „Chci. Buď čistý!“ I my jej proto s důvěrou prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého otce Františka, aby v jeho slovech i činech Církev slyšela výzvu apoštola: „Napodobujte mě, jako já napodobuji Krista“.
- Modleme se za národy východní Asie, aby přispívaly k tomu, že nikdo nebude připraven o svou důstojnost.
- O tomto Světovém dni nemocných prosme za nemocné, zranitelné a chudé, kteří jsou v srdci Církvě, aby vždy byli středem naší lidské pozornosti a pastorační péče.
- Za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas míru, a v Palestině a Izraeli ustane násilí, rukojmí jsou propuštěni a všem se otevře budoucnost naděje.
- Modleme se, aby nevléčitelně nemocní i jejich rodiny měli veškerou kvalitní lékařskou péči a nezbytnou lidskou podporu.
- Za ty, kdo na této zemi žili vírou v život věčný, ať mají podíl na slávě vzkříšení.

K: Všemohoucí věčný Bože, shlédni na tuto svou rodinu shromážděnou kolem oltáře tvého Syna a uzdrav naše srdce, aby naše smýšlení i jednání směřovalo k tvé oslavě.
Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

SVATÝ CYRIL UMÍRAJE UČEDNÍKY ŽEHNAL: TYS MI JE DAL, TOBĚ, BOŽE, JE VRACÍM. SVOU MOCNOU PRAVICÍ JE VEĎ A POKROVEM SVÝCH KŘÍDEL JE PŘIKRYJ! VĚNUJE VDĚČNÝ ČESKÝ NÁROD, L. P. 2011.

Pamětní deska u hrobu sv. Cyrila vytvořená Tomášem kardinálem Špidlíkem, S.J., čestným občanem Pustiměře.
Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, Řím, Itálie, 9. července 2019.

„Bože našich otců, u hrobu sv. Cyrila přijmi naši vděčnost za Apoštoly Slovanů, kteří vedeni výzvou tvého Syna – *‘Jděte do celého světa’*, neváhali opustit milovanou vlast a vydat se k našim barbarským předkům, aby v rodné řeči slyšeli tvé Slovo.
 PŘIJMI NAŠI VDĚČNOST ZA GIOVANNIHO KARDINÁLA COPPU, ČESTNÉHO OBČANA DRYŠIC, který stejně jako první papežský nuncius u slovanských národů – sv. Metoděj, se nejprve stal učedníkem našeho jazyka, aby pak evangeliem hlásaným v naší mateřtině, získal Kristu srdce národa, jemuž – jak sám přiznává, - polovinu toho svého zanechal.
 PŘIJMI NAŠI VDĚČNOST ZA TOMÁŠE KARDINÁLA ŠPIDLÍKA, ČESTNÉHO OBČANA PUSTIMĚŘE, který ve šlépějích soluňských bratří dal ve všech jazycích znít srdci, co láskou získává svět celý, a dýchat oběma plícemi jedné, svatě, katolické a apoštolské Církve.“

U HROBU SV. CYRILA V KRYPTĚ BAZILIKY SV. KLEMENTA:
 S Tomášem kardinálem Špidlíkem S.I., *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. června 2007,
 S Giovannim kardinálem Coppou, *Peregrinatio in Corde Ecclesiae*, 30. června 2011.

REQUIEM ZA MICHELANGELO BUONARROTIHO (+18.2.1564), votivní svíce u sarkofágu v bazilice Santa Croce ve Florencii;
dole: s rektorem baziliky u sarkofágu, *Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Firenze, Itálie, 10.7.2019.

„Pane, dej ať vždy toužím víc, než dokážu uskutečnit“.

*„Nic nepřipomíná nebeský zdroj, z něhož pocházíme, více,
než krása, která se nabízí očím vnímavých lidí.“*

„Láska je perut', kterou Bůh dal duši, aby se mohla vznést až k němu.“

Michelangelo Buonarroti

*„Bůh se rozhodl dát mu za otčinu nejvznešenější z měst, Florencii, aby v ní,
prostřednictvím jednoho jejího občana, přivedl k dokonalosti všechny ctnosti.“*

(Giorgio Vasari, *Vita di Michelangelo*, 1568)

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

1. NEDĚLE POSTNÍ – 18. ÚNORA 2024

**Všechno tvé jednání, Hospodine,
je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.**

REQUIEM, MODLITBA A DEPOSITIO VOTIVNÍ SVÍCE U SARKOFÁGU MICHELANGELO BUONARROTIHO (+18.2.1564)
v bazilice Santa Croce ve Florencii, *Peregrinatio in Corde Ecclesiae*, Firenze, Itálie, 29. června 2011.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

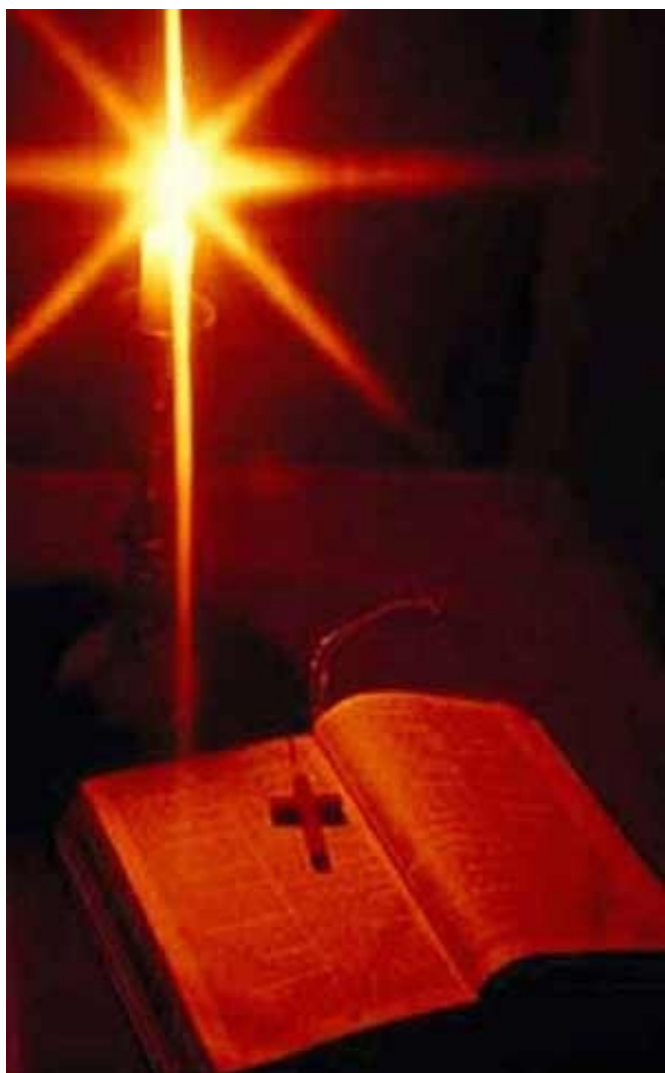
K: Bratři a sestry, na prahu doby postní se obraťme k Tomu, který nás ve svém milosrdenství vyzývá ke změně smýšlení a pokorně prosme:

L: VĚRNÝ BOŽE, VYSLYŠ PROSBY SVĚHO LIDU.

- Za Církev, aby v tomto čase postu, modlitby a dobročinnosti měla svůj pohled upřený na Krista a v síle jeho lásky dokázala přivádět ke spáse všechny národy.
- Za všechny, kdo kráčejí údolím vnitřních temnot a stínů, aby nepodlehli pokušiteli, ale s důvěrou se obrátili k Božímu milosrdenství – jediné hranici, vymezené každému zlu.
- Za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas míru, a v Palestině a Izraeli ustane násilí, rukojmí jsou propuštěni a všem se otevře budoucnost naděje.
- Modleme se, aby nevyčísitelně nemocní i jejich rodiny měli veškerou kvalitní lékařskou péči a nezbytnou lidskou podporu.
- Za věrné zemřelé, aby pro svou cestu pokání došli účasti na tvém vzkříšení.

K: Všemohoucí věčný Bože, tys vedl svého Syna na poušť, aby byl pokoušen od d'ábla. Shlédni milostivě na tuto svou rodinu, která kráčí pouští očekávání své spásy a dej, ať poznává plnost času a blízkost tvého království. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – LEVITICUS 13,1-2.45-46

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna – což bývají příznaky zhoubného malomocenství – ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: ‘Nečistý, nečistý!’ Je nečistý po všechn čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor.“

ŽALM 32

Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost, – jehož hřích je přikryt. – Šťastný je člověk, kterému Hospodin nepřičítá vinu, – v jehož duši není klamu. Vyznal jsem se ti ze svého hřichu, – svou nepravost jsem nezatajil. – Řekl jsem: „Vyznávám se Hospodinu ze své ničemnosti,“ – a tys odpustil, co jsem zavinil hříchem. Radujte se

z Hospodina a těšte se, spravedliví, – jásejte, všichni, kdo jste upřímného srdce.

2. ČTENÍ – 1 KOR 10,31 – 11,1

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint’anům.

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě. Nebud’te pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista!

EVANGELIUM – MK 1,40-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

LITURGICKÉ TEXTY POPELEČNÍ STŘEDY

1. ČTENÍ – JOEL 2,12-18

Čtení z knihy proroka Joela.

Nyní – praví Hospodin – obraťte se ke mně celým svým srdcem, v postu, nářku a pláči! Roztrhněte svá srdce, a ne (pouze) šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí. Kdo ví, zda se neobrátí a neodpustí, nezanechá po sobě požehnání: obětní dar a úlitbu pro Hospodina, vašeho Boha? Na Siónu zatrubte na polnici, naříd'te púst, svolajte shromáždění, svolajte lid, zasněťte obec, sezněťte starce, shromážděte děti i kojence; ženich ať vyjde ze svého pokoje, nevěsta ze své ložnice! Kněží, Hospodinovi služebníci, ať pláčou mezi předsíní a oltářem a říkají: „Ušetř, Hospodine, svůj lid, nevydávej své dědictví v potupu, aby nad ním nevládli pohané!“ Proč se má mezi národy říkat: „Kdepak je ten jejich Bůh?“ Velkou láskou se Hospodin roznítil ke své zemi, smiloval se nad svým lidem.

ŽALM 50

Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.

Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, pro své velké slitování zahlad' mou nepravost. Úplně ze mě smyj mou vinu a očist' mě od mého hříchu. Neboť já svou nepravost uznávám, můj hřích je stále přede mnou. Jen proti tobě jsem se prohřešil, spáchal jsem, co je před tebou zlé. Stvoř mi čisté srdce, Bože! Obnov ve mně ducha vytrvalosti. Neodvrhuj mě od své tváře a neodnímej mi svého Svatého Ducha. Vrat' mi radost ze své ochrany a posilni mou velkodušnost. Otevři mé rty, Pane, aby má ústa zvěstovala tvou chválu.

2. ČTENÍ – 2KOR 5,20-6,2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

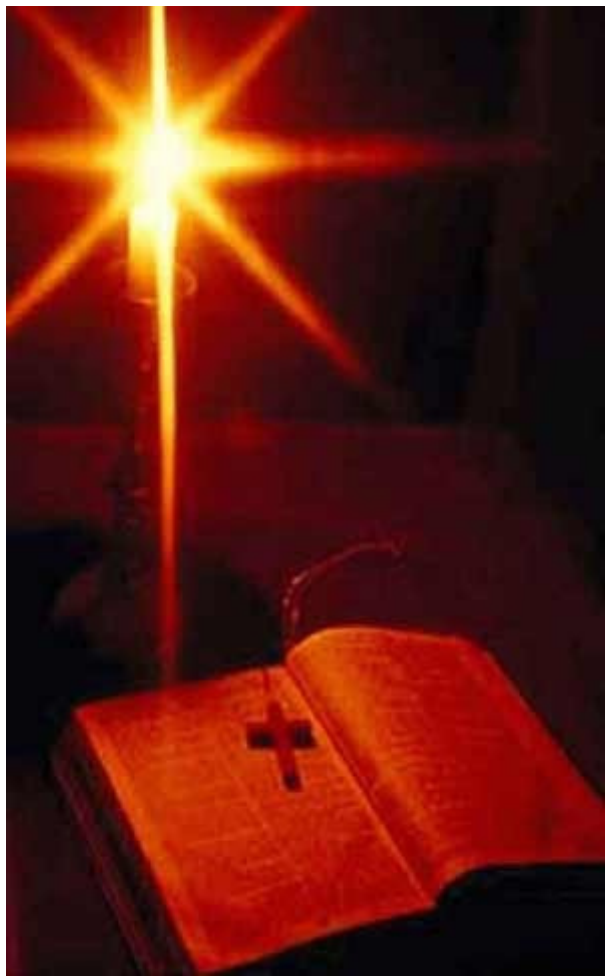
(Bratři!) Jsme Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha. Jako (Boží) spolupracovníci vás proto napomínáme, abyste nepřijali milost Boží nadarmo! (Bůh) přece říká: „V době příhodné jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl.“ Hle, teď je ta „doba příhodná“, hle, teď je ten „den spásy“!

EVANGELIUM – MT 6,1-6.16-18

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

LITURGICKÉ TEXTY 1. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – GEN 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

ŽALM 25

Ukaž mi své cesty, Hospodine, – a pouč mě o svých stezkách. – Ved' mě ve své pravdě a uč mě, – neboť ty jsi Bůh, můj spasitel. Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, – na své milosrdenství, které trvá věčně. – Pamatuj na mě ve svém milosrdenství – pro svou dobrotivost, Hospodine! Hospodin je dobrý a dokonalý, – proto ukazuje hříšníkům cestu. – Pokorné vede k správnému jednání, – pokorné učí své cestě.

2. ČTENÍ – 1 PETR 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM – MK 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu.“

(Mk 16,15)

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 6. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ÚNORA 2024

Přišli farizeové a začali se přit s (Ježíšem); žádali od něho znamení z nebe, aby ho pokoušeli. Zhluboka vzdychl a řekl: „Proč toto pokolení žádá znamení? Amen, pravím vám: Tomuto pokolení žádné znamení dáno nebude!“ A nechal je, vstoupil znovu na loď a odplul na druhý břeh.

(Marek 8,11-13)

Žádali znamení z nebe. Jsou zázračné jevy důkazem Boží přítomnosti a moci? Byli a jsou vždycky lidé, kteří jim přikládají velkou důležitost. Jiní jsou naopak skeptici. Mají pro své pochybnosti především dva důvody. Za prvé, není všechno zázračné, co se za zázrak vydává. Mnoho se dá vysvětlit přirozeně. Ale i když jde skutečně o jev, který převyšuje přírodní zákony, má v životě opravdu tak velkou hodnotu? Vyšla například z posvěcené hostie skutečná lidská krev. Věřící v přítomnost Kristovu v eucharistii věří i bez tohoto zázraku a nevěřící obyčejně jenom pokrčí rameny nebo se dokonce smějí. Apologetická teologie se však smyslu zázraků zastává. Vždyť jsou částí biblického vypravování a Kristus sám jich udělal mnoho. Ale mají v Písmu zvláštní jméno. Říká se jim „znamení“. Znamení není osamocený jev, není ze země ani z nebe, ale je mezi dvěma osobami, které se navzájem chtějí spojit, dohodnout, navázat styk a snaží se mu porozumět.

Proč toto pokolení žádá znamení? Je slavnostní večer. Má vystoupit několik lidí, ale není jasné kdy, v kterém okamžiku. Ten, koho se to týká, řekne pořadateli: „Až budu mít vystoupit, dejte mi znamení!“ Jiný neměl v úmyslu promluvit, ale dali mu znamení, tedy povstal. Taková znamení ovšem nebývají zázračná, ale není toho ani zapotřebí. Předpokládají však důvěru a dobrou vůli udělat to, k čemu znamení vyzývá. Ty podmínky ovšem naprosto chyběly u farizeů, kteří žádali znamení z nebe. Vlámský spisovatel F. Timmermans líčí v jedné povídce mentalitu staré panny, která čeká na to, aby ji požádali o ruku, ne však proto, aby se vdala, ale aby mohla s velkou důstojností odmítnout. V tom okamžiku se cítí velkou dámou. Tento tragikomický postoj vůči Božímu zjevení má, bohužel, mnoho lidí. Bůh jim má ukázat své divy, aby mohli oni ukázat, jak jsou nad to

povznesení. Proto jim Kristus říká bez obalu: „Tomuto pokolení nebude dáno žádné znamení.“

Svět plný zázraků. Známy německý pedagog Foerster psal také povídky pro mládež. Jedna z nich má titul Detektiv. Chlapci čtou detektivky rádi. Jejich hlavní hrdina má totiž neobyčejnou schopnost vidět to, co druzí nevidí. Poznává například z prachu na botě, že člověk, který ji nosí, přišel z té a té části města, kde se právě stala loupež. Ale tuto detektivní vlastnost by měl rozvinout každý chlapec. Jde ráno k snídani. Na tom hrnku kávy by měl odhalit, že musela matka vstát o hodinu dříve, že musela zatopit, když on ještě spal. Konec s mlékem by mu měla povědět o tom, jak se na venkově pracuje, aby měli ve městě lidé jídlo na stole. Z české literatury známe Wolkerovu Baladu o očích topičových. Naše obydlí je osvětlené, protože dělník v elektrárně ztratil zrak u žhavého kotle. Vidíme-li za věcmi práci lidí, stává se svět oživeným. Duchovní člověk však je detektivem v daleko hlubším smyslu. Vidí na každém kroku, co pro něho dělá Bůh. Svět je mu tedy plný znamení, divů, zázraků.

ÚTERÝ 6. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 13. ÚNORA 2024

(Když Ježíš a jeho učedníci odešli od farizeů,) zapomněli si vzít chleby a kromě jednoho chleba neměli s sebou na lodi nic. Ježíš je napomínal: „Dejte si pozor a varujte se kvasu farizejského a kvasu herodovského!“ Ale oni uvažovali mezi sebou o tom, že nemají chleba. On to poznal a řekl jim: „O čem uvažujete? Že nemáte chleba? Ještě nerozumíte ani nechápete? Máte zatvrzelé srdce? Oči máte, a nevidíte, uši máte, a neslyšíte! Nevzpomínáte si už, když jsem rozlámal těch pět chlebů pro pět tisíc (lidí), kolik košů plných kousků chleba jste ještě nasbírali?“ Odpověděli mu: „Dvanáct.“ „A když těch sedm pro čtyři tisíce, kolik košíků plných kousků chleba jste ještě nasbírali?“ Odpověděli mu: „Sedm.“ Tu jim řekl: „Ještě nechápete?“ (Marek 8,14-21)

Varujte se kvasu! Kvašení je důležitý přírodní proces. Pokrmům a nápojům buď dává hodnotu, nebo je zkaží. Změní jejich chuť a stravitelnost. Aby věci nekvasily, hledíme je uzavřít, někdy to musí být i velmi důkladně hermeticky, aby se dovnitř nedostal žádný mikrob. Ty se totiž rychle množí a pronikají do všeho. Je zajímavé, že se obrazně říká v lidové řeči o někom, že je „nakvašen“. Jak se to stalo? Vstával velmi klidný, chtěl strávit den v pokoji. Ale přišla mu nepříjemná zpráva. Ti, kterým si postěžoval, mu hrubě odsekli. Dvě maličká protivenství, a stala se jakoby mikroby, které zkvasily celou jeho vnitřní náladu, všechno, co vidí a na co myslí, má nakyslou příchut'. Máme tu zkušenost všichni, ale málokdo se odhodlá k závěru, který patří k řeholní asketice a kterému se říká „střežit smysly“, tj. nevšímat si toho, co není naší povinností, neposlouchat to, co pobuřuje, vyhnout se tomu, co ruší vnitřní klid. A přece není k uchránění pokojného srdce žádná jiná cesta než tato.

Varujte se kvasu farizejského. Kvasinek je mnoho. Každá z nich má svůj ráz. V obrazném smyslu je tato různost ještě nápadnější. Každý z nás si navykne zaujímat jistý postoj ke všemu, co vidí. A proto se úsudky o stejných událostech neshodnou. Jsou inspirovány zásadními předsudky. Některé tyto předsudky jsou zvlášť nebezpečné. Kristus nás varuje především před kvasem farizejským a herodeským. V dnešním slovníku znamená farizeus totéž co pokrytec, tj. ten, kdo staví navenek své ctnosti, a proto se považuje za lepšího než ostatní. Náklonnost k tomu postoji máme ovšem všichni. Každý z nás totiž něco lépe ví než druzí a lépe dělá než ostatní. Smáli se stařečkovi, který měl pole blízko cesty, která vedla do zapadlé vesnice. Občas se ho někdo ptal, je-li to správná cesta, která tam vede. On si pak povzdechoval: „Jak jsou dnes lidé hloupí, ani jednoduchou cestu neznají!“ Ukazuje to názorně, jak málo člověku stačí, aby se cítil vyšší než ostatní a aby dokázal ostatními pohrdat. Před Bohem pak bude oceněn, jak si cenil druhých.

Varujte se kvasu herodovského. Farizeové a herodovci stáli na opačných pólech. První bojovali za uchování domácích tradic, druzí se přizpůsobovali cizím vlivům. Herodes vládl tím, že spolupracoval s okupanty. A nebylo mu toho líto, vždyť se mu vedlo dobře a po morální stránce si mohl dovolit všechno, co se mu hodilo k tomu, aby se mu dobře vedlo na zemi. I herodovský kvas je rozšířený postoj. Všecko se cení podle toho, jaký požitek z toho je, jak to baví. Jestli něco nebaví, už se toho nechá. A naopak jestli něco baví, nevádí, že se to nesmí nebo že je to nečestné. „Ozdobme se růžemi, dokud kvetou! Život je krátký!“ Tato stará antická rčení se opakují a praktikují. Jejich zastánci mají pak tu odměnu, kterou si sami vyřkli. Život je krátký! Jako boháč v evangeliu dostali všechno dobré už v tomto životě. A věčnost? Tu škrtnli z programu. Může se říci, že žijí?

„Čiňte pokání a věřte evangeliu“ (Marek 1,15)

DOBA POSTNÍ
S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,
čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

POPELEČNÍ STŘEDA - 14. ÚNORA 2024

(Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu

dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. (Mt 6,1-6.16-18)

Když se postil. Proč se vlastně lidé postí? Otcové církve zdůrazňují, že člověka o ráj připravila nestřídmost, touha jíst zakázané ovoce. Tomu se může rozumět jenom obrazně, a proto z toho plyne i obrazně závěr pro duchovní život. Zbytek ráje zde na zemi je srdce člověka, které je naplněno čistými a krásnými myšlenkami. Ale ty všechny uletí v tom okamžiku, když ulpíme na dobrém jídle. Sv. Jan Klimak nešetří vtipem, když se posmívá „tlustým ptákům, kteří už vzlétnout do výšky nemohou“, nebo když odůvodňuje nedostatek modlitby u lidí příliš sytých tím, že páry z břicha stoupají do hlavy a zatemní ji takovým mrakem, že ho světlo Ducha svatého nepronikne. Jsme omezení. Zájem o jednu věc umenšuje pozornost na druhou.

Při jídle ovšem myslím na hmotné věci, proto pozornost pro duchovní poselství uniká. Proto je půst návrat do ráje tak, aby byl ve středu pozornosti sám Bůh.

Posty askétů a světců. U asketů se vyskytovaly druhy postu až fakírského rázu. Podle životopisu sv. Pachomia jedli mniši černý tvrdý chléb, pečený obyčejně jednou do roka, který se namácel ve vodě. Někteří dávali do těsta popel, aby bylo jídlo trpké. Neužívali ani oleje, ani masa, trochu zeleniny nevařili, jedli ji syrovou. Někdy byli bez jídla i více dní. Sv. Petr z Alkantary jídával až po třech nebo čtyřech dnech. O sv. Františku z Assisi se čte, že se rozhodl nejíst po čtyřicet dní. Ku konci prý vzal kousek chleba jenom proto, aby si nenamlouval, že dokázal totéž, co Kristus Pán. Co máme soudit o těchto postních výkonech? Odmysleme si nejdříve zprávy nezaručené. Není také radno porovnávat náš způsob života s jídelním lístkem v Horním Egyptě. I dnes žasneme nad tím, jak málo někteří beduíni jedí, a přece jsou silní a zdraví. A přece sv. Tomáš Akvinský připouští, že by bylo pro většinu lidí hříšné, kdyby napodobili doslovně posty, o kterých čtou v životopisech svatých. Je proto třeba umět najít v jídle správnou míru. To je míra postu pro všechny závazná.

Pravidla zdrženlivosti v jídle. Asketické příručky tu zdůrazňují především tři základní pravdy: 1) správnost jednání se posuzuje podle cíle, kterého chceme dosáhnout, 2) cíl jídla je tělesné zdraví a síla k práci, 3) tělo samo však má být v takovém stavu, aby sloužilo duši, její spáse a tedy i modlitbě. Lidový výrok zní jednodušeji: „Nežijeme proto, abychom jedli, ale jíme, abychom žili.“ Náš život je křesťanský a jídlo musí být ve shodě s tím. Teoreticky by mělo platit: v zdravém těle zdravý duch. Skutečný život však není tak ideálně harmonický. Vyskytne-li se situace taková, že máme dát jednomu přednost před druhým, pak je rozhodně správné a dobré dát přednost duchu a umrtvit tělo. Duch pak má vždycky ukázat, že tělem vládne. Říkává se, že vychovaný člověk dělá u stolu vždy dojem, jako by ho mohli kdykoli odvolat. Pro toho, kdo si z lásky k Bohu při každém jídle maličkost odepře, se půst stává modlitbou těla.

Často si říkáme, že se musíme změnit k lepšímu, ale den co den zůstáváme stále stejní. Proto potřebujeme jakýsi popud zvenčí a tím je i svátostina popelce. Popel je znamením pokání, lítosti, pomíjivosti, smrti a také symbolem začátku nového života. Máme tedy učinit revizi své životní cesty, odvrátit se od zlého a přilnout k dobru. Postní praxe nám představuje několik prostředků pokání, mezi které patří modlitba, půst, almužna, svátost smíření. Největší a nejmocnější modlitba je mše svatá. Každou středu (v Drysicích) a každý pátek (v Podivicích a v Pustiměři) je Křížová cesta, která je cestou i našeho života. Zaměřme se i na osobní modlitbu, protože kdo se umí dobře modlit, umí dobře žít. Dalším prostředkem je půst.

Není to jen zřeknutí se jídla, ale hlavně toho, co je v našem životě nadbytečné. Vypnout televizi a věnovat se dětem, rodině, jít i ve všední den na bohoslužby, společně se večer pomodlit. To všechno posiluje naši vůli, abychom dávali přednost hodnotám věčným. Konečně je to almužna. Nejde jen o to dát do sbírky na potřebné, ale dávat sebe, svůj čas, zájem těm, kteří to potřebují, počínaje od vlastních dětí, manžela, manželky, rodičů až po lidi osamělé, nešťastné a trpící. Kéž je i pro nás doba postní dobou vytrvalé, ale přitom radostné práce, abychom pak mohli zpívat jásavé Aleluja o Velké noci.

ČTVRTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ - 15. ÚNORA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“ (Lk 9,22-25)

Syn člověka musí mnoho trpět. Těžko je to odůvodnit teoreticky, ale všeobecná lidská zkušenost došla k závěru, že každé dobré dílo stojí námahu. Historie potvrzuje mnoha příklady, kolik museli vytrpět tzv. dobrodinci lidského pokroku: umělci, vědci i dobří politikové. Díváme-li se na Krista jako na hrdinu lidstva, nedivíme se, že měl těžkosti a že ho pronásledovali. Vysvětluje se ta okolnost i psychologicky. V přírodě existuje zákon setrvačnosti. Stojí velkou námahu obrátit směr kola, které se roztočilo, nebo zastavit vůz, který se rozjel. I lidská společnost se vyvíjí jistým rytmem. Veřejné mínění je jako tok řeky. Voda strhne ty, kdo neplavou po proudu. Smysl Kristova utrpení je ovšem daleko hlubší. Můžeme se ale přiučit i z přirozené lidské zkušenosti. Statečnost znamená nebát se potíží. Zdravé rodiny k tomu vychovávají i děti. Naučí-li se nebát, dostanou velký dar do života. Na vysoké hory vystoupí jen ten, kdo se nepoleká větru a deště. Úspěch v životě je zaručen jenom těm, kdo mají podobný postoj ke skutečnosti.

Den co den ber na sebe svůj kříž. Překážek na cestě k ideálu je mnoho. Silný má důvěru, že je přemůže. V tom smyslu píše Svatopluk Čech: Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru, a malý ten, kdo má jen malý cíl. Jsou to slova povzbudivá, ale příliš optimistická. Víme, že je denně dost obtíží, které musíme snést. Říká se, že trpělivost je ctnost svatých. Ale patří k dennímu životu všech normálních lidí. Definuje se jako ctnost umět se smířit s tím zlem, kterému nemůžeme zabránit, protože to není v naší moci. Spěcháme a nejede autobus, jsme unaveni a mladý svěží člověk sedí, zatímco my musíme při jízdě stát. Rádi bychom si klidně pohovořili, ale společníci jsou právě ve špatné náladě. Nezbyvá než mít trpělivost. Někdy se ovšem zdá, že je té trpělivosti potřeba tuze mnoho, zvláště když přijde nemoc, bolesti nebo velká nedorozumění v rodině, rozpory v práci. Tu ovšem bývá pokušení k tomu, abychom kříž odhodili a utekli daleko. A přece my křesťané máme dvojí pomoc. Je to na prvním místě příslib, že Bůh neukládá kříž větší, než můžeme unést. Na druhém místě je to pak ujištění, že v těžkých okamžicích přijde i zvláštní Boží pomoc: Nouze nejvyšší – Bůh je nejbližší.

Následuj mě! Známa anglická koleda O dobrém králi Václavovi se týká našeho národního světce. Vypravuje se, že nosí almužnu chudým a jde přitom bosýma nohama ve sněhu. Páže ho následuje, ale je mu tuze zima. Světec mu radí, aby šel za ním a vstupoval nohama v jeho stopy. A stane se div. Páže už necítí zimu, nezebe ho do nohou. Je to legendární výraz zkušenosti mnoha světců. Vědomí, že následují Krista, jim ulehčilo všechny potíže životní a někdy i těžká utrpení a mučednictví. I psychologicky to pomáhá, když víme, že trpí s námi někdo, kdo nás má rád. Ale v tomto případě nejde jenom o útěchu psychologickou. Kdo následuje Krista, vniká do jeho smýšlení, do jeho života. A naopak zase Kristus proniká jeho duši. Začíná tedy chápat i on pozitivní smysl utrpení, protivenství a dostává zvláštní sílu od Boha, aby svůj kříž nesl spolu se Spasitelem světa. Udělá tedy zvláštní zkušenost, která je vyjádřena ve větě: Kříž, který posílá Bůh, není těžký, těžký je jenom ten, který si bereme a neseme sami.

PÁTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ - 16. ÚNORA 2024

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit.“ (Mt 9,14-15)

My a farizeové se postíme. O nebezpečí nestřídmosti pro zdraví těla mluví dostatečně lékaři. Říká se žertovně, že oni převzali dnes na sebe starou církevní povinnost ukládat lidem posty. Není ovšem jenom nestřídmost v jídle. Víme dobře, jak jsou smutné účinky alkoholismu, neúměrného kouření a zvláště ovšem užívání omamných a dráždivých jedů. Nemocným nařizují někdy lékaři přísnou dietu. Je ovšem nestřídmý, kdo ji porušuje ke škodě zdraví. Za nestřídmého považujeme i toho, kdo se nedovede v jídle ovládat a přizpůsobit pravidlům slušnosti a dobrým zvykům společnosti, ve které žije. Podle sv. Jana Klimaka je nestřídmost „pokrytectví žaludku, který si naříká, že je prázdný, i když je naplněn až po vrch“. Silná strava ovšem živí tělo, ale také tělesné pudy. Jsme si vždy jisti, že je máme v moci?

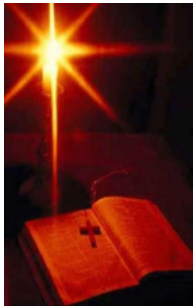
Sv. Jan a jeho učedníci se postili. Když mluví o postu autoři duchovní, nejde jim tolik o škody, které přináší nestřídmost pro tělo, ale o zájmy duchovní. Kdo se nedovede ovládnout v jídle, projevuje slabou vůli a nezáměr o vyšší hodnoty. Obrazně se říká, že prodá pak snadno za čocovici prvorozenství v Božím království (srv. Gn 25,29n). Křesťan má vydat svědectví o síle ducha. Těžko je mluvit o přednosti duchovních hodnot, když je vidět na tom, kdo je vyznává, že podléhá slepě sklonům tělesným a že v době jídla ustupuje všechno ostatní do pozadí. Píše ještě sv. Jan Klimak: „Přesycenost jídlem je příčinou smyslnosti, umrtvení žaludku vede k čistotě. Hladíš-li lva, někdy se ochočí, ale tělo, čím víc se mu přeje, tím divočejším zvířetem se stává. Ovládej nestřídmost, dřív než ovládne tebe!“

Nemohou být smutní hosté na svatbě. Když se mluví o postu, většina lidí uznává jeho užitečnost. Ale přesto se jim zdá, jako by se jim sahalo na jejich poctivé právo čas od času si přilepšit a pochutnat si na dobrém jídle. To se ovšem nemůže upírat. Jíme totiž nejenom proto, abychom se udrželi při životě, ale abychom se i dobře cítili, abychom byli spokojeni, abychom navázali nenucené vztahy s přáteli. Půst sám není ctnost, ale prostředek k získání ctnosti, tj. k ovládnutí. Každý prostředek však má relativní hodnotu, musíme ho umět užívat tak, aby vedl k dobrému. O jednom ruském světci se čte, že zachovával přísně všechny posty. Ale jednou ho přistihli, že večer, v době přísného půstu, připravil večeři a jedl se svým spolubratrem. Neodvážili se ho napomenout, ale divili se. On jim to vysvětlil. Spolubratr se vrátil z daleké cesty smutný: „Láska je víc než půst!“

Jedním z prostředků kající praxe církve je půst. Pán Ježíš jakoby zlehčoval jeho důležitost, když říká, že učedníci se nemusejí postit na rozdíl od učedníků Janových, protože on je s nimi. Zdá se nám to jako slabý argument proti těm, kdo se pravidelně postili podle předpisů zákona. Pán Ježíš však chce připomenout, že cílem postu není zachovat předpis, ale přiblížit se k Bohu, k Ježíši. A právě my se postit máme, protože Ježíš není viditelně uprostřed nás a tedy půst je nutný, abychom ho viděli duchovně. To od nás vyžaduje jisté úsilí, přinesení nějaké oběti, ale povede nás to ke štěstí duchovnímu. Každodenně můžeme v časopisech číst, jak se lidé nebojí těžkých chirurgických zákroků, jen aby si vylepšili tělesné proporce a vypadali stále mladě, krásně a atraktivně. A to všechno je pomíjivé. Oč více máme my křesťané pečovat o krásu své duše, abychom se líbili Bohu i lidem a prožívali vnitřní pokoj a štěstí. Jak na to prakticky? Není třeba vymýšlet nějaké nové způsoby, jak činit pokání. Jsou to naše denní povinnosti, které máme stále lépe a důsledněji plnit. Půst znamená odříct si věci dovolené, snášet trpělivě všechno nepříjemné, lépe a důsledněji plnit své každodenní povinnosti. Vstávat v plánovaném čase, překonat lenost a pohodlnost. Pracovat poctivě a vytrvale. Snášet zimu, horko, nepříjemné podmínky. Být střídmi v jídle a v pití. Mít pořádek ve svých věcech. Nezapomínat na každodenní rozhovor s Bohem při modlitbě v určenou hodinu. Zvláště v pátek je vhodné modlit se a rozjímat Křížovou cestu. Svátý Josemaria Escrivá, zakladatel Opus Dei píše, že kdybychom rozjímalí 14 zastavení našeho Pána každý pátek, dostaneme sílu na celý týden, abychom všechno dobře zvládli.

SOBOTA PO POPELEČNÍ STŘEDĚ - 17. ÚNORA 2024

Ježíš uviděl jednoho celníka – jmenoval se Lévi – jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ (Lévi) nechal všeho, vstal a šel za ním. Ve svém domě pak mu vystrojil velkou hostinu. Spolu s nimi bylo u stolu celé množství celníků a jiných lidí. Farizeové a jejich učitelé Zákona reptali a řekli jeho učedníkům: „Proč jíte a pijete s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Nepřišel jsem povolat k obrácení spravedlivé, ale hříšníky.“ (Lk 5,27-32)

Lévi vystrojil velkou hostinu. Mnoho věcí slavíme v životě hostinami. Bývá to při příležitosti, že se něco podařilo a že může tedy začít nový úsek života. Typickým příkladem je svatba. Ale může to být i návrat z nebezpečné cesty, z nemocnice, z vojny. Lévi vystrojil velkou hostinu, protože se obrátil k novému životu a rozhodl se následovat Krista. Je to síla pokání. Bohužel toto slovo nemá v dnešní společnosti radostný zvuk. Zpověď považujeme za nepříjemné vyznávání hříchů. Musíme si vzpomínat na to, co bychom rádi zapomněli. Tento postoj je bohužel mezi křesťany stále živý, a přece je zásadně nesprávný. Uznání hříchu, rozhodnutí napravit se, je jednou z nejradostnějších událostí v našem životě.

Ukazuje to sílu Ducha svatého, který nám dává věčný život. Nesmí nás odradit ani okolnost, že se zpovídáme často ze stejných hříchů a že nevidíme mnoho pokroku. Sama skutečnost, že se může po tolika pádech vždycky zase vstát, je radostná zvěst života v Bohu.

Nepotřebují lékaře zdraví, ale nemocní. Ve středověku mnoho diskutovali o tom, je-li pravá církev neviditelná nebo i viditelná. Proč takové neužitečné rozepře? Ptají se dnešní lidé. Otázka však nebyla tak teoretická, jak se zdá. Viditelná církev, to jsou katolíci, s kterými se stýkáme, laici, kněží, biskupové, papež. Je jich mnoho. Vždyť jsme dosud nejsilnější církevní organizace. Ale všichni nejsou andělé. Kolik na nich vidíme chyb a je tu i zloba. Naskytá se tedy otázka: proč zlí lidé, hříšníci v církvi zůstávají? Proč se nevyloučí? Není to možné. Kde bychom začali a kde skončili? Je sice i v církvi tzv. exkomunikace, vyloučení od svátostí, ale to není vyloučení z církve. Středověké hereze řešily tuto potíž tak, že považovaly za pravou církev jenom věrné křesťany. Protože však nevíme, kdo je a kdo není Bohu věrný, je pravá církev neviditelná. Všecky ty úvahy však mají jednu velmi slabou stránku. Dá se odkrýt jednoduchým přirovnáním. Církev na zemi je jakoby nemocnice, ozdravovna. Ta není k tomu, aby nemocné vylučovala. Naopak je bere, aby je léčila. Podobnou funkci má i církev vůči hříšníkům.

Jak to, že pijete s celníky a hříšníky. Rozšíří-li se dnes o někom zpráva, že chodí pít s opilci, jistě mu to neposlouží k dobrému jménu. Když se někdo za války stýká s kolaboranty, může být za to i souzen. Pravověrní Židé byli v té věci přísní a považovali za poskvrnění i normální občanský styk s těmi, kdo nezachovávali Boží zákon. Mají být dobří křesťané laxní, nedbalí ve vyhledávání dobré společnosti? Vždyť řeholníci žijí často v uzavřených domech, členům duchovního stavu se zakazuje vstupovat na místa, kde by to působilo pohoršení. Jak se to tedy srovná s chováním Ježíše v evangeliu? Na tu otázku odpověděl už jeden z hlavních zákonodárců řeholního života svatý Basil. Jako je rozdíl

mezi mladou sazenicí a stromem, tak je i mezi křesťanem, který se nedávno rozhodl žít opravdově, a tím, kdo už je v dobrém upevněný. Slabí tedy ať si dávají pozor ve vybírání společnosti, silní ve víře ať se nebojí. Chodí mezi lidmi, aby jim dávali z toho, co sami mají, a to je krásný úkol.

"Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní". To je zásadní věta z evangelního úryvku. Ježíš usměrňuje své nepřátele, kteří jsou pobouřeni jeho postojem k lidem hříšným, odepsaným, na okraji společnosti. Farizeové se domnívali, že Bůh miluje jen spravedlivé. Ježíš však ukazuje, že miluje i hříšníky. Zkusme jednat i my jako Ježíš. Máme ve svém okolí určitě lidi, které jsme už odepsali. Říkáme: s ním už se nedá nic dělat, on je nepolepšitelný, nenapravitelný. Láska ovšem stále věří, že každý člověk se může změnit. Postní doba je velkou příležitostí zkusit to znovu s bližními.

PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 19. ÚNORA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: `Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.` Spravedliví mu na to řeknou: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?` Král jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.` Potom řekne i těm po levici: `Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.` Tu mu na to řeknou také oni: `Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?` On jim odpoví: `Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.` A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“ (Mt 25,31-46)

Až přijde Syn člověka ve své slávě. Jak si máme představit příchod Kristův ve slávě. Malíři nám pomáhají. Plýtvají při této příležitosti krásnými barvami a světlem Ale český výraz „sláva“ je spíš původu akustického. Má stejný kořen jako slovo. Slavný je ten, o

kom se mnoho mluví. Mluví pak se o tom, kdo se stal důležitým. Tam se přibližujeme k hebrejskému výrazu pro slávu: kabod je něco, co se považuje za důležité. V náboženském pojetí ovšem sláva patří především Bohu: „Nikoli nám, Hospodine, nikoli nám, ale svému jménu zjednej slávu“ (Žl 115,1). Naše modlitby se často zakončují vyznáním: Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. To je liturgická formule. Bohužel v denním životě považujeme tolik jiných věcí za důležitější, že Bůh ustupuje do pozadí jako podřadný. Přejde však den, kdy se Kristus objeví před celým světem ve slávě. Všichni poznají, že on je jediný opravdu důležitý. Pro věřící je to ovšem velký den ospravedlnění jejich víry.

Budou před něj shromážděny všechny národy, oddělí jedny od druhých. I tuto scénu by malíři rádi zachytili, ale jde to těžko. Musejí se spokojit jenom s málo reprezentanty lidstva. Komunikační prostředky dnes umožňují, že se o něčem mluví takřka v celém světě. A přece jak málo víme jeden o druhém, jenom přibližně hodnotíme, jaký kdo je po mravní stránce. Knížka Následování Krista však pěkně říká: „Znáš-li Krista, znáš všechno.“ Poznáme-li v poslední den plně Krista, to s sebou přinese i poznání všech lidí a všech národů, Krista celého, „mystického“, ne jenom jako historické osoby. Toto poznání s sebou nese i rozdělení lidí podle jejich zásadní volby pro dobro nebo pro zlo. Pseudo-Makarius píše, že se velmi podivíme jedné věci. Všechny ovce jsou ovce a všichni vlci jsou vlci, ale lidé navenek stejní jsou uvnitř v srdci buď ovce, nebo vlci. Tajemství dobra a zla se jasně projeví také až na konci věků.

Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali. Rozdělení lidí se podobá soudu. Protože jde o soud poslední, od kterého už není odvolání k dalšímu, je to tedy i soud nejvyšší, kde se rozhoduje podle prvních základních článků konstitučních. Království Boží, které nám zjevuje Bible, stojí na prvním základním pilíři spásy: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Bůh se stal člověkem, ztotožnil se s ním. Proto platí i mravní důsledek: Co jste udělali pro člověka, udělali jste pro Krista. Láska k Bohu a láska k bližnímu se slily v jednu povinnost. K tomuto zákonu se vede poslední odvolání o osudu každého člověka. Láska je totiž smyslem všech ostatních zákonů, proroků, evangelia, svátostí, života v církvi. Symbolicky se to vyjadřuje tím, že na malbách posledního soudu sedí vedle trůnu Kristova i lidé spravedliví jako zástupci lidí, kteří byli podle lásky souzeni a podle lásky k nim je souzen celý svět.

ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 20. ÚNORA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přejď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A

neued' nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.“ (Mt 6,7-15)

Otčenáš. V církevní tradici je mnoho modliteb. Otčenáš však je na prvním místě. V liturgii má centrální postavení jako příprava na svaté přijímání. Skládá se z oslovení a sedmi proseb. Oslovení označuje toho, ke komu se obracíme. Jde-li o vlivné osoby, užíváme toho nejvyššího titulu, jaký jim patří: pane prezidente, vaše výsosti, vaše svatosti, apod. Jaký nejvyšší titul můžeme dát Bohu? V dějinách náboženství jich máme mnoho. Většinou měli bohové mnoho jmen. Tím se chtělo vyjádřit, že mají mnoho dokonalostí a že se nemá na žádnou z nich zapomenout. I biblického Boha známe podle mnoha jmen: Stvořitel, Pán, Král, Pastýř. Ale tato řada vrcholí zjevením, že je náš Otec na nebesích. Jen tak je zaručeno, že se k němu můžeme opravdu modlit, že nás slyší a že máme naději na to, že nás vyslyší. Proto se křesťané ve smyslu staré liturgické formule modlí k Bohu Otci, skrze Syna v Duchu svatém.

První tři prosby Otčenáše. První tři prosby Otčenáše se vztahují na Boží království. Můžeme je označit jako eschatologické, tj. projevují touhu, aby se plně uskutečnilo to, co Ježíš načrtl ve své horské řeči a zvláště v blahoslavenstvích (Mt 5,3n). Je dobré, když v modlitbě myslíme napřed na Boha a teprve potom na své vlastní zájmy. Tak to alespoň učí mnozí z těch, kdo Otčenáš vysvětlují. Ale není to úplné. Modlíme-li se na prvním místě za uskutečnění Božího království, modlíme se současně i za sebe. Vždyť i my chceme žít v prostředí, které by nám plně odpovídalo. Uvědomujeme si, že jsme „vyhnání synové Evy“ a že chceme zpátky domů tam, odkud jsme vyšli. Otče náš se nejlépe řekne v otcovském domě. Ve státních režimech se oceňuje tzv. budovatelská činnost a dávají se za ni vyznamenání. I naše modlitba je k tomu, aby budovala svět. Dělá to tím, že jej svěruje do ruky Boží.

Čtyři další prosby Otčenáše se týkají přímo nás samých a vyjadřují stručně všecko, co pro život potřebujeme. Origenovi se zdálo nedůstojné, abychom hned po myšlence na Boží království mysleli na denní chléb, tj. na jídlo a hmotné potřeby. Vysvětluje tedy tuto prosbu jako touhu po eucharistii nebo po hlubším poznání Boha, který je jakoby chléb duší. Nikdo nám ovšem nepřekáží v tak vznešených myšlenkách. Ale Bůh zná líp naši prvorozenost. Ví, jak jsme nešťastní, když nám něco chybí, když máme hlad a bídu. Když se modlíme za vezdejší chléb, uznáváme, že i to, co nám dává příroda a co si vydobýváme prací, je dar Boží. V modlitbě za odpuštění hříchů a za ochranu v pokušení pak objevíme nejlépe, že je Bůh opravdový Otec a že má k němu otevřené dveře každý marnotratný syn, jakmile řekne: „Vstanu a půjdu k svému otci“ (Lk 15,18).

Vyslechli jsme nejkrásnější modlitbu, kterou nám zanechal sám Pán Ježíš. Jeho slova na první poslech zaznívají rozkazovacím tónem: "vy se modlete takto". Tím jistě Pán Ježíš nemyslel, abychom se modlili jen Otče náš, ale chce ukázat, jak by měla

vypadat i naše osobní modlitba, modlitba vlastními slovy. Máme se modlit za to, aby Boží království v nás i kolem nás rostlo a prohlubovalo se, aby byl Bůh více poznáván a milován, abychom poznali jeho vůli, měli vše k životu potřebné a měli stále ochotu k odpuštění a smíření. Je naše modlitba tohoto druhu. Nemodlíme se spíše: Pane, Ať jsem zdravý, ať se mi podaří ten a ten záměr, ale tvá vůle mě až tak nezajímá.

STŘEDA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 21. ÚNORA 2024

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“ (Lk 11,29-32)

Jonáš byl znamením. Existoval skutečně Jonáš? Tak se ptá moderní čtenář, který nachází v této starozákonní knize mnoho nepravděpodobného. Ve Druhé knize Královské (2 Král 14,25) se mluví o proroku, který měl toto jméno a žil někdy v polovině 8. století před Kristem. Ale máme dojem, že si jeho jméno vypůjčil autor vypravování, které tvoří obsah Jonášovy knihy. Co tedy říci o jeho skutečné existenci. Jeden z moderních exegetů na tuto otázku odpovídá prostě: „Jonáš existuje, ale způsobem odlišným, tj. tak, jak existují zlí vinaři, kteří zabili syna pánova (Mt 21,33-41), jako bohatý člověk a chudý Lazar (Lk 16,19-31), jako marnotratný syn (Lk 15,1-32). V něm by se měli (podle autorova výkladu) rozpoznat všichni náboženští Židé, kteří se po vyhnanství shromáždili okolo jeruzalémského chrámu, kteří v sobě živilí pocity nacionalismu a pohrdali ostatními lidmi ve světě.“ Kniha Jonáš je tedy stejné podobenství, jaké jsou i paraboly evangelia. Vypravují ne to, co bylo, ale to, co je v nás samých a co si máme uvědomit.

Jonáš odepřel kázat v Ninive. Je tedy obrazem národní uzavřenosti. Považuje své lidi za jediné, kterým je vyhrazeno Boží požehnání. Zdá se to oprávněné. Vždyť Židé byli jediné, kteří znali pravého Boha. Proroci Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Amos hřímali proti zlým pohanům a svolávali na ně Boží tresty. Vždyť pronásledovali jeho lid, znesvětili jeho chrám. Ale přesto, že chce Bůh potrestat jejich zlobu, nechce je zničit, ale obrátit. Jonáše posílá, aby jim kázal. V dějinách církve se podobný stav projevil na počátku 5. století, když barbari zavalili římskou říši a když Alarich se svými hordami zpustošil Řím. Tu si křesťané uvědomili, že už se zbraní barbarům neubrání, ale že jediná obrana je v tom, když je obrátí. A tak se začíná rodit křesťanská Evropa. Císařský Řím už nemá vojevůdce, kteří by se barbarům postavili, ale římská církev má misionáře, kteří jdou k nim, aby jim nesli evangelium. Podobná situace, jak se zdá, čeká i nás v brzké době.

Jonáš se zachránil z moře. Utíkal před Bohem a zjistil, že je Bůh všude i v hlubinách vody, kde se jinak všechno rozloží a zahyne. On odtud vyvázne živý právě zásluhou toho netvora, který je obrazem smrti. Mořská hlubina je ovšem předobraz Kristova sestupu do říše mrtvých. Proto vláda zmrtvýchvstalého Krista je ve znamení Jonáše. Ale je to znamení i našeho vlastního života, který je naplněn útekem před Bohem, neštěstími, ale který jde stále vpřed. Proto i my jsme vyzváni, abychom zpívali s Jonášem jeho hymnus. „Ve své tísní jsem volal k Hospodinu, a vyslyšels mě. Z lůna podsvětí jsem křičel, a slyšel jsi můj hlas. Do hlubiny, doprostřed moře jsi mě vrhl, proud mě obklíčil, všechny tvé příboje a vlny se přese mě převalily. Řekl jsem si: Jsem zavržen od tvých očí, ale znovu spatřím tvůj svatý chrám“ (Jon 2,3n).

ČTVRTEK - 22. ÚNORA 2024 - SVÁTEK STOLCE SV. PETRA

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim. „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mt 16,13-19)

PÁTEK PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 23. ÚNORA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevezdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nezabiješ.' Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovi, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“ (Mt 5,20-26)

Kdo by zavraždil, propadne soudu, ale i ten, kdo se hněvá na bratra. Hněv začíná v citech odporu proti tomu, co se nám skutečně nebo zdánlivě staví do cesty. Dostaneme chuť tu překážku odstranit. Napadne nás hned i nějaký způsob, jak to provést. Hněv ovšem může být spravedlivý i nespravedlivý. Příkladem spravedlivého hněvu je Kristus, když vyhání z chrámu prodavače (Mk 11,15n). Jediná opravdová překážka na cestě k dobru je

zlo. Můžeme tedy a dokonce musíme vzplanout hněvem proti zlu. Musí to být ovšem zlo skutečné a nejenom zdánlivé. V pravém a plném slova smyslu se máme hněvat proti hříchu, ďáblu, zlým myšlenkám. Když jde o lidi, je spravedlivý jenom ten hněv, který vede k dobrému, k nápravě zla a tedy k prospěchu bližního, ne k jeho škodě. Proto, i když je navenek rozhněvaná tvář, v srdci musí být láska, která projevy hněvu ukázně, umírňuje, omezuje jenom na ty příležitosti, kdy je to vhodné.

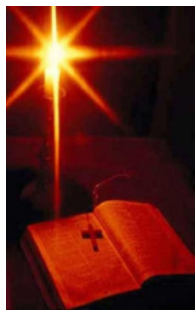
Kdo svého bratra snižuje, propadne veleradě. Stává se občas, že vzplaneme hněvem nespravedlivým. Vzbudí se v nás pocit nelibosti a vzniká chuť pomstít se bližnímu. Slovy ho ponižujeme, zmenšujeme a očerňujeme před jinými. Někdy se přejde i ke skutkům. Nejčastěji se to stává výbuchem citů, které jsou silnější než zdravý úsudek. Takový člověk je podle slov sv. Jana Klimama dočasný blázen, epileptik. Není s ním řeč, až když ho záchvat pomine. Pro něho samého pak nejsou lepší rady než ty, které se vyjadřují lidovými výrazy, jako např. „dýchat zhluboka“, „napočítat do deseti“, „rozbít dřevo, ale ne o hlavu druhého“ apod. Mnoho lidí se omlouvá, že se nedokážou ovládnout, že je to na ně příliš silné. Mnoho příkladů ukazuje, že i velcí světcí bývali povahou vznětliví, ale s pomocí Boží a silou vůle se vycvičili tak, že se dovedli ovládnout i tam, kde by i mírné povahy vybuchly hněvem.

Kdo bližního zatracuje, propadne pekelnému ohni. Citový výbuch hněvu prozrazuje slabost charakteru. Daleko nebezpečnější je hněv, který zůstane v duši, i když už citové vzplanutí pominulo. Začne se ledově a rozumně uvažovat o pomstě, odpírá se odpuštění. Podle sv. Řehoře Nysského se takový člověk vylučuje z Božího království. Jemu samému už nebude odpuštěno, protože neodpouští jiným, nezastane se ho Bůh, protože si svou pomstu vyřizuje sám. Ve vypravování o Otcích pouště se čte, jak vyléčili hněvivého tím, že mu dali opakovat "modlitbu": "Děkuji ti, Bože, že tě nepotřebuji, protože si svou spravedlnost vyřizuji sám." "Hněvejte se, ale nehřešte!", píše sv. Pavel (Ef 4,26), který sám byl výbušné povahy. Ale dává lhůtu k uklidnění do konce dne: "Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem!"

Říká se: 'konec dobrý, všechno dobré'. Je to přísloví a je to nakonec pravda. Slyšeli jsme, že když se hříšník obrátí bude žít; když však spravedlivý se změní v hříšníka, skončí záhubou. Zdá se nám to jasné, logické. Kde však hledat hranici spravedlnosti a hříšnosti? Vždyť v každém z nás se prolíná dobro se zlem. V každém případě se zdá, je zde řeč o jistém zaměření svého života, jde o jasný životní postoj, o stav dobroty či zloby. Jsou totiž lidé, kteří si řeknou, že se už nachodili do kostela dost, pro kostel také něco udělali a co víc by si Bůh mohl přát? Teď si budu žít podle svého, Bůh mě nezajímá. To je jistě špatný postoj. Bůh není jen nějaké útočiště v dobách nemoci a opuštěnosti, ale je to můj Pán pro něhož žiji svůj život. Nelze tedy žít s Bohem jen na poloviční úvazek. Bůh chce celého člověka.

SOBOTA PO 1. NEDĚLI POSTNÍ - 24. ÚNORA 2024

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Miluj svého bližního' a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete jen své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,43-48)

Miluj bližního, měj v nenávisti nepřítele! Je skutečně ve Starém zákoně takový předpis? Exegeti to vysvětlují tak, že výraz „nenávidět“ tu není tak silný jako v dnešní češtině. „Měj v nenávisti!“ by tedy znělo ve smyslu: „Chovej se nevšímavě! Nestarej se o něho!“ Tak se např. v Deuteronomiu (Dt 21,15-17) mluví o tom, že muž může mít jednu ženu rád, kdežto druhou pak bude „nenávidět“, to znamená opomíjet. Také slovo „nepřítel“ neznamená nutně někoho, kdo by nám chtěl ublížit, ale prostě toho, kdo není přítel, tedy člověka cizího. Kristus tu konstatuje všeobecnou praxi. Tak totiž jednají obyčejně lidé. Všimají si jenom těch, kdo jim jsou blízcí, příbuzných a známých. Ostatní nepozdravujeme a často ani nevidíme. Poselství evangelia má překročit tyto hranice a ohlásit všeobecnost lásky. Všichni lidé se mají stát našimi bližními.

Univerzálnost křesťanské lásky. Mravouka výslovně zdůrazňuje, že se bliženská láska vztahuje na všechny, které miluje Bůh. Náš okruh styků a dobrých skutků je ovšem omezený. Přesto však platí výzva Pseudo-Dionýsius Areopagita: „Čím šířeji, tím božštěji.“ Nemůžeme zůstat lhostejní k utrpení a potřebám lidí, i když jsou daleko a nám zdánlivě cizí. Křesťanská láska se proto umí přenést přes antipatie osobní, rasové, stavovské, národní. Nepříjemné city a odpor k bližnímu mají někdy dost záhadný původ, jindy jsou odůvodněné objektivními nedostatky, jako je např. nepříjemný vzhled, nevychovanost, hrubost, umíněnost, nemoci, které budí odpor. Lékaři, nemocniční ošetřovatelky se musejí někdy silně přemáhat, aby mohli zastávat své povolání. Kristus však dal příklad. Chodil na oběd k farizeům i k celníkům. Proto musíme mít i my dost síly, abychom potlačovali nechuť, která se probudí ve styku s lidmi.

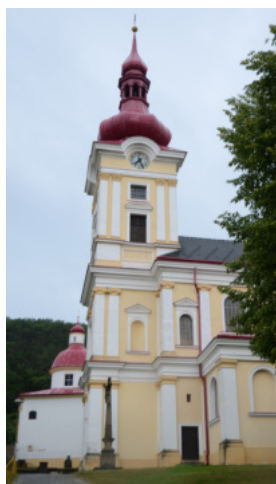
Láska k nepřátelům. Je přirozené, že máme rádi toho, kdo nám dělá dobře. Ale při první křivdě náklonnost vyprchá a člověk se odvolá na zásadu: Jak ty mně, tak já tobě! Evangelium od nás žádá víc a vysvětluje to pěkným přirovnáním: "Tak budete děti svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým". Přirovnání se sluncem se zvláště líbilo Pseudo-Makariovi a vysvětluje je: Slunce se nemění podle toho, nač svítí, ani se neumaže proto, že vysušuje bahno. Tak i křesťan by neměl měnit svou tvář podle toho, s kým jedná. Má se chovat pěkně k věřícím i nevěřícím, světcům i hříšníkům. Tzv. nepřátelé tedy mají zvláštní význam v našem duchovním vývoji. Na nich se totiž ukáže čistota lásky, která dává a odměnu čeká ne od světa, ale od Lásky věčné.

První dar, který máme věnovat našim bližním je životní svatost. Ta se vztahuje na každého z nás bez ohledu na naše povolání či životní stav. Pán Ježíš totiž pronesl slova "zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte" k zástupům, kde jistě nechyběli rybáři, řemeslníci, ženy, matky, mládež, děti. Co znamená svatost, dokonalost pro většinu lidí? Znamená to především dobře si plnit své povinnosti. Dobře vykonaná práce je prostředkem ke svatosti. Máme se stále zdokonalovat po odborné stránce, pěstovat ctnost spravedlnosti - dávat druhým, Bohu, co jim náleží. Tak se dá posvěcovat práce, radosti i starosti, které nás provází; tak posvěcujeme i své okolí - stáváme se světlem světa a solí země. Odnesme si z Božího slova, že nestačí být dobrým, ale svatým; nestačí být průměrným, ale dokonalým.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

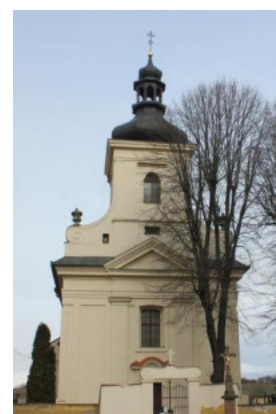
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

Poselství nemocným k postní době

biskup Josef Nuzík, administrátor olomoucké arcidiecéze

Drazí nemocní, bratři a sestry, prožíváme dobu postní, která vyvrcholí smrtí a vzkříšením Pána Ježíše Krista, které slavíme o Velikonocích. Tak jako je propojeno utrpení našeho Pána Ježíše Krista s jeho vzkříšením, tak je také v našem lidském životě propojeno utrpení s vítězstvím nad ním. Vůbec to není snadné, prožívat období utrpení a vnímat jeho smysl a užitek. Nedávno jsem slyšel slova, která kdysi pronesl papež Benedikt XVI.: ***Stíny lidského života se dají překonávat modlitbou a láskou.*** Kolik stínů přináší období nemoci a stáří? Každý z vás by mohl o těchto stínech, které jsou viditelné i skryté, vypravovat. Ovšem důležité je to, co říká papež Benedikt: že tyto stíny se dají překonávat. A jak?

1. Na prvním místě modlitbou. Není to nic nového, ale ne všichni modlitbu takto užíváme. A také jsme třeba ještě neobjevili, že modlitba nás zbavuje stínů života. Někdy se říká, že v nemoci a ve stáří se nedá dělat nic jiného, než se modlit. To ovšem není málo. Pána Ježíše jeho modlitba – chvíle, kdy byl se svým Otcem – nesmírně posilovala. A tak působí modlitba i pro nás. Ale svou modlitbou můžeme i nesmírně přispět druhým. Prosím vás, abyste takto dále naplňovali svůj život a své dny. Někdy slyšíte o životě svých dětí a vnuků. Také oni jsou vystaveni různým zkouškám a těžkostem. Prosím vás, myslíte na ně v modlitbě, nesmírně jim přispějete.

2. Stíny života a omezení nám pomáhá překonávat láska. Apoštol Pavel v prvním listě do Korintu píše: Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. (13,7) To, co vypočítává apoštol Pavel, je to, co potřebujeme. I nám je lépe, když dokážeme druhé omluvit, než je podezírat; důvěřovat, než žít v izolovanosti od druhých; nezoufat a všechno vydržet, než žít v nejistotě a nechuti. A toto všechno dokáže láska. Jak ji můžeme získávat nebo rozmnožovat? Prorok Ezechiel na tuto otázku odpovídá: A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. (Ezechiel 36,26) Bůh v nás rozmnožuje svou lásku, vkládá nám ji do srdce.

MODLITBA

Náš Pane, Ty silný, svatý, milosrdný Pane, který jsi prošel pokušením jako my, ale bez hříchu, který jsi protrpěl všechnu naši úzkost a opuštěnost až na dno pekla, který jsi nám získal vítězství pro časnost i věčnost, přicházíme k Tobě, protože nemáme žádné útočiště než Tebe samého. Ty oslavený, přemoz svou milostí náš strach před utrpením, v němž utíkáme před tvým křížem. Probouzej svým slovem naději, která nad vším triumfuje. Probouzej milosrdenství, které bere nouzi bližního za svou vlastní. Pohleď, Pane, co se děje všem těm, které jmenuješ svými nejmenšími bratry: zbaveným práva, vyhnaným, vězňům. Prosíme Tě za bratry a sestry, kteří trpí, ujisti nás, že nikdo je nevytrhne z tvé ruky a že Ty o nás jistě víš, když o nás neví nikdo z lidí. Pane, smiluj se. Ty, který jsi určil konec tomuto věku, abys ustavil své věčné království, dej nám nad životem i smrtí upřít svou naději na Tebe, který přijdeš ve slávě, aby se všichni, kdo na Tebe čekají, radovali z tvé vlády. Ano, přijď, Pane Ježíši!
(Modlitba vyznávající církve – z knihy *Cesty člověka k naději a smíření*, vydal Fokus r. 1990)

+Josef Nuzík

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K 32. SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

11. ÚNOR 2024

*„Není dobré, aby člověk byl sám.“
Pečovat o nemocné péčí o vztahy*

„Není dobré, aby člověk byl sám“ (Gn 2,18). Bůh, který je láska, na počátku stvořil člověka pro společenství a vepsal do jeho bytí přirozenou schopnost navazovat vztahy. Náš život, utvářený k obrazu Trojice, je tedy povolán k tomu, aby se naplňoval v dynamice vztahů, přátelství a vzájemné lásky. Jsme stvořeni k tomu, abychom přebývali spolu, a nezůstávali samotní. A právě proto, že tento záměr společenství je tak hluboce vepsán do lidského srdce, zkušenost opuštěnosti a osamělosti nás děsí a je bolestná či přímo nelidská. Ještě víc se to projevuje v období slabosti, nejistoty a neurčitosti, které je často způsobeno nástupem nějaké vážné nemoci.

Mám na mysli například ty, kdo byli strašlivě osamělí během pandemie covidu-19: pacienti, kteří nemohli přijímat návštěvy, ale také zdravotní sestry, lékaře a pomocný personál; všichni byli přepracovaní a uzavřeni na izolačních odděleních. A samozřejmě nesmíme zapomínat ani na ty, kdo museli čelit hodině smrti v osamění, sice v péči zdravotnického personálu, ale daleko od svých rodin.

Zároveň se zármutkem sdílím těžký úděl a osamělost těch, kteří se kvůli válce a jejím tragickým následkům ocitli bez podpory a pomoci. Válka je nejstrašnější ze sociálních nemocí a nejzranitelnější lidé za ni platí tu nejvyšší cenu.

Je však třeba zdůraznit, že i v zemích, které se těší míru a disponují bohatšími zdroji, často lidé prožívají období stáří a nemoci v osamělosti, a někdy dokonce i v opuštěnosti. Tato smutná skutečnost je především důsledkem kultury individualismu, jež vyzdvihuje výkon za každou cenu a pěstuje mýtus efektivity, přičemž se stává lhostejnou, a dokonce bezohlednou, když lidé již nemají dost sil, aby s ní drželi krok. Stává se pak kulturou odhazování, v níž „lidé už nejsou považováni za prvořadou hodnotu, o kterou je třeba pečovat a chránit ji, zejména jsou-li chudí a postižení, ‚dosud neužiteční‘ – jako nenarozené děti – nebo ‚už k nepotřebě‘ – jako staří lidé“. Tato logika bohužel prostupuje i některými politickými rozhodnutími, která nestavějí do popředí důstojnost lidské osoby a její potřeby a ne vždy upřednostňují strategie a prostředky nezbytné k tomu, aby se každému člověku zaručilo základní právo na zdraví a na přístup k péči. Opuštěnost zranitelných lidí a jejich osamělost zároveň narůstají i tím, že se péče omezuje pouze na zdravotnické služby, aniž by byly rozumně doprovázeny „terapeutickým spojenectvím“ mezi lékaři, pacienty a rodinnými příslušníky.

Je dobré si znovu vyslechnout biblické slovo „Není dobré, aby člověk byl sám!“. Bůh ho vyslovuje na samém počátku stvoření a odhaluje nám tak opravdový smysl svého plánu

s lidstvem, ale zároveň i smrtící ránu hříchu, který se projevuje tak, že vyvolává podezřívání, roztržky, rozdělení, a tedy izolaci. Postihuje člověka ve všech jeho vztazích: s Bohem, se sebou samým, s druhými lidmi i se stvořením. Takováto izolace způsobuje, že ztrácíme smysl života, připravuje nás o radost z lásky a zapřičiňuje, že ve všech rozhodujících životních etapách prožíváme tísnivý pocit osamělosti.

Bratři a sestry, tou první péčí, kterou v nemoci potřebujeme, je blízkost plná soucitu a něhy. Proto péče o nemocného znamená především péči o jeho vztahy, o všechny jeho vztahy: s Bohem, s druhými lidmi – s rodinou, přáteli, zdravotnickými pracovníky –, se stvořením a se sebou samým. Je to možné? Ano, je to možné a my všichni jsme povoláni, abychom se k tomu zavázali. Podívejme se na obraz milosrdného Samaritána (srov. Lk 10,25–37), na jeho schopnost zpomalit své tempo a stát se bližním, na něhu, s níž mírní rány svého trpícího bratra.

Pamatujme na tuto ústřední pravdu svého života: přišli jsme na svět, protože nás někdo přijal, jsme stvořeni pro lásku, jsme povoláni ke společenství a bratrství. Tento rozměr našeho bytí nás posiluje zejména v dobách nemoci a křehkosti a je první formou léčby, kterou si musíme všichni společně osvojit, abychom uzdravovali nemoci společnosti, v níž žijeme.

Vám, kteří prožíváte nemoc, ať už přechodnou nebo chronickou, bych rád řekl: Nestyďte se za svou touhu po blízkosti a něžnosti! Neskrývejte ji a nikdy si nemyslete, že jste pro druhé přítěží. Stav nemoci nás všechny vybízí k tomu, abychom krotili přehnaný rytmus, v němž jsme pohrouženi, a znovu nacházeli sami sebe.

V této změně epochy, v níž žijeme, jsme zejména my křesťané povoláni k tomu, abychom si osvojili Ježíšův soucitný pohled. Pečujme o ty, kdo trpí a jsou osamoceni, možná odstrčeni na okraj společnosti a odvrženi. Vzájemnou láskou, kterou nám Kristus Pán dává v modlitbě, zejména v eucharistii, hojme rány osamělosti a izolace. Tak budeme spolupracovat na potírání kultury individualismu, lhostejnosti a odhazování a budeme napomáhat růstu kultury něhy a soucitu.

Nemocní, zranitelní a chudí jsou v srdci církve a musí být také středem naší lidské pozornosti a pastorační péče. Nezapomínejme na to! A svěřme se nejsvětější Panně Marii, Uzdravení nemocných, aby se za nás přimlouvala a pomáhala nám být tvůrci blízkosti a bratrských vztahů.

Dáno v Římě u sv. Jana v Lateránu dne 10. ledna 2024

Franciscus

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POSELSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2024

Pouští nás Bůh vede ke svobodě

Drazí bratři a sestry,

když se náš Bůh zjevuje, sděluje nám svobodu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Ex 20,2). Takto začíná Desatero dané Mojžíšovi na hoře Sinaj. Lid dobře ví, o jakém exodu Bůh mluví. Zkušenost otroctví je dosud vryta do jeho těla. Na poušti dostává deset slov jako cestu svobody. Říkáme jim „příkázání“, a klademe tím důraz na sílu lásky, s níž Bůh vychovává svůj lid. Tato výzva ke svobodě je vskutku výzva rázná. Nevyčerpává se ojedinělou událostí, protože dozrává na cestě. Stejně jako Izrael na poušti stále má v sobě Egypt – vždyť často oplakává minulost a reptá proti nebi a proti Mojžíšovi, – tak i dnes v sobě Boží lid nosí tísnivé vazby, které se musí rozhodnout opustit. Uvědomujeme si to, když nám chybí naděje a bloudíme životem jako pustou krajinou, bez zaslíbené země, k níž společně směřovat. Postní doba je časem milosti, kdy se poušť znovu stává – jak ohlašuje prorok Ozeáš – místem první lásky (srov. Oz 2,16-17). *Bůh vychovává svůj lid, aby vyšel z otroctví a zažil přechod ze smrti do života. Jako ženich nás znovu přitahuje zpět k sobě a šeptá našemu srdci slova lásky.*

Exodus z otroctví ke svobodě není abstraktní cestou. Aby i naše doba postní byla konkrétní, prvním krokem je *chtít vidět realitu*. Když v hořícím keři Hospodin přitáhl Mojžíše a promluvil k němu, ihned se zjevuje jako Bůh, který vidí a především naslouchá: „Viděl jsem utrpení svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nárek na biřice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem“ (Ex 3,7-8). I

dnes doléhá k nebi hlasité volání tolika utlačovaných bratrů a sester. Ptejme se: doléhá i k nám? Otrásá námi? Dojímá nás? Mnoho faktorů nás navzájem vzdaluje a popírá bratrství, které nás původně spojovalo.

Při své cestě na Lampedusu jsem globalizaci lhostejnosti oponoval dvěma otázkami, které se stávají stále aktuálnější: „Kde jsi?“ (*Gen 3,9*) a „Kde je tvůj bratr?“ (*Gen 4,9*). Putování doby postní bude konkrétní, když jim znovu budeme naslouchat a přiznáme, že i dnes jsme pod nadvládou faraona. Je to panství, které nás vyčerpává a činí necitlivými. Je to model růstu, který nás rozděluje a okrádá o budoucnost. Země, vzduch a voda jsou jím znečištěny, ale jsou jím nakaženy i duše. Ačkoli křtem začalo naše vysvobození, zůstává v nás nevysvětlitelná nostalgie po otroctví. Je to jako přitažlivost k jistotě věcí, které jsme už viděli, na úkor svobody.

V příběhu Exodus bych rád upozornil na neméně důležitý detail: je to Bůh, kdo vidí, kdo je pohnut a kdo osvobozuje, a nikoli Izrael, kdo o to žádá. Faraon totiž zháší i sny, krade nebe vytváří dojem, že svět, v němž je pošlapávána důstojnost a popírány autentické svazky, je neproměnitelný. Daří se mu totiž poutat k sobě. Ptejme se sami sebe: toužím po novém světě? Jsem ochoten se vymanit z kompromisů s tím starým? Svědectví mnoha bratrů biskupů a velkého počtu šířitelů pokoje a spravedlnosti mě stále více přesvědčuje, že to, co je třeba odsoudit, je nedostatek naděje. Je to překážka ve snění, němý křik, který sahá až do nebe a dojímá Boží srdce. Podobá se oné nostalgii po otroctví, která ochromuje Izrael na poušti a brání mu jít dál. Exodus se může přerušit; jinak si nelze vysvětlit, proč lidstvo, které dospělo na práh všeobecného bratrství a na úroveň vědeckého, technického, kulturního a právního rozvoje, který je s to zaručit důstojnost všem, tápe v temnotách nerovností a konfliktů.

Bůh z nás není unavený. Přijměme postní dobu jako silný čas, kdy se k nám znovu obrací jeho slovo: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (*Ex 20,2*). *Je to čas obrácení, čas svobody*. Sám Ježíš, jak si každoročně připomínáme o první neděli postní, byl Duchem veden na poušť, aby tam byl podroben zkoušce svobody. Po čtyřicet dní bude před námi a s námi: On je vtělený Syn. Na rozdíl od faraona Bůh nechce poddané, ale syny. Poušť je prostorem, v němž může naše svoboda dozrát v osobní rozhodnutí neupadnout zpět do otroctví. V postní době nacházíme nová kritéria pro posuzování a společenství, s nímž se můžeme vydat na cestu, po níž jsme ještě nikdy nešli.

To s sebou nese *boj*. Kniha Exodus a Ježíšova pokušení na poušti nám o tom mluví jasně. Hlasu Boha, který říká: „Ty jsi můj milovaný Syn“ (*Mk 1,11*) a „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne“ (*Ex 20,3*), se staví na odpor lži nepřitele. Hrozivější než faraon jsou modly; mohli bychom je považovat za jeho hlas v nás. Moci všechno, být všemi uznáváni, mít nade všemi navrch; svůdnost této lži v sobě pociťuje každý člověk. Je to stará cesta. Můžeme se tak připoutat k penězům, k určitým plánům, myšlenkám, cílům, ke svému postavení, k tradici a dokonce i k určitým lidem. Místo aby nás posouvaly, tak nás paralyzují. Místo toho aby nás spojovaly, staví nás proti sobě. Existuje však nové lidstvo, lid malých a pokorných, kteří nepodlehli vábení lži. Zatímco modly činí ty, kdo jim slouží, němými, slepými, hluchými a nehybnými (srov. *Žl 114,4*), chudí duchem jsou okamžitě otevření a připravení; jsou tichou silou dobra, která ozdravuje a udržuje svět.

Je čas konat; a v postní době *konat znamená také zastavit se*. Zastavit se v modlitbě, abychom přijali Boží slovo, a zastavit se jako Samaritán *u zraněného bratra*. Láska

k Bohu a k bližnímu je jedna a tatáž láska. Nemít jiné bohy znamená zastavit se v Boží přítomnosti, u těla bližního. Proto modlitba, almužna a půst nejsou tři nezávislá cvičení, nýbrž jediným hnutím otevřenosti a vydanosti: pryč s modlami, které nás zatěžují, pryč s náklonnostmi, které nás uvěznují. Pak se ochablé a osamělé srdce znovu probudí. Tedy zpomalit a zastavit se. Kontemplativní dimenze života, kterou nám takto postní doba dá znovu objevit, zmobilizuje nové síly. V Boží přítomnosti se staneme sestrami a bratřími, a druhé budeme vnímat s novou intenzitou: místo hrozeb a nepřátel najdeme společnice a společníky cesty. To je Boží sen, ona zaslíbená země, k níž směřujeme, když vyjdeme z otroctví.

Synodální podoba církve, kterou v těchto letech znovu objevujeme a kultivujeme, nabádá, aby se postní doba stala také časem pro *komunitní rozhodování*, pro malá i velká rozhodnutí jít proti proudu, schopná změnit každodennost lidí a život prostředí: nákupní zvyklosti, péči o stvoření, začlenění těch, kteří nejsou vidět nebo kterými se pohrdá. Vyzývám každé křesťanské společenství, aby tak učinilo: nabídlo svým věřícím chvíle, kdy by mohli přehodnotit svůj životní styl; vyhradit si čas na to, aby si ověřili svou přítomnost na daném území a svůj příspěvek k jeho zvelebení. Běda kdyby křesťanské pokání bylo podobné tomu, které zarmoutilo Ježíše. I nám říká: „Když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí“ (Mt 6,16). Spíše ať je vidět na tvářích radost, ať je cítit vůně svobody, ať se uvolní ona láska, která činí všechno nové, počínaje tím nejmenším a nejbližším. K tomu může docházet v každém křesťanském společenství.

V míře, v jaké tato postní doba bude časem obrácení, pocítí zbloudilé lidstvo impuls tvořivosti: záblesk *nové naděje*. Chtěl bych vám říci, stejně jako mladým lidem, s nimiž jsem se setkal loni v létě v Lisabonu: „Hleďte a riskujte, hleďte a riskujte. V tomto historickém okamžiku jsou výzvy obrovské a sténání bolestné. Jsme svědky rozkouskované třetí světové války. Přijmeme však riziko vědomí, že nejsme v agónii, nýbrž ve zrodu; ne na konci, ale na začátku velkého představení. Takto uvažovat vyžaduje odvahu“ (*projev k univerzitním studentům*, 3. srpna 2023). Je to odvaha k obrácení, k vyjítí z otroctví. Víra a láska drží za ruku toto děvčátko naděje. Učí ji chodit a zároveň ona je táhne vpřed.¹

Žehnám vám všem i vašemu postnímu putování.

Řím, Svatý Jan v Lateránu 3. prosince 2023, první neděle adventní.

Franciscus

¹ Srov. Ch. Péguy, *Il portico del mistero della seconda virtù*, Milano 1978, 17-19.

Pastýřský list

pro neděli před začátkem postní doby 2024

Drazí bratři a sestry, dnes slavíme Světový den nemocných a myslíme na ně ve svých modlitbách. Vám, drazí nemocní, vyprošujeme brzké uzdravení, je-li to Boží vůle. Pokud je vaším údělem nést kříž, pak vyprošujeme nejen sílu k jeho nesení, ale i vědomí, že v Božích očích má nesmírnou cenu každý okamžik, který jsme prožili ve spojení s Kristem. Při této příležitosti také děkujeme všem, kteří se o nemocné starají, kteří jim s láskou pomáhají, a připomínáme slova papeže Františka z poselství k dnešnímu dni nemocných: „Nejlepší terapií pro nemocné je nabídnout jim naši lásku a společenství, navzdory tempu našeho vlastního zběsilého života.“

Myslíme však i na svět, který je nemocný válkou. Už řadu měsíců se modlíme za mír na Ukrajině a ve Svaté zemi, ale

válkou trpí i řada zemí v Africe a stále přibývá zemí, kde jsou křesťané pro svou víru pronásledováni, zabíjeni či vězněni. Jenom proto, že my žijeme v krásné zemi v míru a ve svobodě, si nesmíme myslet, že jsme lepší než ti, kteří trpí, nebo že nás se utrpení netýká. K uzdravování světa může přispět i každý z nás jak modlitbou, tak i proměnou sebe sama. Podle příkladu malomocného z dnešního evangelia můžeme volat k Pánu Ježíši jménem svým i jménem nemocného světa: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“

Na Popeleční středu začneme čtyřicetidenní přípravu na Velikonoce, vstoupíme do postní doby. Je to velká příležitost pro nás i pro celý svět. Bůh nás volá k obrácení, k tomu, abychom začali myslet jinak než dosud. Každého z nás Bůh povolal mezi své přátele a dědice Božího království. Ve křtu nám dal účast na svém životě. Je na nás, abychom už dnes a tady žili životem Božích dětí. Abychom umocnili své modlitby za pokoj ve světě, přijměme postní dobu jako mimořádné pozvání a rozhodněme se žít 40 dní pro Pána. Nejde o žádné smutné trápení, ale o skvělou příležitost k mimořádné zkušenosti s Bohem, který naplňuje radostí a pokojem srdce, která se mu otevrou.

Chceme-li opravdu přispět k míru mezi lidmi, dejme Bohu k dispozici své uši i svůj čas a naslouchejme druhým lidem, zvláště těm nejbližším v rodině či v sousedství, ve škole nebo na pracovišti. Naslouchejme druhým s takovou láskou, aby pocítili blízkost a zájem samotného Boha v nás. Nejsme všemohoucí a nemůžeme plnit všechna jejich přání či vyřešit jejich problémy, ale vždy můžeme nabídnout slovo povzbuzení a potěšit, někdy i konkrétně pomoci. Zapojme svou tvůrčí vynalézavost a hledejme možnosti domluvy a spolupráce. Některé naše vztahy jsou zatíženy zraněním. Udělejme první krok k jejich uzdravení tím, že odpustíme, aniž bychom čekali, až se druhý omluví. Sami jsme přece zakusili, že nám Bůh odpustil daleko víc, než jsme si zasloužili.

Nehledejme na druhých chyby, ale to krásné, čím je Bůh obdaroval, a to dobré, co oni s jeho pomocí dokázali. Nepodílejme se na všudypřítomné kritice a nespokojeném nadávání. Když to někdy nezvládneme, začněme prostě znovu. Postní doba je dobou tréninku a dobrý trénink nás osvobodí od mnoha pout, které nám dřív kazily život. Někdo podléhal těžkým zlovykům, nebo byl dokonce závislý na alkoholu či drogách, automatech, počítačových hrách nebo pornografii. Čtyřicet dní prožitých s Ježíšem nabízí radost, a snaha dávat se mu k dispozici, aby skrze nás uzdravoval a budovat krásné vztahy, nás natolik vtáhne a zaujme, že se snadněji zbavíme pout. Zapojme do našeho úsilí i děti.

Kdybychom dovedli v postní době žít úplně bez těchto věcí, a to i v případě, že nás nespoutávají, mohli bychom lidsky i duchovně vyrůst a dobře se připravit na prožití velikonoční radosti z Kristova vítězství. Ta velikonoční radost pak vzroste o radost z řady vítězství a uzdravení, které jsme nechali udělat Boha skrze nás.

Když ke svým modlitbám za konec válek a konec pronásledování křesťanů přidáme své sebeovládání a budeme spolupracovat s Bohem na uzdravení světa kolem nás, ukážeme, že své modlitby myslíme vážně. Prokáže se, že nejde jen o slova, ale že jsme ve svých modlitbách přítomni celí i se svými námahami a nasazením.

Děkujeme všem, kteří přijmou naši výzvu a spolu a s námi se zapojí do společného díla za uzdravení světa a vítězství Boží lásky. Kéž nám Bůh pomůže a dá potřebnou opravdovost a vytrvalost.

Všem ze srdce žehnají

Vaši čeští a moravští biskupové

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (4. 2. 2024)

PUSTIMĚŘ: 3.600,-Kč; DRYSICE: 4.000,-Kč; PODIVICE: 2.150,-Kč; TOPOLANY: 810,-Kč

Pán Bůh zaplat' vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti!

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

11. ÚNOR – PANNA MARIA LURDSKÁ

V Lurdech začal mariánský příběh už dobrých tisíc let předtím, než se zde Svatá Panna v roce 1858 zjevila Bernardetě Sourbirousové. To bylo v době, kdy arabská vojska ohrožovala Evropu a přes Španělsko pronikla až hluboko do Francie. Tehdy roku 732 francký král a slavný vojevůdce Karel Martel je rozdrtil v rozhodující bitvě u města Poitiers, a tak zachránil západní křesťanský svět před vyvrácením a zkázou. Houfy Arabů prchaly ve velkém nepořádku zpět přes Pyreneje do Španělska, Martelovi vojáci je však pronásledovali. Malý zbytek Saracénů se uchýlil na lurdský hrad, starou nedobytnou pevnost, stojící zde už za dob starého Říma a střežící důležitou cestu do Španělska.

Saracény se odtud nepodařilo vypudit. Lurdský hrad se v roce 778 pokoušel dobýt sám král a pozdější císař Francké říše Karel Veliký, ale marně. Chtěl už odtáhnout s nepořízenou, ale situaci zachránil biskup z města Puy, který se výpravy také zúčastnil. Pustil se se saracénským velitelem Miratem do vyjednávání a z Božího dopuštění při něm byl tak úspěšný, že se mu Mirata podařilo obrátit na křesťanskou víru. A nejen to: z Mirata učinil věrného obdivovatele Svaté Panny. Tak byl Mirat pokřtěn a stal se křesťanským rytířem pod jménem Lorus, jeho jméno bylo přeneseno i na hrad, kterému se začalo říkat Lordum – francouzsky Lourdes. Lorus s Karlovým souhlasem svoji doménu navěky daroval Panně Marii, za jejíž dítě se považoval, a tak tento kus země vlastně Francouzům nepatří a Maria sem při svých zjeveních v roce 1858 přišla do svého.

Bernadeta Soubirousová z pyrenejské vesničky Lurdy, byla prvním dítětem mlynáře. Po ní se ještě narodilo 7 sourozenců, naživu však zůstali pouze tři. Jako 13-letá neuměla číst ani psát. Se svým astmatem vyrůstala v kruhu rodiny ve vlhké přízemní místnosti 3 × 4 metry, v bývalém vězení, které obec předtím zrušila jako zdravotně závadné. Bernadetta měla černé vlasy jako ebenové dřevo a nápadně krásné oči.

Dne **11. února 1858** šla Bernadetta se svými kamarádkami sbírat kletí k Massabiellské jeskyni u řeky Gave. Před jeskyní slyšela šum listí. Výklenek jeskyně a růžový keř se vzápětí objevili v hlubokém jasu. Uprostřed tohoto jasu se zjevila mladá Paní, nevypověditelně krásná, útlá a jemná, s růžencem v ruce.

Na sobě měla drahocenný široký plášť, který jí zahaloval od hlavy až po paty. Šaty měla přepásané modrou stuhou. Na každé noze měla světležlutou růži. Paní se na Bernadettu líbezně usmála, pozdravila ji vztaženou paží, její tvář byla plná nebeské dobroty. Paní se přežehnala, Bernadetta s ní. Bernadetta se pak modlila růženec. I Paní přebírala zrnka na růženci, nehýbala však ústy.

Na zjevení **14. února** přišli s Bernadette i jiné děti, asi 20 zvědavců. Ti však Pannu Marii neviděli. *Bernadetta pokropila místo zjevení svčnou vodou: "Pokud přicházíte od Boha, tak nám to řekněte ... pokud od d'ábla, pak zmizte!"* Zjevení se usmálo a přistoupilo blíže. Dívky skoulely směrem k Bernadettě těžký kámen, polévaly ji ledovou vodou, ale ona byla v extázi, jako socha, nic neviděla, ani neslyšela.

Při třetím zjevení (**18. února**) Panna Maria řekla: "Nemohu slíbit, že tě udělám šťastnou na tomto světě, ale na druhém." Mnoho lidí nevěřilo v pravost zjevení, ale ze zvědavosti přicházeli a viděli, že Bernadetta prožívala zvláštní stavy, které by sama nedokázala inscenovat. Zprávy o zjeveních v Lurdech se šířily velmi rychle.

V neděli **21. února** už přišlo k jeskyni několik set osob. Mezi nimi byl i místní lékař Dozous, kterému byly náboženské otázky docela lhostejné. Přišel jen proto, aby se přesvědčil, že Bernadetta má neurózu spojenou s halucinacemi. V ten den Panna řekla: "Modlete se za ubohé hříšníky. Za obrácení hříšníků budeš líbat zem." Bernadetta políbila zem. Večer si ji dal předvolat místní policejní komisař Jacomet k výslechu, který trval celou hodinu. Ani pod výhrůžkou vězení nezískal od ní slib, že se už k jeskyni nevrátí. Komisaři to slíbil její otec, který slib později odvolal.

Dne **23. února** se přišel ze zvědavosti podívat na zjevení i posměvač J. B. Estrada - pozdější Bernadettin životopisec, který napsal: "Když přebírala první zrnka růžence ... Náhle jakoby ji pronikla záře ... My muži jsme sňali klobouky a sklonili jsme se ... Extáze trvala asi hodinu." Toho dne Bernadetta obdržela od Paní tři tajemství, které však nikomu nesměla svěřit. (Ve skutečnosti si je vzala do hrobu.)

24. února. K jeskyni přišlo asi pět set lidí, nechyběl ani strážmistr D'Angle. Při zjevení nejsvětější Panny se s velkým hlukem prodral až k Bernadettě náčelník četníků a zakřičel na ni: "Co tu děláš, komediantko!" Ona ho však vůbec nevnímala. Chtěl pokračovat, ale zabránilo mu v tom několik přítomných dělníků. Bernadetta se obrátila k přítomným za neustávajícího pláče a opakovala Mariiny poselství: "*Pokání, pokání, pokání!*"

25. února. Před zraky 400 lidí Bernadetta na kolenou vystoupila vzhůru po svahu jeskyně. S obdivuhodnou lehkostí nelezla, ale jakoby se po drsné a kamenité půdě klouzala a byla posunována. Paní jí řekla: "*Jdi a jez byliny, které tam najdeš. Jdi tam, k prameni, umyj se a napij!*" - Vytrhla několik stébel trávy a bylin a pak je snědla. Rukama vyhrabala jamku v bahně a trochou špinavé vody se umyla a z ní napila. - Lidé čekali zázrak, teď si mysleli, že se zbláznila. Všichni, i její matka, byli šokováni. Komisař Jacomet prohlásil: "Soubirousová je ubohé, nemocné dítě, třeba ji dát do ústavu."

26. února. Davy návštěvníků se přesvědčily, že z nového pramene začal vytékat proud vody.

27. února. Paní: "*Řekneš knězi, aby zde nechal vystavět kapli, ke které ať přicházejí v procesích.*" Ve stejný den to Bernadetta oznámila panu faráři, děkanu Peyramaleovi. Děkan: "Pokud je to Nejsvětější Panna, ať se dá poznat nějakým zázrakem ... popros ji, aby nechala růžový keř rozkvést."

28. únor. Přítomno dva tisíce poutníků. Bernadettu předvedli k soudci M. Rivesovi. Soudce: "darebačko. Hned tě zavřeme, dáme tě do vězení. Musíš přestat chodit k jeskyni. Nechám tě ve vězení umřít." Bernadetta seděla klidně naproti soudci: "Nemůžu tam nejít." Bernadetta znovu žádala faráře o postavení kaple: "Paní chce procesí." Farář: "Jak můžeš,

ty lhářko, chtít, abychom té tvé Paní uspořádali procesí?! Řekni jí, ať dá rozkvést růžovému keři na skále, kde se zjevuje. A zeptej se jí, jak se jmenuje."

1. březen. Mezi přítomnými byl poprvé i kněz.

3. březen. Bernadetta oznámila faráři, že když řekla Paní, aby nechala rozkvést keř a aby udělala zázrak, jen se usmívala a zopakovala, že chce kapli. Farář: "Máš peníze na to, aby jsi ji dala postavit?" "Ne." "Já také ne. Řekni Paní, ať ti je dá."

4. březen. Podle úředního odhadu bylo přítomno devět tisíc lidí a několik četnických oddílů. O páté ráno tři lékaři z Bordeaux, povolání prefektem, důkladně vyšetřili Bernadettu. Vydali prohlášení, že je zdravá. Policejní komisař Jacomet klečel vedle Bernadetty a napsal úřední hlášení prefektovi.

25. březen. Bernadetta položila Paní znovu otázku, kdo je. Paní složila ruce k modlitbě, zvedla ramena, opět je složila, pozvedla oči k nebi a tiše promluvila: "**Jsem Neposkvrněné Početí.**" (Pro Bernadettu, která neměla ani ponětí o tom, že před čtyřmi lety papež Pius IX. prohlásil dogma o Neposkvrněném početí, byla tyto slova podivná a vůbec jim nerozuměla.) Cestou k faráři si je opakovala: "Que soy era Immaculada Concepciou." Farář uvěřil zjevení.

7. duben. Když Bernadetta držela během extáze v levé ruce hořící svíčku, ta se naklonila a plamen olizoval prsty složených rukou. Doktor Dozous se podíval na hodinky. Plamen ošlehoval prsty více než 10 minut. Po skončení extáze ji vyšetřil ruce. Nebylo na nich nejmenší známky po spálenině. Starosta města Lurdy Lacadé vyhláškou zakázal brát vodu z pramene a také vstup do jeskyně. Před jeskyní postavili zátarasy z prken, kterou dělníci a rolníci rozlámali. Císař Napoleon III. zrušil zákaz vstupu do jeskyně. Policie soustavně dělala domovní prohlídky u rodičů Bernadetty a celou rodinu měla neustále pod přísným dohledem. V červenci téhož roku biskup z Tarbes ustanovil vyšetřující komisi; za necelé čtyři roky nato – v lednu 1862, vydala komise prohlášení, ve kterém potvrdila věrohodnost mariánských zjevení v Lurdech: "*Soudíme, že Neposkvrněná Marie, Matka Boží, se skutečně zjevila Bernardetě Soubirousově 11. února 1858 a v následujících dnech, celkem osmnáctkrát, v jeskyni Massabielle u města Lurd; že toto zjevení vykazuje všechny rysy pravosti a že věřící v ně mohou věřit právem a s jistotou.*"

Za lurdská zjevení se tak tímto prohlášením postavila samotná církev; Bernardetino poslání jako poselkyně Svaté Panny bylo skončeno. Bernardeta prozatím setrvala v Lurdech. Její zdraví však bylo chatrné, stále trpěla silnými astmatickými záchvaty, které bývaly tak silné, že ji musely odnášet k otevřenému oknu, aby se nezadusila. Voda z pramene, který vlastnoručně vyhrabala, jí samotné přitom nepomáhala. V březnu roku 1862 byla stížena těžkým zápallem plic: ležela na lůžku už několik dní ve vážném stavu; prosila, aby ji odnesli k jeskyni. Bylo právě krásné počasí, a tak se rozhodli, že jejímu přání vyhoví. Její stav se však velice zhoršoval a ošetřující lékař se netajil obavou, že by Bernardeta mohla zemřít. Narychlo byla tedy zaopatřena "in extremis" a kněz jí stačil jen tak vložit kousíček hostie mezi rty. Bernardeta v té chvíli otevřela oči a zašeptala: "*Vodu z jeskyně!*" Dali jí skutečně napít a vzápětí Bernardeta radostně zvolala: "*Jsem uzdravena!*" Tak se i ona sama zařadila mezi zázračně uzdravené. Po uzdravení prozatím zůstala v klášterní nemocnici, vážně však začala přemýšlet o tom, že vstoupí do kláštera. Začalo se o ni zajímat několik kongregací naráz. Nakonec vstoupila jako postulanka k milosrdným sestřím, v jejichž lurdské nemocnici byla léčena, a to do jejich kláštera v městě Nevers. V předvečer svého odchodu 3. července 1866 se šla ještě naposled

podívat k jeskyni, a rozloučit se tam. Měla 22 let a několik měsíců. Už se sem nikdy nevrátila. Tehdy, se slzami v očích, naposled políbila skálu pod nohama Svaté Panny. V Nevers zůstala až do své smrti.

11. prosince 1878 Bernardeta ulehla v agonii, jež trvala čtyři měsíce. Její tělo se brzy proměnilo v jedinou živou ránu. Fyzicky byla sice docela rozložena, ale její duch byl přesto naplněn zářivým jasem: *“Se svým křížem na lůžku utrpení jsem šťastnější než královna na trůně.”* Stále ji pronásledoval pocit, že je nehodná milosti, které se jí dostalo. Jednou se svěřila jedné sestře: *“Serafino, až se dozvíte, že jsem mrtva, modlete se za mne hodně, protože všichni říknou – och, ten svatoušek toho nemá zapotřebí – a nechají mě smažit se v očištění.”* Stále toužila po tom, aby ještě jednou spatřila jeskyni. Onu jeskyni, před kterou za pár haléřů prodávali její portrét olemovaný kraječkou. V myšlenkách se tam stále vracela a vyčítala si, že si tehdy nedokázala řádně uvědomit a ocenit, jaké štěstí jí tam nebeská prozřetelnost připravila: *“Och, kdyby to tak bylo nyní!”*

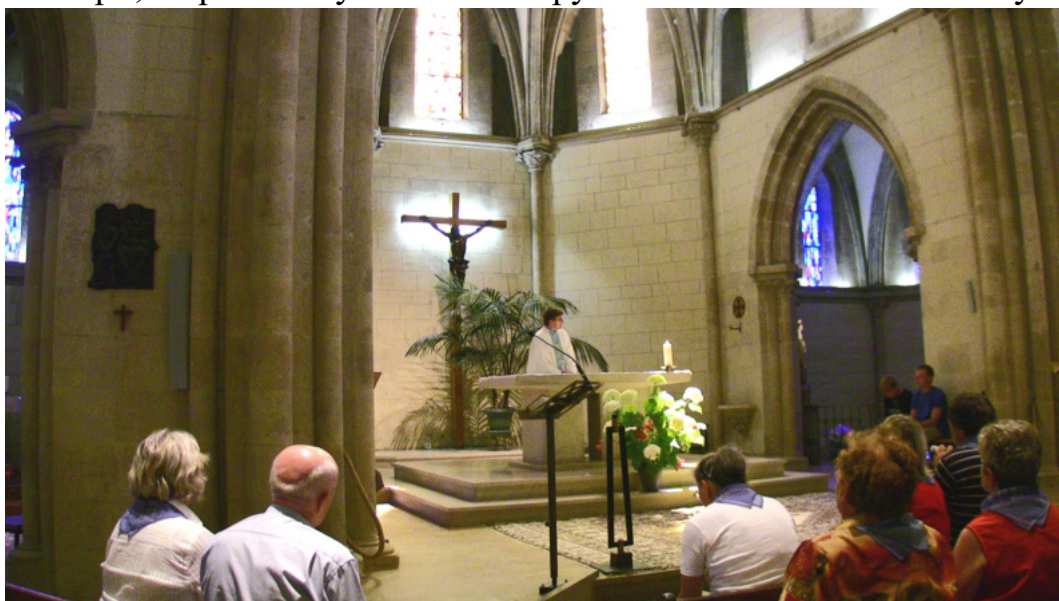

V pátek 28. března přijala po čtvrté a naposled svátosti. Bez ustání držela v ruce kříž. Když už k tomu neměla sil, poprosila, aby jí ho položili na srdce.

Ve středu 16. dubna kolem jedné hodiny odpoledne se ještě vyzpovídala. Matka představená jí řekla: *“Jste na kříži.”* Bernardeta rozepjala paže a zašeptala: *“Můj Ježíši! Och, jak ho miluji...”* Kolem třetí hodiny prosila, že má žízeň; ještě než se rty dotkla sklenice, pokřižovala se oním krásným vznešeným křížem,

jemuž ji naučila Svatá Panna. Sestry se modlily Zdrávas a ona jim ještě odpověděla: *“Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne... ubohou hříšnici...”* Poslední dvě slova ještě dvakrát opakovala, a pak vydechla naposled. Bylo jí pětatřicet let. K jejím ostatkům, vystaveným v klášterní kapli, se přicházely modlit zástupy lidí. Dne 19. dubna 1879 byla triumfálně pohřbena. Vládlo obecné přesvědčení, že je to pohřeb svěťce.

Dne 20. září 1908, po 29 letech, bylo její tělo exhumováno a bylo nalezeno zcela pružné a neporušené. Bylo uloženo do velké zasklené truhly a veřejně vystaveno v klášterní kapli v

EUCCHARISTIE V KAPLI SV. BERNARDETY, kde spočívá její neporušené tělo, Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, Nevers, Francie, 28. června 2008.

Nevers, kde je mohou spatřit poutníci dodnes a dodnes – po více než 150 letech – mohou obdivovat neporušenou, nebesky jasnou Bernardetinu tvář. Dne 14. června 1925 Bernardetu prohlásil papež Pius XI. za blahoslavenou. Jejímu prohlášení za svatou dne 8. prosince 1933 bylo v chrámu svatého Petra v Římě přítomno 80 tisíc osob.

- Pár dní po vytrysknutí pramene Croisine Bouhoutsová v posledním zoufalství namočila své ochrnuté, na smrt nemocné dítě - Justina, do studeného pramene. Druhý den dítě jedlo a udělalo své první krůčky v životě. Justin se dožil 81 let a zúčastnil se v Římě Bernadetty kanonizace. - Spisovatelka Hyacinthe de Lafite se během zjevení v Lurdech vyjádřila: "Je to náramně pěkná pohádka." Po 20-ti letech se vrátila do Lurd. Ulice se hemžily poutníky. V nemocnici se střídali mnozí na smrt nemocní pacienti: měli zničené plíce, vnitřní nemoci s rakovinou, ohlodané rty, z ran jim vytékala krev a hnis. Za 20 let se jich už uzdravilo hodně. Lafite se ze srdce prodrala slova: "Pros za mě Bernadetto!" - Měla k tomu důvod - rakovinu hltanu. Z pohádky zjevení se stala skutečnost. - Jeanne Frételová. Uzdravila se 8. října 1948 z tuberkulózy pobřišnice ve chvíli, kdy přijímala Eucharistii. - Marie Bigotová. Narodila se v prosinci 1922 v Bretani. Ochrnutou měla pravou část těla, ohluchla, oslepla. V říjnu 1953 se během procesí se Svátostí oltární v Lurdech náhle postavila a mohla chodit. Následující rok po skončení procesí se jí vrátil sluch i zrak. Mezinárodní tým lékařů 18.3.1956 uznal z hlediska medicíny uzdravení za nevysvětlitelné. Bylo to 59. zázračné uzdravení. - 51-letý Jean Pierre Bély. Roztroušená skleróza v pokročilém stadiu. Po účasti na pouti v Lurdské růžencové bazilice 9. října 1987 zažil okamžité, úplné a trvalé vyléčení. Po vyšetření komisí lékařů lurdský biskup Jacques Perrier prohlásil za nevysvětlitelný případ úplného vyléčení. Byl to šedesátý šestý případ zázračného vyléčení v Lurdech.

EUCHARISTIE U JESKYNĚ MASSABIELLE,
Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, Lourdes, Francie, 23. června 2008.

12. ÚNOR – SV. SATURNIN A DRUHOVÉ, *mučedníci z Abitene*

Zde je připomínáno 49 mučedníků z Abitinae, kteří v Kartágu za víru položili svůj život. V některých životopisech uspořádaných podle data úmrtí byli (a dosud jsou) tito mučedníci přiřazováni do skupiny mučedníků předchozího dne, ale v *Martyrologium Romanum* 2001 jsou odůvodněně uvedeni až v tento následující den. Někde bývá seřazení jmen podle abecedy, kde ke stejnému jménu patří více osob, a jinde, s dalším textem, jsou pohromadě ti, kteří k sobě patří pro vzájemný vztah. Za pronásledování císařem Diokleciánem se v neděli

sešli k liturgickému slavení. Všichni byli zajati, prokonsulem Anulinem vyslýcháni a různě umučeni. Jedné neděle při obvyklém shromáždění byli všichni přítomní křesťané zatčeni, protože byli přistiženi při liturgickém slavení přes císařský zákaz Diokleciána.

Po prvním výslechu byli odvedeni do Kartága vzdáleného asi 12,8 km. Zde podle zprávy biskupa Augustina (pam. 28. 8.) byli dne 12. 2. 304 vyslýcháni prokonsulem Anulinem a podstoupili mučení s různými následky. Prakticky bylo rozhodnuto o jejich smrti a na tento den byla stanovena jejich liturgická připomínka. V čele zatčených křesťanů byl statečný kněz Saturnin se čtyřmi svými dětmi: Saturninem juniorem a Felixem, kteří byli lektory. Jako třetí byla Marie, která se rozhodla pro zasvěcení se Bohu, a malý Hilarion, který prý měl teprve 4 roky. Přesto se pak při výslechu hlásil k tomu, že je křesťan a na mši svaté byl proto, že chtěl, a zdůrazňoval, že ho nikdo nenutil. Prokonsulovi, který od něj čekal vyděšené dětské reakce po sdělení, že mu bude uříznut nos i obě uši, prý odpověděl: „To zvládnou, i pak budu křesťan.“ Po rozkazu „Uvěznit s ostatními!“ poděkoval Bohu. Z této skupiny tradice zachovala jen některé jednotlivé příběhy lidí se stručným průběhem výslechu prokonsulem Anulinem. Cestou k němu vězni zpívali chvály, protože vnímali požehnání a posilu, které se jim dostalo, protože byli vedeni s pouty na ruku kvůli Kristu. O události dne 12. 2. 304 vypráví *Retractationes*, libri II. a v roce 2005 ji připomínal papež Benedikt XVI. Vězni byli při výslechu mučeni na zvláštní „protahovací lavici“ zvané „Equuleus“ („koník“), na kterou byli jeden po druhém přivazováni. Jako první byl na ní vyslýchán Dativus (označovaný za léčitele), který byl nazván „synem svatých rodičů“, kteří ho vychovali jako křesťana. Prokonsul od něj chtěl slyšet jména vlastníků domů, ve kterých se konala bohoslužebná shromáždění, i kdo jim předsedal a bez čekání, zda odpoví, nařídil, aby ho na lavici začali biřici trhat železnými

háky. Z křesťanských vězňů předstoupil Telika či Tazelita a prohlásil, že oni všichni jsou křesťané a údajně jako představeného jmenoval Saturnina, který je vedl, což bylo jasné už při jejich zatýkání. Při následném mučení modlil se o Boží pomoc a zanařikal nad nespravedlností, že jsou týráni nevinní lidé jako by byli zločinci. Telika dále v modlitbě vyjadřoval svou naději na Boží království, pro které trpěl, zatímco Anulin dále zdůrazňoval nutnost uposlechnout císařský edikt a mučením chtěl pokračovat ve výslechu. Pravděpodobně v té chvíli, bez vyvání, předstoupil Fortunát jako svědek i obhájce své sestry Viktorie. Byl to vlivný muž, který dbal na uctívání starých římských bohů. Ten tvrdil, že Dativus vylákal falešnými sliby jeho sestru, Secunda a Restitutu z Kartága do Abitinae na bohoslužbu. Viktorie ale vystoupila se zdůrazněním, že do shromáždění přišla dobrovolně z křesťanského přesvědčení. Jasně dala najevo, že je při smyslech, i když bratr tvrdil opak. Už jako velmi mladá se zasvětila Bohu, ačkoliv rodiče i bratr byli pohané. Rodiče rozhodli o jejím sňatku s výše postaveným šlechticem a bratr se ze všech sil snažil její víru vyvrátit. V den stanovené svatby Viktorie utekla skokem z okna a útočiště či úkryt našla tam, kde se konaly bohoslužby. Po marné Fortunátově snaze prokonsul nařídil přitvrdit v Dativově mučení a chtěl prý vidět jeho vnitřnosti. Ten v modlitbě prosil Ježíše o vytrvalost, aby ho nepřemohlo pokušení, a kat mu železný nástroj vrazil do boku. Po tomto mučení byl dopraven do vězení, kde krátce potom na jeho následky zemřel. Dále byl na mučednické lavici vyslýchán kněz Saturnin jako původce bohoslužebného shromáždění, který potvrdil svou přítomnost. Tomu kati otevřeli břicho tak, že vnitřní orgány zůstaly odhalené, a jeho natažené končetiny mu těžce zranili. V té době, Emeritus, další vězeň zajatý při nedělním shromáždění, vystoupil a přiznal, že bohoslužba se konala v jeho domě a prohlásil: „Bez nedělního shromáždění, kde sloužíme mši svatou, nemůžeme žít. Nedostávalo by se nám sil, abychom podstupovali každodenní těžkosti a nepodlehli jim.“ Právě tato jeho slova 29. 5. 2005 citoval papež Benedikt XVI. v homilii

na zakončení Eucharistického kongresu v Bari v Itálii. Mimo jiné vedle mučedníků z Abitinae připomenul, že i biskup Ignác z Antiochie (pam. 17. 10.) obdobně řekl: „Jak bychom mohli žít bez něho, na kterého čekali i proroci?“ (Ep. ad Magnesios, 9,1-2). Také doporučil, aby se křesťané 21. století učili od mučedníků z Abitinae ve svém postoji k nedělnímu sejití se ke slavení eucharistie.

13. ÚNOR – SV. KASTOR AQUITÁNSKÝ, *mnich*

Narodil se v Akvitánii na území dnešní Francie. O jeho životě se traduje více legend. Co ho vedlo k cestě do Trevíru nebývá uvedeno, ale traduje se, že Kastora za trevírským biskupem Maximinem (pam. 29. 5.) přivedli jeho rodiče. Biskup Maximin byl jeho učitelem, také jej vysvětil na kněze a souhlasil s jeho poustevnickým životem v oblasti Kardenu, kde Kastor zároveň působil jako posel víry. Svým příkladným zbožným životem sjednotil a povzbuzoval druhy, kteří chtěli žít podle jeho vzoru. Za svého života v jeskyni v blízkosti řeky Mosly u Kardenu zbudoval bylinkovou a zeleninovou zahradu. Pěstoval v ní

odrůdy, které pocházely z francouzského jihu a byly k užítku okolním obyvatelům. Z léčivých bylin připravoval čaje a masti pro nemocné, kteří je přijímali s nadšením. Kastor při své činnosti zároveň předával okolním obyvatelům víru a šířil evangelium. Jedna z legend vypráví o lodi, která se s nákladem soli pohybovala proti proudu tažená ze břehu koňmi. Nesnadnou cestu zhoršovala blížící se bouře, na kterou pohanští lodníci reagovali hrubým nadáváním. Když bouře zasáhla loď a o. Kastor po dotazu na druh nákladu požádal o trochu soli, sklidil jen posměch. Potom se přihnaly vysoké vlny, blesk zasáhl stožár a lodi hrozilo převržení. Ve strachu a tísní lodníci poprosili o. Kastora o pomoc. Ten před jejich vyděšenými pohledy klidně poklekl a s velkou láskou se začal modlit. Za jeho modlitby místo předpokládaného potopení lodi náhle přestala bouře a náklad byl zachráněn. Došlo i na záchranu pohanských lodníků, kteří po prožití zázraku přijali křesťanskou víru a byli pokřtěni. S velkým vděkem mu nejen věnovali více soli, ale také šířili to, co prožili, a dál poukazovali na moc a sílu víry. Kolem roku 782 biskup Wiomad z Trevíru našel ostatky Kastora a přenesl je do chrámu jednoho ze svých předchůdců sv. Pavlína. V roce 836 arcibiskup Hetti přenesl větší část Kastorových relikvií do chrámu v Koblenz. V 11. až 12. století zde byla bazilika přestavěna a zasvěcena sv. Kastorovi.

14. ÚNOR – SV. CYRIL A METODĚJ, *Apoštolové Slovanů*

Freska v presbyterií kostela sv. Cyrila a Metoděje v Podivicích

„Hle, bratře, sdíleli jsme společně stejný úděl, když jsme orali tutéž brázdu. Já nyní padám na liše, můj den končí. Vím, že velmi miluješ svou Horu. Přece však pro Horu neopouštěj své učitelské dílo. Vždyť kde jinde bys mohl spíše dojít spásy?“²

Přiblížila se hodina, kdy se Cyrilovi mělo dostat pokoje a kdy měl být přenesen do věčného života. Tu pozvedl své ruce k Bohu a v slzách se modlil: “Hospodine, můj Bože, ty, který jsi všechny kůry andělské i síly netělesné utvořil, nebe sklenul a zemi založil a vše, co jest, z

nebytí k bytí přivedl, ty, který vždycky a všude nasloucháš těm, kdo činí tvou vůli, kdo se tě bojí a zachovávají tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své věrné stáde, jemuž

² *Život Metodějův*, VI, 2-3, str. 225.

jsi mne, svého neužitečného a nehodného služebníka, postavil do čela. Ty, který všechny zbavuješ všeliké bezbožné a pohanské zloby těch, kdo rouhavě mluví proti tobě, dej, ať se tvá církev hojně rozroste, spoj všechny v jedno, učiň je lidem vyvoleným, ať jsou jedné mysli v tvé pravé víře a správném vyznání a vdechni jim do srdce slovo svého učení. Je to jistě tvůj dar, žes nás nehodné přijal za hlasatele evangelia svého Krista. Odevzdávám ti jakožto své ty, které jsi mi svěřil: usilují o dobré skutky a konají, co je ti milé. Spravuj je svou mocnou pravicí, vezmi je pod ochranu svých křídel, ať všichni chválí a oslavují tvé jméno, Otče, Synu i Duchu svatý navěky. Amen.”

Potom všechny políbil svatým políbením a řekl: “Veleben buď Hospodin, že nás nevydal za kořist zubům našich neviditelných nepřátel: léčka se přetrhla a on nás vysvobodil z jejich zkázy.” A po těch slovech zesnul v Pánu ve svých dvaadvaceti letech. Papež pak rozkázal všem Řekům, kteří byli v Římě, i všem Římanům, aby přišli se svícemi, zpívali nad ním (liturgií) a vystrojili mu pohřeb, jaký by vystrojili samotnému papeži. To také učinili.

Ale Cyrilův bratr Metoděj se obrátil na papeže se slovy: “Matka nás zapřísáhla, aby toho, kdo z nás dřív odejde na soud, dopravil bratr do jeho kláštera a tam jej pohřbil.” Římští biskupové však řekli papeži: “Jelikož putoval po mnoha zemích, až ho Bůh přivedl sem a zde vzal jeho duši k sobě, měl by jako ctihodný muž zde také odpočívat”.

Proto ho uložili do hrobu po pravé straně oltáře v chrámu svatého Klimenta.

SV. VALENTIN

V Římě byl knězem pravděpodobně za panování císaře Klaudia II. Gothica (268-270) a původně byl dle legendy lékařem. Podle císařova názoru ženatí muži prý v armádě nepodávali tak dobré výsledky jako svobodní, a z toho důvodu budoucím vojákům zakazoval vstup do manželství. Valentin však zamilované tajně sezdával. Odtud může pramenit vztah k svátku zamilovaných. Za to, a hlavně pro svou víru, byl předveden před císaře, aby se zodpovídal ze všeho, co konal pro svůj vztah k Bohu. Když se ho císař zeptal, proč neuctívá římské bohy, podle legendy odpověděl: „Tito bohové jsou samá nečistota a hřích. Jen Kristus je pravý Bůh a když mu uvěříš, bude tvá duše spasena a ty zvítězíš nad nepřáteli.“ Císař by se snad nechal i přesvědčit, zejména když byl zároveň utvrzován v tom, že křesťané nejsou nepřátelé říše a že Valentin k němu a ke všemu lidu chová upřímnou lásku. Ale pro císařovo okolí tomu bylo jinak. Císař předal Valentina náměstkovi a ten jej odevzdal soudci

Asteriovi, aby zatím zůstal ve vazbě. Valentin se tam modlil za soudcovu obrácení a ten přišel, aby Valentina vyzkoušel. Dle legendy mu řekl: „Je-li tvůj Bůh opravdu jediný

pravý, jak říkáš, ať skrze tebe ukáže svou moc a mé slepé dceři vrátí zrak.“ Valentin přiložil svou dlaň na oči nevidomé a modlil se. Dívka pak znovu spatřila světlo. Protože začala vidět, Asterius s celou rodinou uvěřil v Krista a požádal o sv. křest. Valentin je před křtem naučil pravdám víry a potřebným znalostem. Zprávy o uzdravení slepé a o obrácení soudce se roznesly po městě. Křesťané se radovali a pohané s velkým hněvem zaútočili na soudcův dům. Valentina vyvlekli ven, ztloukli ho a odvedli na Flaminijskou cestu, kde byl sťat mečem, 14. února 269. Císař Klaudius se nestavěl jako nepřítel křesťanů, ale přesto dopouštěl jejich pronásledování. Vzhledem k většímu počtu legend, které se neshodovaly, došlo i ke spojení s biskupem Valentinem. Ten míval připomínku ve stejný den, ale neprošel schválením do nového martyrologia. Toto martyrologium dnešního světce uvádí jako kněze, mučedníka a zná přesné místo jeho smrti. Dobu úmrtí jako nejistou. Uvedené legendární vyprávění není proto do detailu přesné na rozdíl od jména císaře.

15. únor - SV. KLAUDIUS COLOMBIÉRE

POUTNÍCI PŘED HLAVNÍM OLTÁŘEM SVATYNĚ BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ
V PARAY-LE-MONIAL.

Narodil se r. 1641 v Saint-Symphorien d'Ozon poblíž Lyonu. Do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil roku 1660 a na kněze byl vysvěcen r. 1669. Během měsíčních exercicií v terciátě se zavázal slibem, že bude věrně zachovávat všechny předpisy řádových konstitucí a pravidel. Roku 1675 byl jmenován představeným jezuitské komunity v Paray-le-Monial. Jako zpovědník kláštera sester Navštívení Panny Marie tam poznal také omilostněnou sestru

Markétu Marii Alacoque. To byl ten „věrný služebník a můj oddaný přítel“, kterého jí Pán slíbil poslat. On ji měl zbavit úzkostí a pochybností stran pravosti jejich zjevení a zároveň jí pomoci uskutečnit její poslání: sdělit světu přemíru lásky a milosrdenství Ježíšova Srdce a vyzvat věrné duše ke smíru za urážky, kterých se mu neustále dostává. Jeho prostřednictvím bylo šíření úcty k Božskému Srdci svěřeno zvláštním způsobem Tovaryšstvu. Jen rok a půl prožil v Paray-le-Monial. Byl mu svěřen úkol kaplana a zpovědníka Marie Beatrice d'Este, vévodkyně z Yorku, manželky budoucího krále Jakuba. V Londýně se stal středem skryté katolické obce. Stále více se jich svěřovalo jeho duchovnímu vedení a mnoho anglikánů připravil k návratu do římské církve. Tím na sebe upozornil, stal se nepohodlným a na zrádné udání z účasti na „papeženeckém spiknutí“ Tita Oatesa byl zatčen, uvězněn a nakonec vypovězen ze země. Vrátil se do Paray-le-Monial s těžce podlomeným zdravím. Tady umírá 15. února 1682 ve věku necelých 41 let.

SARKOFÁG SV. KLAUDIA COLOMBIÉRA VE SVATYNI, *Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem*, 27.6.2008, Paray-le-Monial, Francie.

V roce 1929 ho papež Pius XI. prohlásil blahoslaveným a v roce 1992 byl Janem Pavlem II. kanonizován.

"Pane, chci být svobodný od všech úzkostí, lidé mě mohou připravit o majetek i čest, nemoc mi může vzít síly, prostředky jak ti sloužit, hříchem mohu přijít o tvou milost; nikdy, nikdy však neztratím naději, ale uchovám si ji až do posledního okamžiku svého života."

16. únor - SV. JULIÁNA

Narodila se bohatým pohanským rodičům v Nicomédii, na území dnešního Turecka. Byla nadaná a jak dospívala, toužila stále víc po vědění a pravdě. Odvrátila se od bůžků a stala se křesťankou. Její otec ji však přislíbil pohanskému mladíku Eleusiovi. Manželství se mělo uskutečnit v jejích 18 letech. Juliána se dávno předem zasnoubila Kristu a bojovala mezi svým rozhodnutím a poslušností vůči rodičům. Otec ji nutil do sňatku s pohanem Eleusiem, ona však trvala na tom, že jen v Kristu je manželství posvátným a milostiplným svazkem dvou srdcí a že mu podá ruku jen tehdy, očistí-li a posvětlí-li tuto pozemskou lásku vírou v Krista. Eleusius se jejím požadavkem cítil velice pobouřen, ač tvrdil, že ji miluje, ale záhy se jeho náklonnost k ní změnila v zuřivou nenávist. Otec chtěl

vězením zlomit její názor a Eleusius, který se dle legendy stal městským prefektem, ji obžaloval jako tvrdohlavou křesťanku a nařídil její mučení. Snad to bylo za vlády Maximina Daia, který křesťany na východě krutě pronásledoval. Juliána byla bičována, pálena pochodněmi i mučena hladem. Jsou uváděna i další muka končící politím tekutým olovem a stětím mečem.

17. únor - SV. ALEXIUS A DRUHOVÉ, zakladatelé řádu servitů

Sedm zámožných měšťanů a obchodníků – Alexej Falconieri, Bartoloměj, Benedikt, Bonfilius Monaldi, Gerardin, Jan a Rikover – zpívali k počtě P. Marie chvály v ulicích města Florencie. O slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. 8. 1233 se sešli v jednom chrámu, kde se jim dostalo vnitřního oslovení, vyzývajícího k dokonalému společnému životu. V ten den se jim prý zjevila nebeská Královna oděná do smutku pro staré zášti, které mezi nimi vládlo. Dohodli se, že rozdělí svůj majetek chudým a společně odejdou do ústraní žít poustevnickým životem s rozjímáním o umučení Pána Ježíše a o bolestech jeho Matky. Zašli k biskupu Ardingovi, který jim jejich úmysl schválil, a pak odešli z města. Trvale se usadili na pustém vrchu Monte Senario (severně od Florencie) a odtud scházeli ke kapli zasvěcené Matce Boží s milostným obrazem zvěstování. Kaple jim byla opěrným bodem a hlavní modlitebnou. Zpočátku žili ve volném společenství, ale brzy z návodu biskupa založili nový řád, pro který přijali řeholi svatého Augustina. Oblékli černá mnišská roucha se škapulířem a mimo Alexeje se po noviciátu nechali vysvětit na kněze. Alexej toužil po nejobyčejnější službě, proto z pokory zůstal jen laickým řeholním bratrem. Papež Alexandr IV.

jejich řeholi s názvem Služebníci Panny Marie - servité potvrdil. Význam založení řehole vyniká na pozadí doby, v níž byly v Itálii běžné bratrovražedné rozbroje. Prvním představeným se stal Bonfilius Monaldi. V roce 1253 vstoupil do řádu Filip Benizi, který po 14 letech byl zvolen generálním představeným a velmi přispěl k rozkvětu řádu. Alexej dosáhl věku 110 let a při jeho smrti měl řád již 10 000 členů. Dnešní památku ustanovil papež Lev XIII., který v r. 1888 všech sedm zakladatelů servitů kanonizoval. Do českých zemí přicházejí servité z mateřského konventu Zvěstování Panně Marii ve Florencii v letech 1359–1360 na pozvání krále Karla IV., který je usadil na Novém Městě pražském.

18. únor - SV. FRANTIŠEK RÉGIS CLET

Studenti semináře v Annecy (Horním Savojsku), kterým přednášel morální teologii, jej nazývali „živou knihovnou“. Byl vysvěcen v roce 1773, ve věku 25 let, ale není diecézním knězem: od 21 let patří k Misijní kongregaci, založené v Paříži v roce 1625 svatým Vincencem de Paul. Její členové (nazývaní lazaristé nebo vincentiáni) jsou kněží, kteří žijí společně a mají za úkol misionářsky kázat na venkově i v prostředích „mimo tento svět“,

jako jsou věznice. K tomu se přidává zahraniční mise: Evropa, Afrika a Čína. Francesco Régis se prosadil jako učitel a ve 40 letech ho jeho nadřízení povolali, aby vedl vincentinský seminář v Paříži, kde probíhala první fáze francouzské revoluce. V roce 1791, ve věku 43 let, požádal, aby mohl jít jako misionář do Číny.

Nalodil se v bretaňském přístavu Lorient, po pěti měsících dorazil do portugalského Macaa. Pro misionáře je to místo aklimatizace před vstupem do nesmírné čínské říše, v níž se počátkem 18. století katolíci odhadovali na 300 tisíc, a to díky prvním mandžuským císařům z dynastie Ching (nástupci čínského Minga v roce 1644), kterým umožnili misijní činnost. Klima se ale zhoršilo už v době císaře Kiakinga, když přijel otec Francesco Régis. Nedůvěra vůči Západu, odkud pochází většina misionářů, roste. Příchody jezuitů navíc před časem ustaly, protože v roce 1773 papež Klement XIV. zakázal jejich společnost a poddal se tlaku evropských vlád, které si pak rozdělily jejich majetek. V Číně pak nedůvěru a protikatolickou averzi mnoha kruhů přizivovaly

bohužel také hořké neshody mezi misionáři různých řádů ohledně metod evangelizace. Otec František Régis tedy dorazil na misi v nejméně vhodnou chvíli. On, "živá knihovna", člověk studia, se musí stát mužem díla, uplatňujícím a žijícím pobídkou svého zakladatele Vincence: „Spolu s modlitbou je nepostradatelná tvrdá práce. Ponížení, nemoc, neštěstí musíme přijímat s radostí.“ A útrapy mu opravdu nechybí. V letech 1805 až 1811 se nedůvěra k misionářům změnila v otevřené pronásledování a dvakrát se mu podařilo zachránit se stěhováním z jednoho místa na druhé, za pomoci a skrývání čínskými křesťany. Stále závažnější sociální nepokoje také přispívaly ke zhoršování klimatu xenofobie v důsledku nárůstu populace a koncentrace vlastnictví půdy v několika málo rukou. V roce 1818 to vše vedlo k dalšímu pronásledování a tentokrát se za oběť stal otec František Régis. Když pobýval v provincii Hubei (s hlavním městem Wuchang), byl za peníze udán jedním odpadlým křesťanem. Je červen 1819, je mu 71 let, ale měsíce ve vězení ani mučení jej nezlomí: dál se prohlašuje za katolického kněze a misionáře a „s radostí přijímá příkoří“. A dokonce k údivu soudců a mučitelů, kteří jej odsoudili k smrti udušením na jakémsi kříži: nemůže mluvit, ale i jeho „poslední slova“ jsou tichým úsměvem. Po 38 letech bylo jeho tělo převezeno do Paříže, kde je pohřben v kapli Misijních kněží. Jan Pavel II. jej v roce 2000 svatořečil spolu s 119 dalšími svědky víry.

19. únor – SVATÍ PALESTINŠTÍ MUČEDNÍCI

První mučedníci pocházejí z roku 1187, po dobytí Jeruzaléma sultánem Saladinem. Saracéni, rozzuření odporem křesťanů, je začali pronásledovat a zabíjet. Mezi mučedníky byli mniši různých řeholních řádů, včetně karmelitánů, františkánů a benediktnů. Byli tam

i laici, včetně žen, dětí a starých lidí. Historické prameny dosvědčují, že mučedníci byli vystaveni hroznému mučení. Byli popraveni mečem, zaživa upáleni a vhozeni do moře. Další případy se datují do roku 1235, kdy Mūndhīr III., emír z Keraku, napadl Cézareu přímořskou v Palestině. Město bylo tehdy sídlem významného benediktinského kláštera, kde žili četní mniši a další křesťané. Mūndhīr III. a jeho muži napadli město a zmasakrovali obyvatelstvo. Mniši z kláštera v čele s opatem Prokopem byli vystaveni hroznému mučení, aby je přinutili vzdát se své víry. Mučednictví svatých mučedníků Palestiny bylo aktem víry a odvahy. Mniši a křesťané z Palestiny svědčili o své oddanosti Kristu i tváří v tvář smrti. Jejich památka je dodnes živá. Jejich příklad nám připomíná, že víra je silnější než smrt a že mučednictví je dar od Boha.

SV. QUODVULTDEUS

Svatý Quodvultdeus, narozený v severní Africe na konci 4. století, byl žákem svatého Augustina, který ho měl jako spolupracovníka v boji proti pelagianismu. V roce 437 byl zvolen biskupem v Kartágu, v těžkém období pro africkou církev, kterou dobyli ariánští vandalové. Quodvultdeus vynikal svou pevností při obraně katolické víry proti pronásledování Vandalů. V roce 442 byl spolu se svým duchovenstvem vyhoštěn z Kartága a donucen nalodit se na nepoužívané lodě bez vesel a plachet. Proti vši naději přistály lodě v Neapoli, kde Quodvultdeus strávil poslední roky svého života. V Neapoli pokračoval ve své pastorační a spisovatelské činnosti. Napsal několik teologických a apologetických děl, včetně „Knihy Božích zaslíbení a předpovědí“, ve které vyložil katolickou doktrínu o předurčení. Zemřel v Neapoli v roce 454 ve věku kolem 80 let.

20. únor – SV. HYACINTA A FRANTIŠEK MARTO, *fatimské děti*

Obdiv křesťanského světa ke dvěma fatimským dětem - Františkovi a Hyacintě Marto - dokazuje 264 listů, v nichž biskupové 62 zemí všech kontinentů tlumočili Svatému Stolci mínění mnoha věřících svých krajín v souvislosti s procesem beatifikace .

Dříve než bylo možné zkoumat svědectví o pověsti svatosti Františka a Hyacinty Marto, bylo třeba dát odpověď na základní otázku: jsou děti schopny vést ctnostný život v hrdinském stupni, a mohou se tedy stát kandidáty beatifikace či kanonizace? Jezuita Peter Gumpel, relátor případu fatimských dětí, podal k této situaci v roce 1988 následující vyjádření: "V posledních desetiletích se úsudek o morálních schopnostech mladistvých podstatně změnil, takže dnes jsme velmi vzdáleni chápání středověku, ale mínění, která se zastávala až po současné století. Výsledky vědeckého bádání na tomto poli měly silný vliv i na církevní oblast, totiž na pedagogiku a pastorační Církev. Už papež Pius X., jako pastýř duší a světec, s rozhodností otevřel těm nejmenším přístup ke svatému přijímání, a překonal námitky, které přicházely z různých stran. Je významné, že tento svatý papež byl přesvědčen, že v důsledku jeho snahy umožnit dětem přístup ke svatému přijímání, budou moci být v budoucnu kanonizovány i děti. Od dob svatého Pia X. pokročilo i vědecké bádání, což přimělo příslušné autority, aby se vyjádřily k případu kanonizace dětí. Odvolávám se na rozhodnutí plenární kardinálské kongregace, která se uskutečnila 31.

března 1981, a která byla s velkou pečlivostí připravována (o názor byla požádána celá spousta odborníků z oblasti psychologie, pedagogiky, dogmatické, morální a spirituální teologie). Shoda závěrů všech zmíněných specialistů je vsutku ohromující. Přirozeně, v posouzení hrdinnosti dětí nelze předpokládat, že jejich život ctností byl na úrovni mnoha dospělých. Avšak v každém posudku na hrdinnost ctností je třeba brát ohled na osobu kandidáta, na jeho věk, pohlaví, prostředí ve kterém vyrůstal a žil, na jeho životní stav, na osobní povolání a milosti, kterých se mu od Boha dostalo, a které Bůh uděluje naprosto svobodně" .

Francisco Marto se narodil 11. června 1908 v kraji Aljustrel, ve farnosti Fatima, v obci Vila Nova de Ourém. Zde se narodila i Hyacinta, která spatřila světlo světa 11. března 1910. Jejich rodiče vlastnili malou zemědělskou usedlost a několik ovcí. Žili tedy velmi skromně, nikoli však v bídě. Velkou péči věnovali křesťanské výchově svých dětí. František, spolu s jinými, navštěvoval hodiny katechizmu u tety Růženy: šlo zajisté o první uvedení do křesťanské nauky. Doma byli navyklí se modlit a občas také se modlili růženec. V šesti letech začal František vyvádět na pastvu maličké otcovo stádo. Někdy jej doprovázela i mladší sestra Hyacinta. Při hlídání ovcí se obvykle potkávali se strýcovým stádem, které vyváděla na pastvu Lucie, která bylo o něco starší než oni (narodila se v roce 1907) . Tři děti trávily téměř celé dny mimo domov, staraly se o ovce a čas si krátily dětskými hrami.

"František jakoby ani nebyl Hyacintiným bratrem - říká sestřenice Lucie - snad kromě podoby. Nebyl vrtošivý a neposedný jako ona. Naopak, byl klidné a vlídné povahy. Když mu při našich hrách a zábavách někdo upíral jeho vítězství, nekladl odpor a místo přenechal. Omezil se jen na dotaz: "Myslíš, žes vyhrál? No, dobře! Mně na tom nezáleží" .

Hyacinta byla docela jiná než František, jak píše Lucie: "Společnost s ní se někdy stávala dost nesnesitelnou vzhledem k jejímu příliš urážlivému charakteru. Jakýkoli nepatrný problém, kterých se při dětské hře objeví, stačil k tomu, aby se podrážděně stáhla do kouta, zamračená, uvazujíc mezka, jak jsme říkali. [...] Už tehdy (ještě před událostmi roku 1917) však měla dobré srdce: a dobrý Bůh ji obdařil sladkým a něžným charakterem, díky němuž byla současně láskyhodnou a přitažlivou" .

Poté, co pojedli, měli ve zvyku recitovat některé modlitby. S jednoduchostí, která je vlastní dětem, se mnohdy spokojili jen se "Zdrávas Maria" a "Otče náš", přičemž ostatní modlitby vynechali, aby byli dříve hotovi a tak jim zbylo více času na hry.

Na podzim roku 1916, právě když pásli malé stádo ovcí na Loca do Cabeça, prožili tři pasácci podivuhodné setkání s 'Andělem eucharistie'. Podle toho, co nám Lucie sdělila, se jim tehdy ukázal anděl, který v levé ruce držel kalich, zatímco v pravé nad ním držel

hostii, z níž do kalicha kanuly krupěje krve. Anděl sám poklekl po boku tří dětí a vyzval je, aby spolu s ním třikrát opakovaly tuto invokaci: "Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, hluboce se vám klaním a obětuji drahocenné tělo, krev, duši a božství Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, jako náhradu za urážky, svatokrádeže a nezájem, kterým je urážen. Pro nekonečné zásluhy jeho Svatého Srdce a Neposkvrněného srdce Mariina, vás prosím za obrácení ubohých hříšníků". Poté co mírně pozvedl kalich a hostii, anděl podal Lucii hostii, zatímco Hyacintě a Františkovi podal obsah kalicha. Když tak učinil řekl: "Vezměte a pijte tělo a krev Ježíše Krista, strašlivě znevážené nehodnými lidmi. Odčiňujte jejich zločiny a těšte svého Boha". Potom se znovu vrhl na zem, třikrát opakoval stejnou modlitbu: "Nejsvětější Trojice..." a pak zmizel .

V trojici dětí od onoho dne sílila potřeba modlitby, tak, jak jim bylo sděleno. Zvláště u Františka rostla touha přijmout Ježíše v eucharistii a co nejdéle prodlévat před svatostánkem, aby tak dělal společnost Ježíšovi, který je lidmi odmítán a urážen. U Hyacinty se zvláště po jednom ze zjevení Panny Marie, k nimž poté došlo, rozvinul hluboký soucit s hříšníky a utrpením, kterému jdou vstříc, jestliže se neobráčí. Proto v ní sílila modlitba za obrácení hříšníků a současně duch oběti a pokání.

Když 13. května 1917 pásly děti stádo na Cova da Iria, byly překvapeny zjevení Naší Paní, která jim přikázala, aby se tam vracely každého třináctého dne v měsíci až do října. Během zjevení 13. července bylo třem dětem svěreno tajemství, které nesměly nikomu sdělit . V průběhu tohoto zjevení - podle sestry Lucie - jim Paní z nebe řekla: "Obětujte se za hříšníky a často opakujte, zvláště když přinášíte nějakou obět': Ó Ježíši! Je to z lásky k tobě, pro obrácení hříšníků a za odčinění hříchů spáchaných proti Mariinu Neposkvrněnému srdci" . Toto doporučení se stalo, zvláště pro Hyacintu, důležitým východiskem a charakteristikou jejího života modlitby, můžeme říci její spirituality.

Když se 13. srpna děti chystaly, že půjdou na Cova da Iria, postavil se jim do cesty Arturo de Oliveira Santos, úředník obecního úřadu Vila Nova de Ourém, svobodný zednář a volnomyšlenkář, který nenáviděl Církev: vyhrůžkami a nátlakem se je snažil přinutit, aby mu sdělily tajemství. Na jejich rozhodné odmítnutí reagoval hrozbou, že je nechá zaživa usmažit v kotli s vařícím olejem; avšak ani přes tuto krutou hrozbu, žádné z nich nepodlehlo nátlaku, ani nezjevilo tajemství, které jim Panna Maria svěřila .

K objasnění, co znamenají "hrdinné ctnosti" u dětí, bylo řečeno, že při jejich hodnocení nelze očekávat něco výjimečného. To platí i v případě sourozenců Martových: jsou a zůstanou dětmi, které úměrně svému věku věrně odpověděly na nezasloužené Boží výzvy a žily proto opravdovým křesťanským životem, přesahujícím onen běžný způsob života, s jakým se setkáváme u hodných, křesťansky vychovávaných dětí jejich věku. Vždyť přece událost jejich uvěznění, hrozby, kterým byly vystaveny – dokonce že budou vhozeni do kotle s vařícím olejem a tak zemřeli - , stejně jako jejich odmítání zjevit tajemství, tedy projev věrnosti slibu, který dali Paní, vynášejí na světlo skutečnost, že i děti, vedené a podněcované Boží milostí, jsou s to vykonat mimořádné a v úzkém slova smyslu vskutku „hrdinské“ činy.

Kvůli odmítnutí, kterým odpověděli na důrazné naléhání starosty, byly tři děti zavřeny do městského žaláře v Ourém. Tam se je vězni snažili přesvědčit, aby sdělily, co vědí; jedinou odpovědí, které se pasáček dočkali však byla jen výzva, aby žily křesťansky a modlili se s nimi růženec. Současně se vzájemně povzbuzovali a jeden druhého podpírali; je dojemné číst, co o tom poznamenala Lucie: „Ve vězení se (František) ukázal být velmi

oduševnělým a snažil se rozebrat Hyacintu v jejich nejtesknějších hodinách. Když jsme se ve vězení modlili růženec, viděl, že jeden z vězňů klečel s čapkou na hlavě. Přistoupil tedy k němu a říká: „Chcete-li se modlit, musíte si sundat rádiovku“. Onen chudák mu ji hned dal, a on ji hned položil na svou čepici na stoličce. Zatímco vyslyšeli Hyacintu, říkal mi s hlubokým klidem a radostí: „Jestli nás zabijí, jak tvrdí, zakrátko budeme v nebi! Jak úžasné! Na ničem mi nezáleží“. Po chvíli ticha: „Kéž by Bůh dal, aby se Hyacinta nebála. Pomodlím se za ni Zdravas Maria“. A hned si sundal čapku a modlil se. Když jej strážce zahlédl v tomto postoji, zeptal se ho: „Co to říkáš?“ „Modlím se Zdravas Maria, aby se Hyacinta nebála“.

„Malou Hyacintu nejvíce trýznila odloučenost od rodičů. Ale když jí František řekl: „Neplač, budeme to všechno obětovat Ježíši za hříšníky“, a pozvedl oči a ruce k nebi řka: „Ach, můj Ježíši! Z lásky k vám, za obrácení hříšníků“, Hyacinta dodala: „A také za Svatého otce a na usmíření za hříchy spáchané proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci“. Až 15 dne toho měsíce byly děti vráceny zpátky rodičům, a čtyři dny nato – 19. srpna, měly tři z nich stejné zjevení jako předtím. Při všech těchto zjeveních František viděl Madonu, ale neslyšel, co říká. Dvě ostatní děti mu následně sdělily, co bylo řečeno, jak je k tomu zmocnila sama Paní. U Františka upoutává jeho upřímná dobrota, věrná vytrvalost, duch oběti a modlitby, stejně jako jeho touha přistupovat ke svatému přijímání a moci být brzy přijat do ráje, kam, jak doufal, se - podle odpovědi Matky Boží na jednu jeho otázku – se záhy dostane.

V říjnu 1917 začal František chodit do školy. Její budova, která se nacházela blízko farního kostela, byla vzdálena něco přes dva kilometry od domova. Když se František ubíral do školy, využíval toho, že přecházel kolem kostela a trávil dlouhý čas před „skrytým Ježíšem“, jak jej nazýval. Často když chodíval spolu s Lucií, říkával jí: „Poslyš! Ty běž do školy; já zůstanu tady v kostele u skrytého Ježíše. Mně už nestojí za to, abych se chodil učit číst; zanedlouho jdu do nebe. Až se budeš vracet, stav se pro mě“. A vskutku, když se Lucie vracela ze školy domů, našla ho na modlitbách před svatostánkem.

Od téže Františkovy sestřenice se dále dovídáme, že byl milovným dítětem, a když se modlil a chtěl přinést nějakou oběť, raději se vytrácel a skrýval; nezdá se, že jej Lucie a Hyacinta vypátraly, jak se skrývá za zdí či keřem: chytře jim zmizel z očí, aby poklekl a modlil se anebo, jak říkával, „myslel“ na našeho Pána a utěšoval ho, protože „je pro tolik hříchů tak smutný“.

Tak uplynulo pár měsíců, když se tu na podzim roku 1918 šířila po Evropě a zvláště na iberském poloostrově zhoubná forma epidemie zánětu plic, zvaná „španělská“. Postihla všechny členy rodiny Martových, vyjma otce. Františka zasáhla natolik, že i když na krátkou dobu ozdravěl, že mohl aspoň občas do kostela, už nikdy se z nemoci nedostal. Jeho stav se naopak stále zhoršoval. Sužovaly ho intenzivní bolesti, ale snášel je trpělivě, ba dokonce s radostí a v duchu pokání: obětoval je - spolu s dalšími dobrovolnými sebezápory – za obrácení hříšníků, přičemž dlouhé hodiny trávil ponořen do modlitby. Ještě než onemocněl prahnul po tom, aby mohl přijmout svaté přijímání a mnohokrát o to žádal pana faráře; avšak podle tehdejších zvyklostí se záležitost stále odkládala, což bylo pro něj velikým trestem. Koncem března 1919 František upadal do častých krizí pláče, způsobených právě touhou moci přistoupit ke svatému přijímání.

Když bylo 2. dubna zjevné, že smrt se blíží, přišel k němu pan farář, aby ho vyzpovídal: František vykonal zpověď s hlubokou zbožností. Následujícího dne, velmi brzy ráno, jen

co kněz vešel do pokoje, aby mu podal viatikum, František se snažil důstojně posadit, ale síly ho opustily a padl zpátky na polštář. „Vždyť můžeš přijmout našeho Pána i vleže“, chlácholila ho babička. Ježíš tak překročil práh jeho nevinného srdce. Po dlouhé modlitbě a díkůvzdání, jeho první slova, kterými se obrátil na maminku byla: „Kdy mi otec zase přinese skrytého Ježíše?“. Přál si znovu přistoupit ke svatému přijímání. Už k tomu ale více nedošlo: 4. dubna 1919 zemřel ve věku deseti let a devíti měsíců.

Hyacinta, která byla tak láskyplně spjata s Františkem, „mnoho pro smrt bratra trpěla. Bývala dlouho zadumaná, a když se jí ptali, nad čím přemýšlí, odpovídala: „Na Františka. Ach, kdybych ho aspoň mohla vidět!“, a oči se jí zalily slzami. Také ona byla stížena španělskou horečkou. Dlouho předtím, než se mluvilo o tom, že bude hospitalizována v nemocnici Vila Nova de Ourém, pravila jednoho dne sestřenicí Lucii: „Matka Boží chce, abych vstoupila do dvou nemocnic, nikoli však, abych se uzdravila, nýbrž proto, abych více trpěla z lásky k Pánu a za hříšníky“.

V létě 1919 byla převezena do nemocnice, kde pobyla od 1. července do 31. srpna. Nato se vrátila domů. Její stav se však začal zhoršovat; byla stížena hnisavým zánětem pohrudnice. Proto byla 21. ledna 1920 převezena do Lisabonu, aby se jí dostalo důkladnější péče. Byla hospitalizována v sirotčinci Madony zázraků, ale odtamtud byla 2. února převezena do nemocnice D. Estefânia, kde byla desátého dne téhož měsíce operována. 20. února se cítila špatně. Přijala tedy svátosti. Zavolali kněze, který ji vyzpovídal; ona s naléhavostí prosila o viatikum, a ujišťovala, že ještě téhož dne zemře. Protože však její stav nevzbuzoval obav, kněz její prosbu odkázal na následující den. Maličká se s tím smířila, a nabídla i tuto oběť za hříšníky. Ještě téže noci, kolem půl jedenácté, Hyacinta tiše zesnula, aniž by u ní byl někdo z blízkých. Bylo jí devět roků a jedenáct měsíců. Papež Jan Pavel II. během své apoštolské cesty do Portugalska, 13 května 2000 na pláni proti fatimské bazilice, postavil na svícen pastorinhos, Františka a Hyacintu, dvě svíce, které zažehl Bůh, aby osvětlil lidstvo v jeho temných a neklidných časech.

Průčelí baziliky Panny Marie Růžencové ve Fatimě zdobila 13. května 2017 jedna z mála existujících fotografií svatých sourozenců Františka a Hyacinty. Netváří se na nich nadšeně, Hyacinta snad až zamračeně; poslušně se zkrátka tehdy postavili před objektiv. Určitá vážnost či usebranost je ostatně typická pro atmosféru zdejšího poutního místa.

Nijak to však nebrání průchodu radosti, jak dokázal jásos účastníků bohoslužby poté, když papež František pronesl - nikoli v latině, nýbrž v portugalské - kanonizační formuli, kterou zanesl Františka a Hyacintu Marto do seznamu svatých.

21. únor – SV. PETR DAMIANI

Narodil se v Ravenně roku 1007 v rodině šlechtického původu, ale nuzného postavení. Stal se oboustranným sirotkem a prožil dětství, které nebylo ušetřeno útrap a soužení, třebaže se mu jeho sestra Roselinda snažila nahradit maminku a starší bratr Damian jej adoptoval za syna. Právě proto se později nazýval Petr Damiani, Petr Damián. Formaci obdržel nejprve ve Faenze a potom v Parmě, kde již ve svých 25 letech působil jako učitel. Kromě solidní kompetence na poli práva si osvojil také vybroušený styl v umění psát – ars scribendi – a díky své znalosti velkých latinských klasiků se stal „jedním z nejlepších latinů své doby, jedním z největších spisovatelů latinského středověku“ (J. Leclercq, Pierre Damien, eremite et homme d’Eglise, Roma 1960, str. 172).

Vyjadřoval se v nejrůznějších literárních žánrech: od dopisů k homiliím, od hagiografií k modlitbám, od básní k epigramům. Jeho vnímavost pro krásu ho přivedla k básnické kontemplaci světa. Petr Damiani chápal svět jako nevyčerpatelné „podobnoství“ a zásobu symbolů, z nichž vychází interpretace vnitřního života i božské, nadpřirozené reality. V této perspektivě jej kolem roku 1034 přivedla kontempace absolutního Boha k postupnému odloučení od světa a jeho pomíjivých skutečností. Vstoupil do kláštera Fonte Avellana, který byl založen jen několik desetiletí předtím, ale byl již proslulý svou přísností. K užitku mnichů napsal biografii - Vita - zakladatele svatého Romualda z Ravenny a zároveň přispěl k prohloubení jeho spirituality a předložil jeho ideál eremitského mnišství.

Jedna podrobnost si zaslouží zmínky. Poustevna Fonte Avellana byla zasvěcena Svatému Kříži a Kříž je křesťanské tajemství, které Petra okouzlovalo více než všechna ostatní. „Nemiluje Krista, kdo nemiluje Kristův kříž“, tvrdí (Sermo XVIII, 11, str.117) a označuje se za „Petrus crucis Christi servorum famulus – Petr, služebník služebníků Kristova kříže“ (Ep. 9,1). Kříži věnuje Petr Damiani krásné modlitby, v nichž ukazuje kosmickou dimenzi tohoto tajemství, které objímá celé dějiny spásy: „O blažený kříži – volá – klaní se ti, kází o tobě a uctívají tě víra patriarchů, výroky proroků, soudcovský senát apoštolů, vítězné šiky mučedníků a řady všech svatých“ (Sermo XLVII, 14, str. 304). Draží bratři a sestry, příklad svatého Petra Damianiho nutí i nás hledět stále více na Kříž jako na nejvyšší skutek lásky Boha vůči člověku, kterým nám byla dána spása.

Kvůli chodu poustevnického života zredigoval tento velký mnich Řeholi řádu, v níž silně zdůrazňuje „strohost pustevny“: mlčení v klášteře, kde je mnich povolán strávit život v denní i noční modlitbě, v dlouhých a přísných postech; musí se cvičit v uplatňování velkodušné bratrské lásky a ve stále pohotové a ochotné poslušnosti převorovi. Při studiu a denní meditaci Písma svatého Petr Damiani odhaluje tajemné významy Božího slova, v

němž nalézá potravu pro svůj duchovní život. Z tohoto hlediska označuje poustevnickou celu za „hovornu, kde Bůh rozmlouvá s lidmi“. Poustevnický život je pro něho vrcholem křesťanského života; je „vrcholem životních stavů“, protože mnich, osvobozený od světských vazeb a vlastního já, dostává „zálohu Ducha svatého a jeho duše se blaženě sjednocuje s nebeským Ženichem“ (Ep 18, 17; srov. Ep 28,43ss.). To je důležité i dnes pro nás, třebaže nejsme mnichy: umět v sobě vytvořit ticho a naslouchat hlasu Boha; hledat jakousi „hovornu“, kde s námi mluví Bůh. Přijímání Božího slova v modlitbě a v meditaci je cesta života.

Svatý Petr Damiani, který je bytostně mužem modlitby, meditace a kontemplace, byl také vytríbeným teologem: jeho reflexe o různých věroučných tématech jej vedla k důležitým závěrům pro život. Tak například jasně a živě podává trinitární nauku již s užitím biblických a patristických textů pomocí třech základních pojmů, které se později stali rozhodujícími také pro západní filosofii: processio, relatio a persona (srov. Opusc. XXXVIII: PL CXLV, 633-642; a Opusc. II a III: ibid., 41ss a 58ss). Poněvadž jej však teologická analýza tajemství vede ke kontemplaci vnitřního života Božího a nevýslovného dialogu lásky třech božských Osob, vyvozuje z toho asketické závěry pro život v komunitě i pro samotné vztahy mezi latinskými a řeckými křesťany, kteří byli v této věci rozdělení. Také meditace o postavě Krista má významné praktické ohlasy, protože celé Písmo je soustředěno kolem Něho. Samotný „židovský lid“ – poznamenává Petr Damiani – prostřednictvím stránek Písma svatého nese na svých bedrech Krista“ (Sermo XLVI, 15). Proto Kristus, dodává, musí být středem mnišského života: „Kristus musí být slyšen v našem jazyku, musí být viděn v našem životě, Kristus musí být vnímán v našem srdci“ (Sermo VIII, 5). Vnitřní sjednocení s Kristem zavazuje nejenom mnichy, ale všechny pokřtěné. Nalézáme zde silný podnět také my, abychom se nenechali zcela pohltit činností, problémy a starostmi všedního dne a nezapomínali přitom, že Ježíš musí být opravdu středem našeho života.

Společenství s Kristem vytváří jednotu lásky mezi křesťany. V dopise č. 28, který je geniálním eklesiologickým pojednáním, Petr Damiani rozvíjí hlubokou teologii církve jakožto společenství: „Kristova Církev – píše – je sjednocena poutem lásky do té míry, že stejně jako je v mnoha členech jedna, tak je mysticky naprosto celá v jediném svém členu, takže celá univerzální církev se právem nazývá jedinou Kristovou Nevěstou v jednotném čísle, a každá vyvolená duše je skrze svátostné tajemství považována plně za církev“. Toto je důležité: nejenom, že celá univerzální církev je jednotná, ale v každém z nás by měla být přítomná církev ve své úplnosti. Služba jedince se tak stává „výrazem univerzality“ (Ep 28, 9-23). Nicméně ideální obraz „církve svaté“ vylíčené Petrem Damianem nekoresponduje – což on dobře věděl – s realitou doby. Proto se nebojí poukazovat na nešvary, existující v kláštorech a mezi klérem zejména v důsledku praxe udělování investitury církevních úřadů laickými autoritami: někteří biskupové a opati si počínali spíše jako panovníci svých poddaných než jako pastýři duší. Jejich morální život nezřídka velmi zklamal očekávání. Proto s velkou bolestí a zármutkem roku 1057 Petr Damiani opustil klášter a přijal, byť nerad, jmenování kardinálem a biskupem Ostie. Začal tak plně spolupracovat s papeži v nesnadném úsilí o reformu církve. Zjistil, že nestačilo rozjímat a musel se zřít krásy kontemplace, aby sám přispěl k dílu obnovy církve. Zřekl se tak krás poustevny a odvážně podnikal četné cesty a mise.

Deset let poté pak pro svou lásku k mnišskému životu obdržel roku 1067 dovolení vrátit se do Fonte Avellana a odstoupil z vedení diecéze. Jeho oddech však trval krátce. Již po

dvou letech byl pozván do Frankfurtu, aby se pokusil zabránit rozvodu Jindřicha IV. a manželky Berty. Další roky poté roku 1071 jde do Montecassina světit opatský chrám a počátkem roku 1072 se vydává do Ravenny, aby vyjednal smír s místním arcibiskupem, který podporoval protipapeže, čímž vyvolal interdikt nad celým městem. Během zpáteční cesty do své poustevny jej nečekaná nemoc přinutila zastavit se ve Faenze v benediktinském klášteře S. Maria Vecchia za hradbami a tam v noci z 22. na 23. února roku 1072 umírá.

Drazí bratři a sestry, je velkou milostí, že Pán v životě církve vzbudil osobnost tak kypící, bohatou a složitou jako byl svatý Petr Damiani. Není běžné setkat se s tak živými a pronikavými teologickými a duchovními díly jaká napsal poustevník z Fonte Avellana. Byl mnichem do všech důsledků v takových formách přísnosti, které by se dnes mohly zdát dokonce přehnané. Tímto způsobem však učinil z mnišského života výmluvné svědectví primátu Boha a pobídku pro všechny, aby kráčeli cestou svatosti, osvobození od každého kompromisu se zlem. Velkou přísností a oslnivou důsledností se zcela vyčerpal v díle reformy církve své doby. Daroval všechny svoje duchovní a fyzické energie Kristu a církvi, ale zůstal vždy, jak se rád nazýval, *Petrus ultimus monachorum servus*, Petr, poslední služebník mnichů.

/Benedikt XVI., 9. 9. 2009/

22. únor – KATEDRA SVATÉHO APOŠTOLA PETRA

Latinská liturgie dnes slaví svátek Stolce svatého Petra. Jde o velmi starobylou tradici, v Římě doloženou již od 4. století, kterou jsou Bohu vzdávány díky za poslání svěřené apoštolu Petrovi a jeho nástupcům. „Katedra“ je doslovně pevný stolec biskupa, místo v mateřském chrámu diecéze, který se proto nazývá „katedrála“, je symbolem biskupovy autority a zvláště jeho „magisteria“, tj. evangelijního učení, k němuž je jako nástupce apoštolů povolán, aby jej střežil a předával křesťanskému společenství. Když biskup stane v čele určité diecéze, jež mu byla svěřena, posadí se na stolec s mitrou na hlavě a s berlou v ruce. Z tohoto stolce pak vede, coby učitel a pastýř, putování věřících ve víře, naději a lásce.

Jaký tedy byl „stolec“ svatého Petra? On, jehož si Kristus vyvolil jako „skálu“, na které se má vybudovat církev (srov. Mt 16,18), začal svou službu v Jeruzalémě po Nanebevstoupení Páně a Seslání Ducha svatého. Prvním církevním „stolcem“ bylo večeřadlo a je velmi pravděpodobné, že v onom sále, kde se společně s učedníky modlila také Maria, Ježíšova Matka, bylo vyhrazeno zvláštní místo pro Šimona Petra. Potom se Petrovým sídlem (stolcem) stala Antiochie, město ležící na řece Orontu v Sýrii. V tehdejší době to byla třetí metropole římského impéria po městě Římu a egyptské Alexandrii. Petr byl prvním biskupem onoho města, kde hlásal evangelium Barnabáš a Pavel a kde také „byli učedníci poprvé nazváni křesťany“ (Sk 11,26). Římské martyrologium před reformou dokonce předpokládalo také zvláštní slavení „Petrova stolce v Antiochii“. Odtud Boží Prozřetelnost zavedla Petra do Říma, kde završil svou pouť ve službě evangelia mučednickou smrtí. Tímto Římský stolec získal větší váhu a byl poctěn úkolem, jenž Kristus svěřil Petrovi - být k službám všem ostatním diecézím a farnostem a povzbuzovat a sjednocovat Boží lid.

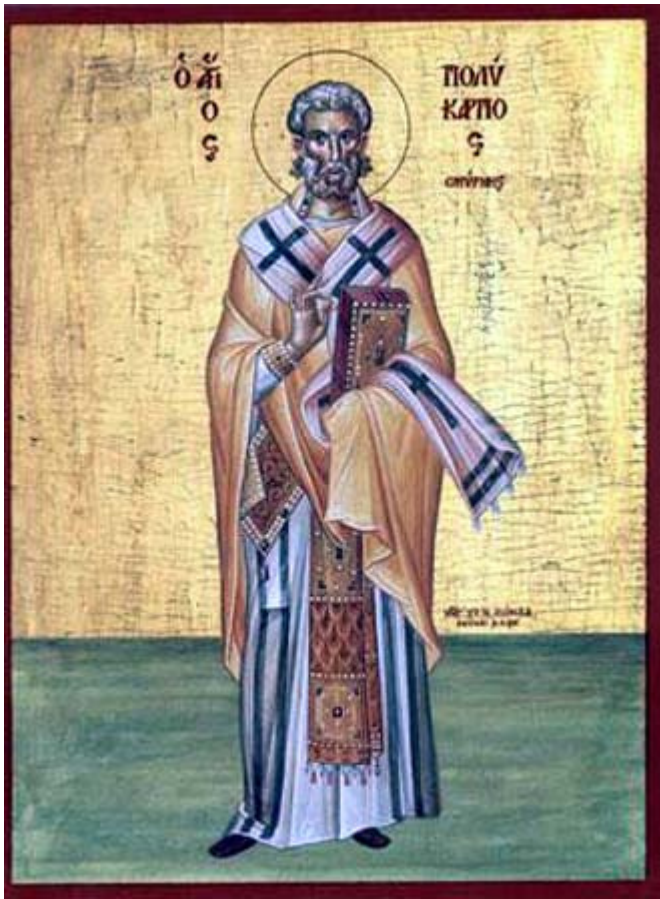
Římský stolec byl tedy uznán jako stolec Petrova nástupce a stolec jeho biskupa představoval stolec apoštola pověřeného Kristem, aby pásal celé stáde. Dosvědčují to nejstarší církevní Otcové, jako například svatý Irenej, lyonský biskup, jenž ve svém traktátu „Proti herezím“ popisuje římskou církev jako „největší a nejstarobylější, kterou všichni znají... založenou a zřízenou v Římě dvěma přeslavnými apoštoly Petrem a Pavlem,“ a dodává: „S touto církví se pro její znamenitou nadřazenost musí shodnout církve všeobecná, tedy věřící, ať už žijí kdekoliv“ (III, 3, 2-3). Tertullián pak tvrdí: „Jak je tato římská církev blažená! Byli to sami apoštolové, kdo jí vlil veškeré učení svou krví“ (*La prescrizione degli eretici*, 36.) Stolec římského biskupa tedy představuje nejen jeho službu římskému společenství, nýbrž jeho poslání vůdce všeho Božího lidu.

Slavit „Stolec“ sv. Petra proto znamená dávat mu mocný duchovní význam a rozpoznávat v něm výsadní znamení lásky Boha, dobrého a věčného Pastýře, který chce shromáždit celou svou církev a vést ji po cestě spásy. Z mnoha svědectví Otců bych rád uvedl slova sv. Jeronýma z jeho listu psaného římskému biskupovi, jenž je zvláště zajímavý. Výslovně v něm poukazuje na Petrův „stolec“, který chápe jako bezpečný přístav pravdy a pokoje. Jeroným píše: „Rozhodl jsem se poradit se s Petrovým stolicem, kde se nachází ona víra, již velebila ústa jednoho apoštola; přicházím nyní prosit o pokrm pro svou duši tam, kde jsem dostal Kristův oděv. Já neusiluji o jiné prvenství než o Kristovo, proto navazuji společenství s Tvou blažeností, totiž s Petrovým stolicem. Víím, že na této skále je zbudována církev“ (*Listy I*, 15, 1-2).

Drazí bratři a sestry, v apsidě basiliky sv. Petra, jak víte, se nachází pomník Stolec sv. Petra, zralé dílo Berniniho, provedené ve tvaru velkého bronzového trůnu podpíraného čtyřmi učiteli církve, dvěma západními, sv. Augustinem a sv. Ambrožem, a dvěma východními, sv. Janem Zlatoústým a sv. Atanáziem. Vybízím vás, abyste se před tímto podmanivým dílem, které je dnes možno obdivovat v záři stovek svící, zastavili a modlili se zvláště za službu, která mi byla svěřena Bohem. Až vzhlednete k alabastrovému oknu, jež je umístěno nad stolicem, vzývejte Ducha svatého, aby svým světlem a svou silou moji každodenní službu celé církvi vždy podporoval. /Benedikt XVI., 22. 2. 2006/

23. únor – SV. POLYKARP

kalendářem solárním, zvaným Juliánský. Začátek lunárního roku určovalo pro každý rok zvlášť židovské synedrium podle prvního jarního úplňku. Prvním měsícem tohoto roku byl měsíc nisan (mezi březnem a dubnem) a Velikonoce slavili Židé 14. nisanu. Křesťané židovského původu slavili velikonoce buď se Židy nebo první neděli po 14. nisanu. Křesťané pohanského původu, aby si zachovali juliánský kalendář a při tom aby se neodklonili od doby, ve které Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých, si stanovili Velikonoce na neděli po prvním jarním úplňku bez ohledu na to, kdy byly slaveny židovské Velikonoce. Tato rozdílná praxe, při níž se maloasijské křesťané odvolávali na apoštola Jana a Filipa, kdežto křesťané kolem Říma a v Egyptě na Petra a Marka, přivedla sv. Polykarpa do Říma. (Spor o slavení velikonoc byl ukončen až po Polykarpově smrti za papeže Viktora /189-198/ ve prospěch křesťanů okolí Říma. S konečnou platností o slavení Velikonoc, jak je slavíme dnes, bylo rozhodnuto na 1. nicejském koncilu r. 325.) Velmi podrobně jsme zpraveni o konci jeho života z listu smyrnenské křesťanské obce, ve kterém je vylíčeno světcovo utrpení. V tomto listě je smrt nejméně 86 let starého Polykarpa datována na velký svátek druhého dne v první dekádě měsíce xantika, podle našeho počítání tedy na 23. února za prokonzula Statia Quadrata a za pořadatele slavností Filipa z Tralles. Církev na Východě slaví jeho svátek také 23. února (nyní i v katolické církvi). Že i na Západě byl svěcen tento den, dokazuje Jeronýmovo Martyrologium. Za rok smrti byl v dřívějších pracích pod Eusebiovým vlivem udáván rok 165 či 166. Eusebius totiž cituje spis Umučení sv. Polykarpa až po zprávě o nastoupení císaře Marka Aurelia (Eusebius, *Historia Ecclesiastica* /dále jen HE/, IV,14) a Polykarpovu smrt klade až do sedmého roku vlády tohoto panovníka. Umučení sv. Polykarpa udává, že Polykarp byl zatčen a upálen za prokonzula Statia Quadrata a asiarchy Filipa z Tralles. Na základě nalezených nápisů a Waddingtonovy důkladné práce o římské správě (Waddington, *Fastes*

des provinces Asiatique, I, Paris 1872) to mohl být buď rok 153/154 nebo 155/156. Světec zemřel na velký svátek a tento svátek připadl na sobotu 23. února. Mohl to tedy být jediné rok 155. Tuto chronologii dokazuje i nalezený nápis o asiarchovi Filipovi (publikovaný v Archäologische Zeitung z r. 1880), který, i když nepřímou neurčuje rok 155, přece jen potvrzuje, že sv. Polykarp nezemřel za Marka Aurelia, nýbrž za Antonia Pia.

Umučení smyrnenského biskupa svatého Polykarpa

Boží církev ve Smyrně Boží církvi ve Filomeliu a všem církvím všude na světě svaté a katolické církve. Nechť se vám dostane všem hojnost požehnání, pokoje a lásky Boha Otce i Pána našeho Ježíše Krista.

Bratři, píšeme vám o mučednících i o blaženém Polykarpovi. Tento jako by za pronásledováním přitiskl poslední pečeť. Téměř vše se stalo, aby se naplnilo to, na co nám před tím Pán poukázal v evangeliu. Čekal na zradu, jako na ni čekal Pán, kterého se máme snažit napodobit a nebýt jen diváky, kteří se dívají z povzdálí. Opravdová a upřímná láska chce zachránit netoliko sebe, nýbrž všechny bratry.

Bůh chtěl všechna tato svatá a vznešená svědectví mučedníků. Jako věřící musíme moc nade vším přičítat Bohu. Kdo by nežasl nad šlechetností mučedníků, nad jejich statečností a láskou ke svému Pánu? Biči byli tak rozšlehání, že bylo vidět nejen žíly a šlachy, ale vnitřnosti, že i diváci v pláči úpěnlivě prosili o slitování. A oni byli tak stateční, že nikdo z nich ani slůvkem nezabědoval. Dokazují nám tím, že v tu chvíli, kdy svým mučednictvím vydávali svědectví Kristu, nebyli již přítomni ve svém těle, nebo lépe řečeno, že Pán v tu chvíli byl v nich a mluvil s nimi. Myslíte na Kristovu lásku pohrdli pozemskými mukami, Jednou hodinou se vykoupili z věčného trestu: I oheň, který pálí lidi, je nepálil. Viděli, jak od nich prchá věčně neuhasitelný oheň a očima svého srdce viděli dobro, jež na ně čekají, o nichž ani ucho neslyšelo, jež ani oko nevidělo ani lidskou mysl nenapadlo, slíbená těm, kteří vytrvali. To slíbil Pán těm, kteří nebyli již lidmi, ale anděly. I ti, kteří byli vybráni pro zvěř, podstoupili krutá muka. Byli pokládáni na ostré střepiny či jiným způsobem mučeni. Tak je chtěl tyran ustavičným mučením, kdyby to bylo možné, přimět, aby zapřeli víru.

Ďábel vymýšlel proti nim všemožné nástrahy. Avšak díky Bohu, nic proti nim nezmohl. Velmi statečný Germanikus svou statečností posiloval slabší. I on statečně bojoval se zvěří. Prokonsul⁵ jej přemlouval, říkal, že je mu líto jeho mládí. On však, aby se zbavil těchto nespravedlivých a hříšných lidí, sám na sebe zavolal zvíře. Dav žasl nad statečností Boha milujících a Boha se bojících křesťanů. "Pryč s bezbožníky", volal, "Vyhledejte Polykarpa".

Jeden Fryg jménem Quintus - přišel nedávno z Frygie-, když spatřil zvěř, dostal strach. Právě on sebe i ostatní pobízel, aby šli rádi. Prokonsul jej četnými sliby přemluvil, aby přísahal a obětoval bohům. Proto, bratři, nechválíme ty, kteří se sami dobrovolně obětují, poněvadž evangelium tak neučí.

Velmi obdivuhodný Polykarp, když uslyšel, že jej chtějí zatknout, se nepolekal. Rozhodl se zůstat ve městě. Mnozí jej však přemluvili, aby odešel z města. Tam se skrýval s několika věrnými, a jak bylo jeho zvykem, ve dne v noci se neustále modlil za všechny i za církve ve světě. Tři dny před svým zatčením měl při modlitbě vidění. Viděl, co se mu

stane. Viděl, jak jeho oltář hoří. I obrátil se k těm, kteří s ním tam byli a řekl: "Budu za živa upálen".

Když jej zde hledali, odešel na jiný statek. Pátrací četa tu byla hned. Když však jej nenašli, chytili dvě děti. Jedno z nich po bití se přiznalo. Ukrýt Polykarpa bylo totiž nemožné, poněvadž zrádci vystupovali jako přátelé. Irenarha jménem Herodes se snažil co nejdříve jej přivést na stadion. Zde měl Polykarpa čekat úděl Kristova učedníka, zrádce však měl stihnout stejný trest jako Jidáše.

Tedy v pátek kolem oběda vyjeli pronásledovatelé na koních, ozbrojení jako by šli zatýkat zločince, za pomoci dítěte hledat Polykarpa. Ve večerní hodině jej našli v podkrovní místnosti. I odtud mohl Polykarp odejít jinam, ale nechtěl. "Staň se vůle Boží", pravil. Když je uslyšel přicházet, vyšel jim naproti a hovořil s nimi takovým způsobem, že diváci, kteří tam přišli, se divili jeho věku i klidu i spěchu se zatýkáním takového starce. Poručil jim přichystat jídlo a pití, kolik budou chtít. Požádal je však, aby mu bez obav poskytli chvíli pomodlit se. Když svolili, postavil se a pln Boží milosti se modlil plně dvě hodiny. Ti, co jej poslouchali, žasli. Mnohým bylo líto, že přišli zatýkat takového bohumilého starce.

Když se přestal modlit vzpomenuv všech, i těch, kteří s ním byli, malých, velkých, slavných, prostých i celé katolické církve, a když nadešla chvíle odchodu, posadili jej na osla a vezli do města. Byl velký svátek. Irenarcha Herodes a jeho otec Niketes mu vyjeli naproti. Naložili jej na svou káru, sedli si k němu a neustále jej přemlouvali. "Co je na tom zlého říkat císaři ‚Pane‘, obětovat bohům se vším, co k tomu náleží, a zachránit se?", říkali. Napřed jim neodpověděl. Když čekali na odpověď, řekl: "Nechci udělat, k čemu mi radíte". Když se jim nepodařilo jej přemluvit, nadávali mu a pak jej prudce shodili s káry, takže si při pádu zlomil nohu. Vstal, jako by se mu nic nestalo a zase rychle šel. Přivedli jej na stadion, kde bylo tolik křiku, že nebylo možno nic slyšet.

Jak Polykarp vcházel na stadion, uslyšel hlas z nebe: "Polykarpe, vydrž, buď statečný!" Nikdo nespatrił toho, kdo to řekl, ale přítomní ten hlas slyšeli. Když lidé uslyšeli, že zatčený Polykarp byl přiveden, dali se do křiku. Prokonsul, když jej k němu přivedli, se zeptal, zda je tím Polykarpem. Přiznal se bez zapírání. Prokonsul se jej snažil přemluvit. "Šetři svého stáří", říká a pak jako obyčejně ze zvyku dodal: "Při štěstěně císařově přísahej, změň své smýšlení! Řekni: Pryč s bezbožníky!" Polykarp s vážnou tváří pohleděl na zástupy zločinných pohanů na stadionu, zdvihl ruku, zabědoval a s očima upřenými k nebi zvolal: "Pryč s bezbožníky!" Když na něho vladař naléhal "Odprisáhni a propustím tě, potup Krista", řekl Polykarp: "Osmdesát šest let mu sloužím a v ničem mi neukřivdil, jak mohu potupit svého Krále, jenž mne vykoupil?"

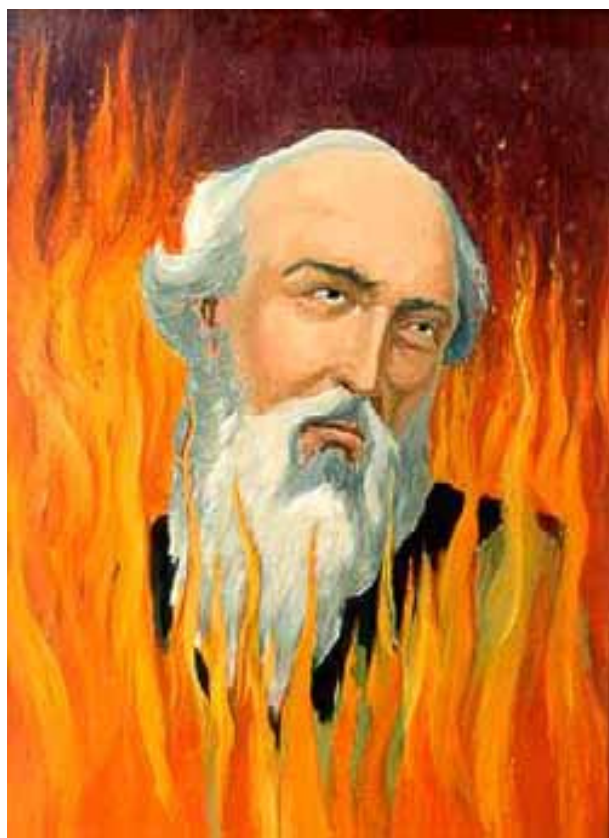
„Přísahej při štěstěně císařově“, doléhal na něho znovu prokonsul. Polykarp však odpověděl: "Nutíš-li mne, abych přísahal při císařově štěstěně, jak říkáš, snaž se poznat mne, kdo jsem. Slyš otevřeně: Jsem křesťan. Chceš-li poznat křesťanskou nauku, dopřej mi jeden den a pak uslyšíš". "Přesvědč lid", řekl prokonsul. A Polykarp na to: "I ty jsi hoden toho, abych s tebou mluvil. Naučili jsme se vzdávat vládám a mocnostem od Boha ustanoveným patřičnou úctu, která neuráží naše svědomí. Tyto však nepovažuji za hodné, abych jim skládal úcty".

Mám dravou zvěř. Té tě předhodím, nezměníš-li své smýšlení", pravil prokonsul. Zavolej ji. Pro nás není možné obrácení od lepšího k horšímu. Krásné je obrátit se od špatného ke spravedlivému", odpověděl mu Polykarp. A prokonsul: "Pohrdáš-li zvěří,

nezměníš-li smýšlení, učiním tě pokrmem ohně". Polykarp však řekl: "Hrozíš ohněm, jenž chvíli pálí a za chvíli zhasne. Nevíš však, že bezbožným hrozí oheň budoucího soudu a věčného trestu. Proč váháš? Učiň, co chceš!"

Když toto a ještě více říkal, bylo vidět v jeho tváři tolik odvahy, radosti i lásky, že se nejen nezalekl toho, čím mu prokonsul hrozil, dokonce překvapil tím prokonsula. Tento vstal a poslal svého hlasatele ohlásit uprostřed stadia třikrát: "Polykarp doznal, že je křesťanem". Když to hlasatel ohlásil, všichni pohané i židé bydlící ve Smyrně v nepředstavitelné nenávisti začali křičet: "To je ten učitel Asie, otec křesťanů, jenž ničí naše bohy. Učí neobětovat a neklanět se bohům". Současně žádali asiarchu Filippa, aby pustil na Polykarpa lva. On však odpověděl, že to již není dovoleno, poněvadž skončila doba zápasů se zvířaty. Tu si svorně usmyslili, aby Polykarp byl za živa upálen. Musilo se splnit vidění o polštáři. Viděl jej hořet, když se modlil. Tehdy se obrátil ke svým věrným, kteří tam s ním byli, a prorocky jim řekl: "Musím za živa hořet".

Toto bylo vykonáno velmi rychle, rychleji než to bylo vysloveno. Lid okamžitě snášel dříví a chrastí z dílen a lázní. Jako obyčejně nejochotněji pomáhali židé. Když byla narovnána hranice, odložil své šaty i opasek a pokoušel se i zout, aby některý z věrných, kteří vždy se snažili dotknout se aspoň jeho těla, nepřiběhl a nezul ho. Pro svůj ctnostný život již před umučením byl ozdoben veškerou krásou. Ihned byl tedy obložen věcmi, potřebnými pro upálení. Když jej chtěli přibít, řekl jim: "Nechte mne takhle. Kdo mi dá sílu, abych snesl oheň, dá mi i sílu, abych i bez vašich hřebů vydržel na hranici." Nepřibili ho, jen položili. S rukama vzadu svázanýma jako beran z velkého stáda, určený k oběti, ochoten k celopalů na počest Boží pohleděl k nebi a řekl: „Pane, Bože všemohoucí, Otče milovaného a pozeňnaného svého Syna Ježíše Krista, skrze něhož jsme tebe poznali, Bože andělů, mocností a veškerého

tvorstva i pokolení spravedlivých, kteří žijí před tvou tváří. Velebím tě, že jsi mne učinil hodným tohoto dne a této chvíle a smím mít s mučedníky účast v kalichu tvého Krista skrze Ducha Svatého na věčném životě duše a neporušitelného těla. Kéž bys mne dnes s nimi přijal jako bohatou a sobě milou oběť, jak jsi to předem připravil, zjevil a splnil, pravdivý a neklamný Bože. Pro toto a za všechno tebe chválím, tobě blahorečím, tebe oslavuji skrze věčného nebeského, velekněze Ježíše Krista, tvého milovaného Syna, skrze nějž budiž tobě spolu s ním a Duchem Svatým sláva nyní i v budoucnu. Amen".

Skončil modlitbu a sotva vyřkl své Amen, muži zapálili oheň. Jakmile vyšlehl plamen, viděli jsme zázrak. Bylo nám dopřáno jej spatřit. Pozorně jsme se dívali, abychom to oznámili ostatním. Oheň jako by vytvořil klenbu a jako větrem vzedmutá plachta lodi zahalil mučedníkovu tělo. Uprostřed jako by nebylo spalované tělo, nýbrž jako by se pekl chléb či jako by se v peci tavilo zlato nebo stříbro. Cítili jsme vůni jako z vonného kadidla či jiné vzácné vonné rostliny.

Když tedy bezbožníci konečně viděli, že oheň nemůže strávit jeho tělo, rozkázali dobíječi, aby Polykarpa probodli dýkou. Když tak učinil, vytrysklo z levého boku množství krve, až uhasila oheň. Lidé žasli, že je takový rozdíl mezi nevěřícími a vyvolenými. A jeden z těchto vyvolených, apoštolský a prorocký učitel, biskup katolické církve ve Smyrně Polykarp se stal nejobdivuhodnějším mučedníkem naší doby. Všechno, co vyslovil svými ústy bylo a bude splněno.

Nenávistný a závistivý zloduch, nepřítel spravedlivých viděl jeho veliké svědectví i jeho bezúhonný život. Viděl, že je již ozdoben korunou nesmrtelnosti a že již dosáhl odměny. Vynasnažil se proto, abychom si nevzali sebou Polykarpovo tělo. Mnozí po tom tolik toužili, poněvadž chtěli být spojeni s jeho svatým tělem. Popudil tedy Miketa, Herodova otce a bratra Alka, aby požádal prokonsula nevydávat jeho tělo k pohřbení, aby prý ti, co se zřekli Ukřižovaného, nezačínali uctívat Polykarpa. Nejvíce na to naléhali Židé. Ti také hlídali, abychom nemohli jeho tělo vzít z ohně. Nevěděli, že nemůžeme ani opustit Krista, který nevinně trpěl za spásu celého světa a za hříšníky, ani nikoho jiného uctívat. Kristu se totiž klaníme, poněvadž je Boží Syn; mučedníky, kteří jsou žáky Pána a snaží se jej napodobit, milujeme pro jejich nezměrnou oddanost k jejich Králi a učiteli. Kéž bychom i my si zasloužili být s nimi Kristovými žáky.

Když tedy setník viděl neústupnost Židů, dal položit Polykarpa doprostřed hranice a spálit podle jejich obyčeje. My pak potom jsme sebrali jeho kosti, vzácnější než drahokamy a dražší než zlato a důstojně jsme ho pohřbili. Tam, jak jen to bude možné, dopřeje nám Pán v převelké radosti oslavit narozeniny jeho mučednictví, jednak na památku těch, kteří závod již dokončili, jednak na památku těch, kteří jsou ochotni k těmž.

Tolik o blaženém Polykarpovi, který spolu s Filadelfskými jako dvanáctý byl ve Smyrně umučen. Pouze jeho však všichni vzpomínají. I pohané po celém světě o něm mluví. Nebyl pouze znamenitým učitelem, nýbrž i vynikajícím mučedníkem. Jeho mučednickou smrt, pokud je to v souladu s Kristovým evangeliem, touží všichni následovat. Svou statečností přemohl nespravedlivého vladaře a obdržel věnec nesmrtelnosti. S apoštoly a všemi spravedlivými radostně chválí Boha Otce všemohoucího a velebí našeho Pána Ježíše Krista, Spasitele našich duší, kormidelníka našich těl a pastýře celé katolické církve.

Žádali jste nás, abychom vás o té události podrobně zpravili, my však jsme vám prostřednictvím našeho bratra Marciona napsali jen o tom hlavním. Až to přečtete, pošlete list bratřím jinde bydlícím, aby i oni mohli vzdát chválu Pánu, jenž si vybírá své služebníky. Tomu, jenž má moc nás všechny přivést svou láskou a dobrotou do svého království skrze svého jednorozeného Syna Ježíše Krista, budiž sláva, čest, moc a panování na věky. Pozdravujte všechny svaté. Pozdravují vás, kteří jsou s námi i pisatel Euarestes s celou svou rodinou.

Blažený Polykarp byl umučen druhého dne měsíce Xantika, sedmý den před březnovými kalendami (23. února) na velký svátek o osmé hodině. Zatkli jej Herodes za velekněze Filippa Tralliana, za prokonsula Statia Quadrata, za věčného kralování Ježíše Krista, jemuž sláva, čest, vznešenost, věčný trůn od pokolení do pokolení. Amen.

24. únor – SVATÝ ETHELBERT

Řehoř Veliký a Augustin z Canterbury jsou připomínáni jako apoštolové Anglů. Vedle nich musíme vzpomenout i na Ethelberta a jeho ženu Bertu. Ethelbert se narodil kolem roku 552 a již v mladém věku se stal nejmocnějším anglickým panovníkem té doby a coby král Kentu je prvním anglosaským panovníkem, který konvertoval ke křesťanství. Byl to třetí „bretwald“, tedy nejvyšší vládce Anglie a území pod jeho jurisdikcí zahrnovala celou Anglii jižně od řeky Humber. Nejpozději roku 588 se král Ethelbert oženil s princeznou Berthou, dcerou francouzského

krále Chariberta. Podmínkou pro slavení sňatku bylo, že nevěstě bude poskytnuta svoboda nadále vyznávat křesťanské náboženství a může ji doprovázet biskup z Letarda, její kaplan. Byl to jistě ten druhý, kdo ovlivnil konverzi nového manžela. V roce 597 vyslal papež svatý Řehoř Veliký misionáře pod vedením slavného Augustina z Canterbury pro účinnější evangelizaci anglosaských národů. Výprava měla jako první zastávku ostrov Thanatos a misionáři kontaktovali krále, aby mu vyložili své záměry. Pečlivé historické záznamy Bedy Ctihodného uvádějí, že „po několika dnech se král odebral na ostrov, stanul na otevřeném prostranství a nařídil Augustinovi a jeho společníkům, aby si s ním přišli promluvit. Ve skutečnosti se na základě prastaré pověry obával, že když s nimi vstoupí na uzavřené místo, mohli by ho oklamat pomocí magických umění. Mniši k němu pak přistoupili se stříbrným křížem a „hlásali slovo života králi a všem, kteří byli s ním“. Ethelbert, stále podněcován extrémní opatrností, jim odpověděl: „Proslovy a sliby, které

dáváte, jsou krásné, ale protože jsou to nové a nejisté věci, nemohu dát svůj souhlas a opustit vše, v co jsem tak dlouho věřil se všemi svými lidmi.“ Král však ocenil dlouhou cestu, kterou podnikli, a projevenou dobrou vůli, a proto jim poskytl odpovídající ubytování poblíž Canterbury a právo kázat a obracet každého, kdo si to přál. S obrácením krále Ethelberta, tradičně v předvečer Letnic kolem roku 597, přibyly ústupky a přízeň všeho druhu vůči misionářům. Je však třeba upřesnit, že panovník, přestože byl spokojen se stále se zvyšujícím počtem konverzí,

raději nikdy svým poddaným nevnucoval věrnost křesťanství. V roce 601 mu sám papež Řehoř Veliký, který mu mimo jiné poslal i nějaké dary, v dopise přímo navrhl některé body, na kterých by mohl pracovat: „Pospěšte si s šířením křesťanské víru mezi národy,

kteří jsou vám podrobeny, znásobte svou chvályhodnou horlivost pro jejich obrácení, pronásledujte uctívání model, bořte jejich kultovní stavby, formujte zvyky svých poddaných ryzostí vašeho života [...] a čím více jste své poddané očistíte od jejich hříchů, tím méně se budete muset bát kvůli svým vlastním hříchům při strašlivém soudu všemohoucího Boha.“ Kromě hradeb Canterbury proto Ethelbert postavil nový klášter zasvěcený svatým Petru a Pavlu, který byl později pojmenován po svatém Augustinu z Canterbury. Král mu daroval pozemek pro jeho nové biskupské sídlo ve stejném městě a pomohl mu zorganizovat synodu, které se účastnili i „biskupové a učitelé blízkého britského regionu“. Ethelbert také neopomněl uplatnit jistý vliv na obrácení Saberta, krále východních Sasů, který na něm jako „bretwaldu“ závisel. Hlavním městem tohoto království byl Londýn a také zde panovník Kentu založil původní katedrálu sv. Pavla a jmenoval svatého Mellita prvním biskupem města. Zasadil se také o zřízení dalšího nového biskupského sídla poblíž Rochesteru. Prvním biskupem Kentu byl zase jmenován jistý Justus. Svatý panovník nikdy neopomněl pomoc a podporu různého druhu třem diecézím, které založil: Canterbury, Londýn a Rochester. Kromě procírkevní politiky nesmíme zapomenout, že Ethelbert přinesl svému národu i občanské výhody tím, že mu dal první zákoník, založený především na salickém zákoníku Chlodvíka, prvního franského krále, který konvertoval ke křesťanství.

Krátce poté, co ovdověl, král Ethelbert 24. února 616 umírá po šestapadesátiletém panování. Dostalo se mu důstojného pohřbení po boku manželky, která je nyní také uctívána jako svatá, v kapli sv. Martina kláštera svatých Petra a Pavla v Canterbury. Až do protestantské reformace byla před jejich hrobkou vždy zapálená svíčka, a to navzdory scházejícímu uznání kultu, který zůstal až do středověku omezen na Canterbury. Dnes svatého Ethelberta z Kentu naopak připomíná Martyrologium Romanum v den výročí jeho smrti. Příběh svatých Ethelberta a Berty z Kentu je srovnatelný s příběhem dalšího evropského královského páru, svatých Miriana III. a Nany, panovníků z daleké Gruzie, kteří vítali a podporovali misijní činnost svatého Nina a právem si od věřících východních

církví vysloužili titul z „Isapostoli“, tedy „Rovní apoštolům“. Právě to byla hlavní funkce, kterou měli kentští panovníci vůči svatému Augustinu z Canterbury, který díky jejich podpoře mohl rozhodným způsobem zahájit pokřesťanství Anglie.

25. únor – SVATÁ VALBURGA

Narodila se v Anglii ve Wessexu. Otcem byl sv. Richard, připomínaný 7. 2. Její matka Wuna, byla sestrou sv. Bonifáce (5. 6.). Bratři Valburgy, Winebald (18. 12.) a Vilibald (7. 7.) se později také stali svatými. První řeholní formaci Valburga získala ve smíšeném benediktinském klášteře ve Wimborne v Dorsteu. Její bratři vstoupili do

téhož řádu v Itálii, v Montecassinském klášteře, kde byli vysvěceni na kněze a odtud pak přešli za Bonifácem do Německa. Valburgu pak požádali, aby i ona přišla do této misijní oblasti na území dnešního Německa. Neodmítla a připlula lodí. Cestou zažili nebezpečnou bouři, kterou šťastně překonali za pomoci modliteb. Šťastně pak i s družkami přicestovala do Mohuče, kde byla radostně uvítána Vilibaldem i Bonifácem. Druhý bratr je uvedl v Durynsku do kláštera sester v Bischofsheimu, jehož první abatyší se stala Lioba. Valburga byla jejím zástupcem a pomocnicí.

Vilibald byl od r. 741 biskupem v Eichstättu a v blízkých horách zakoupil pozemek, na němž vystavěl kostel s malým klášteřem pro sestry, jejichž představenou se stala Valburga. Brzy tam vystavěl další dva velké benediktinské kláštery, jeden mnichům, druhý sestrám, a místo nazval Heidenheim. Klášter mužů dostal na starost Winebald a pro sestry byla abatyší Valburga. Ta v roce 761, když její bratr Winebald zemřel, převzala starost o celý klášterní komplex v Heidenheimu. Obě komunity řídila s pokorou, dobrotivostí a láskou. Bylo o ní napsáno, že v radostech i v bolestech a starostech měla ustavičně Boha před očima. Milovala samotu a mlčenlivost, přesto musela přijímat mnoho návštěv prosících o radu a pomoc, kterou neodmítala. Zámožní příznivci přicházeli s dary, které vděčně přijímala, ale pro klášter podržela jen to, čeho bylo nezbytně třeba, ostatní rozdávala strádajícím. Přispívala i ke stavbě chrámů a na zabezpečení sirotků. Čím více chudé podarovala, tím více prý dostávala.

Legenda vypráví, že blízkému zámeckému pánu těžce onemocněla dcera a nic nepomáhalo. Valburga, když se o tom dozvěděla, byť už začala noc, vydala se k zámecké bráně. Tam se k ní přihnali psi a přispěchal zámecký pán, maje o ni strach. Řekla jen, že je služebnicí Ježíše Krista, který ji ochraňuje. A psi se stáhli. Pán ji dovedl k umírající dcerce a ona poprosila, aby se rodiče připojili k modlitbám za její záchranu. Pak zůstala s dítětem sama, prosíc, aby Bůh ukázal svou moc na dívce, pokud je to Jeho vůle. A druhý den bylo dítě dokonale zdravé. Šťastní rodiče chtěli Valburgu zahrnout dary, ale ta si nic nevezala. Žádala je však, aby milovali Boha z celého srdce a sloužili mu. Setkání se psy je vyobrazeno např. na rytině Ludvíka Seitze z 19.stol.

Po smrti Valburgy byl její hrob oslaven divy mnohých zázračných uzdravení. Její ostatky byly uloženy v kamenné rakvi a z povrchu prý vytékal čistý léčivý olej.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXI. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

NEŘESTI A CTNOSTI

Lakomství

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 24. ledna 2024)

Máme-li však co jíst a do čeho se obléci, budme s tím spokojeni. Ti, kdo chtějí hromadit bohatství, upadají do pokušení a zamotávají se do mnohých nesmyslných a škodlivých žádostí, které vrhají lidi do zkázy a záhuby. Neboť kořenem všeho zla je láska k penězům; a už mnoho těch, kteří se po nich pachtili, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolestí. (1Timoteovi 6,8-10)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezi o neřestech a ctnostech a dnes budeme hovořit o lakomství, tedy o takové formě náklonnosti k penězům, která člověku brání ve štědrosti.

Nejde o hřích, který postihuje pouze lidi, kteří mají velký majetek, ale o neřest obecnou, která často nemá nic společného se zůstatkem na bankovním účtu. Je to nemoc srdce, nikoliv peněženky.

Analýzy této špatnosti, které provedli pouštní otcové, ukázaly, jak se lakomství může zmocnit i mnichů, kteří se poté, co se zřekli obrovského dědictví, v samotě své cely upnuli k předmětům malé hodnoty: nepůjčovali je, nedělili se o ně, a ještě méně byli ochotni je darovat. Jde o lpění na maličkostech. Tyto předměty se pro ně staly jakýmsi fetišem, od kterého se nebylo možné odpoutat. Jako by se vrátili do fáze, kdy děti svírají hračku a opakují: "Je moje! To je moje!". Takové lpění bere svobodu. V tomto nároku se skrývá chorobný vztah k realitě, který může vyústit ve formy nutkavého strádání nebo patologického hromadění.

K vyléčení této nemoci navrhli mniši drastickou, ale velmi účinnou metodu: meditaci o smrti. Ať už člověk na tomto světě hromadí jakkoli mnoho statků, jedním jsme si naprosto jisti: do rakve si je nevezme. Majetek si s sebou odnést nemůžeme. Zde se ukazuje nesmyslnost této neřesti. Pouto vlastnictví, které s věcmi budujeme, je jen zdánlivé, protože nejsme pány světa: tato země, kterou milujeme, ve skutečnosti není naše a pohybujeme se po ní jako cizinci a poutníci (srov. Lv 25,23).

Tyto prosté úvahy nám dávají nahlédnout do pošetilosti lakomství, ale také do jeho vnitřního smyslu. Je to snaha zahnat strach ze smrti: hledá jistoty, které se ve skutečnosti rozpadnou v okamžiku, kdy je uchopíme. Vzpomeňme na podobenství o pošetilém člověku, kterému statek nabídl hojnou úrodu, a tak se ukolébal myšlenkami, jak zvětšit svou zásobárnu, aby do ní vložil celou svou úrodu. Ten muž si vše propočítal, naplánoval do budoucna. Nepočítal však s nejjistější veličinou života: se smrtí. "Bláhový člověče," říká evangelium, "právě této noci bude tvůj život vyžádán. A co sis připravil, či to bude?" (Lk 12,20).

V jiných případech nám tuto službu prokazují zloději. I v evangeliích mají pěknou řádku výstupů, a přestože je jejich jednání odsouzeníhodné, může se stát spasitelným varováním. Právě to káže Ježíš v horském kázání: "Neshromažďujte poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kam se zloději dobývají a kradou; ale shromažďujte poklady v nebi, kde je mol ani rez neničí a kam se zloději nevloupají a nekradou tam" (Mt 6,19-20). Ve

vyprávěních pouštních otců se zase mluví o jakémisi zloději, který překvapí mnicha ve spánku a ukradne mu těch pár věcí, které měl v cele. Když se mnich probudí, vůbec ho neznepokojuje, co se stalo, vydá se po zlodějově stopě, a jakmile ho najde, místo aby si vzal ukradené věci, předá mu těch pár zbývajících věcí se slovy: "Tohle sis zapomněl vzít!".

My, bratři a sestry, můžeme být pány věcí, které vlastníme, ale často se stává opak: jsou to ony, kdo nakonec vlastní nás. Někteří boháči už nejsou svobodní, nemají čas ani na odpočinek, musí se ohlížet přes rameno, protože hromadění majetku si žádá i jeho opatrování. Jsou stále znepokojeni, protože dědictví se buduje s velkým potem, ale může v okamžiku zmizet. Zapomínají na hlásání evangelia, které netvrdí, že bohatství samo o sobě je hříchem, ale rozhodně je přítěží. Bůh není chudý: je Pánem všeho, ale - píše svatý Pavel - "z bohatého, kterým byl, se stal chudým kvůli vám, abyste vy zbohatli jeho chudobou" (2 Kor 8,9).

To je to, čemu lakomec nerozumí. Mohl být zdrojem požehnání pro mnohé, ale místo toho sklouzl do slepé uličky bídy. A život lakomce je pak ošklivý: vzpomínám si na případ jednoho pána, kterého jsem znal v jiné diecézi, byl to velmi bohatý člověk a měl nemocnou matku. Byl ženatý. A bratři se střídali v péči o maminku a maminka si ráno dávala jogurt. Ráno jí dával půlku, aby jí odpoledne dal druhou půlku a ušetřil půlku jogurtu. Taková je lakomost, taková je připoutanost k majetku. Pak tento pán zemřel a komentáře lidí, kteří přišli na smuteční hostinu, byly následující: "Ale vždyť vidíte, že ten člověk u sebe nic nemá: všechno tu nechal." Ale pak, tak trochu posměšně, říkali: "Ne, ne, nemohli zavřít rakev, protože si chtěl všechno vzít s sebou". To ostatní rozesměje, ta lakomost: že nakonec musíme dát své tělo, svou duši Hospodinu a všechno musíme opustit. Buďme pozorní a štedří: štedří ke všem, zvláště k těm, kteří nás nejvíce potřebují.

Hněv

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 31. ledna 2024)

Ani když se rozhněváte, nenechte se strhnout ke hříchu.' Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem. Nedopusťte, aby vás ovlivnil ďábel. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhaní a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy (zásluhy). (Ef 4,26-27.31-32)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se zamyslíme nad neřestí, zvanou hněv. Hovoříme nyní o neřestech a ctnostech a dnes přichází na řadu hněv. Je to neřest obzvlášť temná a vzhledem k jejím fyzickým projevům snad nejsnáze rozpoznatelná. Člověk ovládaný hněvem jen stěží skrývá jeho nával: poznáte to podle pohybů jeho těla, agresivity, dýchavičnosti, sveřepého a zlostného pohledu. Ve své nejpronikavější podobě je hněv neřestí, která nedopřává oddechu. Pokud povstává z utrpěné krivdy (nebo se za takový považuje), často se nerozpoutá proti viníkovi, ale vybije se na prvním nešťastníkovi. Existují muži, kteří na pracovišti svůj hněv zadržují a projevují se klidně a rozvážně, ale jakmile se ocitnou doma, jejich ženy a

děti s nimi nemohou vydržet. Hněv je všudypřítomná neřest: je schopen odejmout spánek a způsobit, že v mysli neustále intrikujeme a nejsme schopni zabránit tomuto uvažování a přemýšlení.

Hněv pustoší lidské vztahy. Vyjadřuje neschopnost přijmout odlišnost druhého člověka, zejména když se jeho životní rozhodnutí rozcházejí s našimi. Nevystačí si s poukazem na pomýlené chování druhého člověka, ale hází všechno do jednoho pytle. Druhý člověk již sám o sobě vyvolává hněv a zášť. Začíná to tím, že nenávidíme tón jeho hlasu, banální každodenní gesta, jeho způsoby uvažování a cítění.

Když se vztah zvrtné do takovéto úrovně, znamená to, že se vytratil jasný úsudek. Hněv způsobuje ztrátu jasnozřivosti. Jednou z vlastností hněvu totiž je, že někdy nedokáže časem polevit. V takových případech i odstup a mlčení ještě prohlubují tíži nedorozumění, místo aby ji zahladily. Právě z tohoto důvodu apoštol Pavel, jak jsme v úvodu audience vyslechli, doporučuje křesťanům, aby se problémem zabývali hned a pokusili se o smíření: „Slunce ať nezapadá nad vaším hněvem“ (Ef 4,26). Je důležité, aby se vše rozřešilo okamžitě, ještě před západem slunce. Pokud během dne dojde k nějakému nedorozumění, lidé náhle nechápou jeden druhého a vzdalují se navzájem, neměli by noc vydat napospas ďáblu. Neřest by nás nechala potmě bdít, přemítat nad vlastními pohnutkami a hanebnými chybami, které ovšem nikdy nejsou naše, ale pokaždé toho druhého. Je to tak: když se člověka zmocní hněv, vždycky říká, že problém je na straně toho druhého. Nikdy není schopen uznat své vlastní chyby a nedostatky.

V modlitbě Otče náš nás Ježíš podněcuje k modlitbě za naše lidské vztahy, které jsou minovým polem. Je to rovina, která nikdy není dokonale vyvážená. V životě se musíme vypořádat s viníky, kteří nám něco dluží; stejně jako my jsme zcela jistě vždy nemilovali ve správné míře. Některým lidem jsme nevrátili lásku, která jim náležela. Všichni jsme hříšníci, všichni máme pasiva na účtu, nezapomínejte na to. Jsme dlužníci, máme pohledávky na účtu, a proto se všichni musíme naučit odpouštět, aby nám bylo odpuštěno. Lidé spolu nemohou přebývat, pokud se také nebudou cvičit v umění odpouštět, nakolik je to v lidských silách. To, co hněv potírá, je vlídnost, otevřenost srdce, mírnost a trpělivost.

Co se hněvu týče, je však třeba říci ještě jednu poslední věc. Je to strašlivá neřest, o níž se říkalo, že stojí u zrodu válek a násilí. Úvod Iliady popisuje „Achillův hněv“, který se stane příčinou „nekonečných běd“. Ovšem nikoli vše, co se rodí z hněvu, musí být pomýlené. Naši předkové si byli dobře vědomi, že v sobě máme vznětlivost, kterou nemůžeme a nemáme popírat. Vášně jsou do jisté míry nevědomé: dějí se, jsou to životní zkušenosti. Neneseme odpovědnost za vznik hněvu, nýbrž až za jeho další rozvoj. A někdy je prospěšné, když se hněv uvolní správným způsobem. Kdyby se člověk nikdy nerozhněval, kdyby se nikdy nerozhořčil nad nespravedlností, kdyby při pohledu na útlak slabého člověka necítil, jak se mu něco chvěje v útrokách, pak by to znamenalo, že není člověkem, a tím méně křesťanem.

Existuje svaté rozhořčení, které není hněvem, ale je vnitřním hnutím, svatým rozhořčením. Ježíš ho ve svém životě několikrát zakusil (srov. Mk 3,5): nikdy neodpovídal na zlo zlem, ale ve své duši tento pocit zakoušel a v případě chrámových prodavačů pak vykonal silný a prorocký čin, diktovaný nikoli hněvem, ale horlivostí pro dům Páně (srov. Mt 21,12-13). Musíme dobře rozlišovat, jedna věc je horlivost, svaté rozhořčení, jiná věc je hněv, který je špatný. Je na nás, abychom s pomocí Ducha svatého našli správnou míru svých vášní a dobře je vychovávali, aby tak vyústily v dobro, a nikoli zlo.

„Kdybychom neměli víru, už bychom byli mrtví“

S peklem, které se rozpoutalo v Gaze, je těžké navázat spojení. Je to téměř nemožné. Telefonní linky jsou prakticky přeludem, internet funguje s přestávkami, když se zrovna vrátí elektrický proud na více než pár hodin denně. Ve chvíli, kdy sestra Nabila Salehová svěří vatikánským médiím svou zoufalou výzvu celému světu, je její hlas přetržen právě kvůli takovému výpadku. Přesto se zdá být zázrakem, že její volání může ještě zaznít z obleženého, zničeného města, kam nic nevchází a odkud nic neodchází. „Prosím svět o mír, o dodržování lidských práv. Prosím všechny, aby pomohli Gaze, protože obyvatelstvo trpí. Už není času nazbyt, domy už neexistují, potraviny jsou téměř vyčerpány a to málo, co je k dispozici, stojí pětkrát víc než obvykle. Není možné dál přežívat, pokud se brzy něco nezmění“. V latinské farnosti Svaté rodiny, kde se od začátku války mezi Izraelem a Hamásem sestra Nabila zabarikádovala spolu s většinou křesťanů v Pásmu, je stále sedm zraněných z loňské prosincové střelby, která stála život matku a její dceru, jež byly členkami této farnosti. Přes veškeré pokusy se je nepodařilo převézt do nemocnice, která by je mohla přijmout: „Mohli jsme jim poskytnout pouze primární péči. Dvě ženy by potřebovaly naléhavou operaci, zatímco ostatní mají v těle stále mnoho střepin“. Více již ve farnosti dělat nemohou: mezi věcmi, které jim chybí, jsou léky na prvním místě. A díky Bohu, prozrazuje sestra Nabila, že jordánský král nám dal vyhodit potraviny a léky z letadel. Dvakrát. Ale to samozřejmě nestačí. Co však nechybí, je teror. Do ulic města se vrátily izraelské tanky. Po třech nebo čtyřech dnech klidu, stěžuje si řeholnice, se válka vrátila stejně násilně jako předtím. Tanky jsou v okolí, jsou dokonce i u naší školy. Slyšíme střelbu, ale díky Bohu se v naší farnosti nic nestalo. Je naděje ještě živá? Jistě. Doufáme v Boha. Kdybychom tady neměli víru, už bychom byli všichni mrtví.

Zraněné a nemocné děti z Gazy v Itálii

Do přístavu La Spezia připlula v pondělí 5. února nemocniční loď italského námořnictva Vulcano, která do Itálie přivezla druhou skupinu zraněných a nemocných dětí z Gazy. Po vystoupení z lodi a přivítání dětí a jejich doprovodu otec Ibrahim vysvětlil: „Je to den velké radosti z úspěchu této operace, ale také hlubokého smutku, když vidím, v jakých bídných podmínkách tito lidé dorazili. Stav některých z nich je skutečně velmi vážný a sanitky je okamžitě převezly do nejbližších nemocnic, které se na operaci podílejí, jako je Meyerova nemocnice ve Florencii a Gasliniho nemocnice v Janově. Itálie opět ukázala svou nejlepší tvář a své poslání v oblasti humanitární pomoci a za to chci poděkovat ministru Tajanimu spolu se všemi vojenskými a civilními orgány, které na akci spolupracovaly“. „Počet dětí, které vyžadují urgentní převoz z Gazy, je velmi vysoký a doufáme, že - i vzhledem k ochotě, kterou projevilo několik dalších italských nemocnic - budou tyto první příjezdy pouze začátkem rozsáhlejší operace. Pokračující bombardování na jihu pásma, které se rozšířilo i na Rafáh, nyní vše ztěžuje. Před odjezdem lodi jsem zažil chvíle silných emocí při pohledu na převážené pacienty: od nejmladšího, teprve čtyřměsíčního dítěte až po osmnáctiměsíční, které cestovalo samo, protože všechny příbuzné ztratilo... Jeden malý mi říkal „tati“. V této operaci musíme bezpodmínečně pokračovat, v Gaze je stále tolik utrpení, o kterém není slyšet“.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Rozzlobený mužský hlas telefonuje do hydro-meteorologického ústavu: „Zatracení, už dva dny vynáším ze sklepa v kýblech to vaše polojasno!“

II.

Žebrák klepe na dveře domku a ptá se: „Neměli byste kousek dortu pro člověka, který už dva dny nic nejedl?“ - „A nestačil by kousek chleba?“, ptá se pan domácí. - „Nestačil, já mám dnes narozeniny!“

III.

Jedna vesnice byla známá tím, že tam lidi pěstují obrovské brambory, ale způsob pěstování drží v tajnosti. Proto se nějaký novinář rozhodl, že tam půjde špehovat. Zastavil se u prvního domu, otevřeli mu a on povídá: „Dobrý človče, neprodal byste mí nějaké brambory? Tábořím s rodinou opodál a rád bych si je udělal v popelu.“ „Dobře. Kolik jich chcete?“ „Tak tři kila.“ Chlápek se otočil dovnitř a volá: „Mařenko, skoč do sklepa, vyber nějakou menší bramboru a ukroj z ní pánovi tři kila...“

IV.

Našinec vyloví zlatou ryбку a za tři přání ji chce pustit. „Víš, náš souseď má takový pěkný dům, já bych chtěl taky takový.“ Rybka hned, že je to zařizeno. „Víš, náš souseď má takové pěkné auto, já bych chtěl taky takové.“ Rybka hned, že to taky není problém. „Víš, náš souseď má takové velké prase...“ „A ty bys chtěl taky takové, že?“ „Ne, já bych chtěl, aby mu pošlo.“

V.

„Moje nejdraší. Staň se mou ženou. Nemám sice chatu jako Valenta, nevyhrál jsem 30 milionů ve sportce jako Valenta, nemám nejnovější Octavii jako Valenta, ale nepředstavitelně tě miluji, a nemohu bez tebe existovat.“ „Já tě mám taky strašně ráda, ale řekni mi, kde bydlí ten Valenta?“

VI.

Byly časy, kdy jsem chtěla zhubnout na 55 kg. Pak přišly časy, kdy jsem chtěla zhubnout na 60 kg. Dnes chci zhubnout na 70 kg. Je super, když si člověk dává stále vyšší cíle!

VII.

Ptají se nejbohatšího muže USA, jak přišel ke svému bohatství a on vypráví: „Když jsem připlul do Států, tak jsem měl 20 centů, koupil jsem tedy za ně jedno jablko, vyleštil jsem jej a prodal za 60 centů, za ně jsem koupil 3 jablka, vyleštil a prodal je za 1,80 dolaru. A tak to šlo dál a dál, den za dnem, až mi umřel strýc a odkázal mi 20 miliard dolarů.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 11. - 17. února 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 11. února	6. NEDELE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY: UDÍLENÍ SVÁTOSTI NEMOCNÝCH PANNA MARIA LURDSKÁ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana SCHWEIDLERA, +rodinu ADAMCOVU, BAYEROVU, SCHWEIDLEROVU a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Ludmilu a Jana RACLAVSKÝCH, Marii a Pavla ŠEVČÍKOVY, Tomáše OSIKOVSKÉHO, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za +Annu SUCHÁNKOVOU, manžela, rodinu MATOUŠKOVU a duše v očisti
		TOPOLANY 17.00	za nemocné a trpící ve farnostech Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 12. února	PONDĚLÍ 6. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU
ÚTERÝ 13. února	ÚTERÝ 6. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	ke cti Apoštolů Slovanů, za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu POPOVSKÝCH
STŘEDA 14. února	POPELEČNÍ STŘEDA ZAČÁTEK DOBY POSTNÍ DEN PŘÍSNÉHO POSTU SV. CYRIL (+14.2.869), MNICH SV. VALENTIN, BISKUP A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za živé a + farníky a dobrodince farnosti
		DRYSICE 15.30	za +Júliu a Jozefa VLČKOVY, děti, zete, manžela a Boží požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 17.00	za +Boženu a Antonína GRME- LOVY, +Boženu a Jana JÍROVY, dar zdraví a Boží požehnání pro r.
ČTVRTEK 15. února	ČTVRTEK PO POPEL. STŘEDĚ SV. KLAUDIUS COLOMBIÉRE, ŘEHOLNÍK	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu ŠUSTKOVU, CHARVÁTOVU, MAHDALOVU a VELECKOU
PÁTEK 16. února	PUSTIMĚŘ - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY		
	PÁTEK PO POPELEČNÍ STŘEDĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VELECKOU
PODIVICE - 17.00: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY			
SOBOTA 17. února	SOBOTA PO POPELEČNÍ STŘEDĚ		

POŘAD BOHOSLUŽEB: 18. - 25. února 2024

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 18. února	1. NEDELE POSTNÍ TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Ludmilu a Františka ADAMCOVY, sourozence a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + Helenu a Aloise MARKOVY s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Marii ŠMEHLÍKOVOU a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		TOPOLANY 17.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 19. února	PONDĚLÍ PO 1. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za živé a +farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
ÚTERÝ 20. února	ÚTERÝ PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. HYACINTA A FRANTIŠEK MARTO	PODIVICE 8.00	za + Marii ZBOŘILOVOU, manžela, rodiče, bratra a Boží požehnání pro živou rodinu
STŘEDA 21. února	STŘEDA PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. PETR DAMIANI, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za + rodinu NAVLÁČILOVU a BENÍČKOVU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
ČTVRTEK 22. února	SVÁTEK STOLCE SVATÉHO APOŠTOLA PETRA	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu MALÍKOVU a GAJDUŠKOVU
PÁTEK 23. února	PÁTEK PO 1. NEDELI POSTNÍ SV. POLYKARP, BISKUP A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Alžbětu MACKOVOU, manžela, rodiče a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 24. února	SOBOTA PO 1. NEDELI POSTNÍ		
NEDELE 25. února	2. NEDELE POSTNÍ SBÍRKA "HALÉR SV. PETRA" TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jiřího ŘIHÁČKA a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 50 let manželství, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu DOBEŠOVU a MICHÁLKOVU
		PODIVICE 11.00	za + Dominika TRÁVNÍČKA, živou a + rodinu
		TOPOLANY 17.00	za + rodinu MAČÁKOVU a duše v očistci